

Drago mi je što je
moja mama umrla

Dženet
Makardi

Prevela Branka Stamenković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2025.

Drago mi je što je
moja mama umrla

Dženet Malkan

Prvi originalni roman
iz serije Dženet
Malkan

U ovom romanu Dženet Malkan
prikazuje život u Istanbulu
i kako se život u ovom gradu
menja tokom vremena.
Roman govori o ljubavi, o
životu i o tome kako se
život menja tokom vremena.

Prvi izdanje: 2015. godine
ISBN 978-96-10-64-676-7

Prvi izdanje: 2015. godine
ISBN 978-96-10-64-676-7

Prolog

„Čestitam ti, kako ti doprma u krevet, ali ti ne mogu dati ništa, jer ti je
bilo i ja sam se povratio odmarajući izvanog odmaranja.“

„Mama, ja sam se povratio izvanog odmaranja, ali ti ne mogu dati ništa, jer ti je
bilo i ja sam se povratio odmarajući izvanog odmaranja.“

Za Markusa, Dastina i Skotija

„Mama, ja sam se povratio izvanog odmaranja, ali ti ne mogu dati ništa, jer ti je
bilo i ja sam se povratio odmarajući izvanog odmaranja.“

„Mama, ja sam se povratio izvanog odmaranja, ali ti ne mogu dati ništa, jer ti je
bilo i ja sam se povratio odmarajući izvanog odmaranja.“

„Mama, ja sam se povratio izvanog odmaranja, ali ti ne mogu dati ništa, jer ti je
bilo i ja sam se povratio odmarajući izvanog odmaranja.“

„Mama, ja sam se povratio izvanog odmaranja, ali ti ne mogu dati ništa, jer ti je
bilo i ja sam se povratio odmarajući izvanog odmaranja.“

„Mama, ja sam se povratio izvanog odmaranja, ali ti ne mogu dati ništa, jer ti je
bilo i ja sam se povratio odmarajući izvanog odmaranja.“

„Mama, ja sam se povratio izvanog odmaranja, ali ti ne mogu dati ništa, jer ti je
bilo i ja sam se povratio odmarajući izvanog odmaranja.“

„Mama, ja sam se povratio izvanog odmaranja, ali ti ne mogu dati ništa, jer ti je
bilo i ja sam se povratio odmarajući izvanog odmaranja.“

„Mama, ja sam se povratio izvanog odmaranja, ali ti ne mogu dati ništa, jer ti je
bilo i ja sam se povratio odmarajući izvanog odmaranja.“

„Mama, ja sam se povratio izvanog odmaranja, ali ti ne mogu dati ništa, jer ti je
bilo i ja sam se povratio odmarajući izvanog odmaranja.“

Prolog

Čudno je to kako bližnjima u komi uvek saopštavamo neke važne vesti, kao da je koma tek posledica nedostatka životnog uzbuđenja.

Mama je u bolnici, na odeljenju intenzivne nege. Lekar nam je saopštio da joj je ostalo još četrdeset osam sati života. Baka, deka i tata su u čekaonici, telefoniraju rodbini i jedu grickalice iz aparata. Baka kaže da joj biskviti umanjuju napetost.

Stojim pored maminog malog komiranog tela sa tri starija brata – Markusom (Pribranim), Dastinom (Pametnim) i Skotom (Osećajnim). Brišem krpom uglove njenih krmeljavih zatvorenih očiju u trenutku kad to počinje.

„Mama“, prošaputao je Pribrani mami na uho, nadvijajući se nad nju, „ubrzo ću se ponovo preseliti u Kaliforniju.“

Svi smo se prenuli, uzbuđeno iščekujući da se mama možda iznenada probudi. Ništa se ne dešava. Zatim je pristupio Pametni.

„Mama. Uh, mama, Kejt i ja ćemo se venčati.“

Ponovo smo se svi uspravili. I dalje ništa.

Napred je zakoračio Osećajni.

„Mamice...“

Ne slušam šta Osećajni govori da bi pokušao da probudi mamu, jer užurbano radim na sopstvenom materijalu za razbuđivanje.

I sad je red na mene. Sačekala sam da svi siđu u prizemlje da bi nešto pojeli, kako bih mogla da budem sama s njom. Povukla sam škripavu stolicu blizu njenog kreveta i sela. Smešim se. Spremam se da pucam iz najsnažnijeg oružja. Ništa venčanja, ništa selidbe. Imam nešto mnogo važnije da ponudim. Nešto za šta sam sigurna da je mami do toga stalo više nego do bilo čega drugog.

„Mama. Ja sam... sad tako mršava. Konačno sam se spustila na četrdeset kilograma.“

Nalazim se na odeljenju intenzivne nege s majkom na samrti, i sigurna sam da će je probuditi činjenica da su se, otkad je hospitalizovana, moj strah i tuga stopili u savršen koktel motivacione anoreksije, pa sam konačno uspela da dostignem maminu ciljanu telesnu težinu: četrdeset kilograma. Toliko sam sigurna da će ta činjenica uroditi plodom da se potpuno zavaljujem u stolicu i pompezno prekrštam noge. Čekam da ona dođe sebi. I čekam. I čekam.

Međutim, ne dešava se. Ona ne dolazi sebi. Nije mi jasno. Ukoliko moja telesna težina nije dovoljna da razbudi mamu, onda je ništa ne može razbuditi. A ukoliko je ništa ne može razbuditi, to znači da će ona stvarno umreti. A ako će stvarno mreti, šta ja da radim sa sobom? Moja životna svrha oduvek je bila da usrećim mamu, da budem onakva kakva je želela da budem. A bez mame, ko sad treba da budem?

pre

1.

Poklon ispred mene umotan je u ukrasni božićni papir, iako je tek kraj juna. Ostalo nam je tako mnogo ukrasnog papira nakon praznika zato što je deka kupio tuce rolni u *Sems klabu*, iako mu je mama milion puta rekla da tamo cena uopšte nije povoljna.

Ne cepam ga, već odmotavam, jer znam da mama voli da čuva ukrasne papire od svih poklona. Ako ga budem pocepala, papir neće biti u dovoljno dobrom stanju da bi ona bila zadovoljna. Dastin tvrdi da je mama horderka, ali mama tvrdi da prosto voli da čuva neke uspomene. Zato pažljivo odmotavam.

Podižem pogled ka svima koji me posmatraju. Tu je baka sa svojom natapiranom trajnom, nosićem i ličnim intenzitetom, istim onim koji pokazuje kad god posmatra nekog ko otvara poklone. Užasno je investirana u to odakle pokloni potiču, koliko su koštali, da li su bili na rasprodaji ili ne. Ona *mora* sve to da zna.

I deka me posmatra, usput snimajući fotografije. Mrzim da se fotografišem, ali deka voli da fotografiše. A kad deka nešto voli, nema šanse da ga u tome zaustavite. Kao kada mu mama kaže da prestane da jede prepunu činiju sladoleda od vanile svake noći pre spavanja, jer to neće doneti nikakvo dobro njegovom već oslabljenom srcu. On nikad neće prestati da jede svoj sladoled i neće prestati da snima svoje fotografije. Da ga tako mnogo ne volim, verovatno bih se razbesnela.

Tata je tu, u polusnu, kao i obično. Mama ga iznova gurka laktom i šapuće mu da stvarno misli da nešto s njegovom tiroidnom nije u redu, a onda tata iziritirano kaže: „Moja tiroidna je u redu“, i pet sekundi kasnije ponovo je u polusnu. To im je uobičajena dinamika. To ili svađa s urlanjem iz petnih žila. Ovo mi se više sviđa.

Tu su i Markus, Dastin i Skoti. Sve ih volim iz različitih razloga. Markus je tako odgovoran, tako pouzdan. Pretpostavljam da to ima smisla jer je praktično već odrasla osoba – ima petnaest godina – ali uprkos tome, deluje snažnije od mnogih drugih odraslih osoba koje me okružuju.

Dastina volim uprkos tome što veći deo vremena izgleda kao da ga nerviram. Sviđa mi se to što mu dobro idu crtanje, istorija i geografija, u kojima sam ja užasna. Pokušavam da mu dajem mnogo komplimenata zbog onoga u čemu je dobar, ali on me naziva uvlakačom. Nisam sasvim sigurna šta to znači, ali na osnovu toga kako to kaže, jasno mi je da je reč o uvredi. Ipak, prilično sam sigurna da potajno ceni te komplimente.

Skotija volim zato što je nostalgican. Tu reč sam naučila iz ilustriranog rečnika, koji nam mama čita svaki dan, jer se školujemo kod kuće, pa sad pokušavam da je upotrebim bar jednom dnevno da je ne bih zaboravila. Stvarno se može primeniti na Skotiju. „Sentimentalnost prema prošlosti.“ On je definitivno poseduje, mada ima tek devet godina, pa i nema previše prošlosti. Skoti plače kad prođe Božić, kada prođu rođendani, kada prođe Noć veštica, a ponekad i kad prođe neki običan dan. Plače jer je tužan što se nešto završilo, i mada to nešto jedva da se uopšte završilo, on već čezne za tim. Čeznja je još jedna reč koju sam naučila iz ilustriranog rečnika.

I mama me posmatra. Oh, mama! Tako je lepa. Ona misli da nije, pa verovatno zato svakog dana provodi sat vremena nameštajući frizuru i šminkajući se, čak i kad ide samo u prodavnicu. Za mene to nema smisla. Kunem se da bolje izgleda bez svega toga. Prirodnije. Možete da joj vidite kožu. Oči. Nju. A ona sve to pokriva. Nanosi tečni puder na lice i povlači olovku uz suzni kanal, razmazuje dosta kreme po obrazima i stavlja mnogo pudera preko nje. Mnogo tapira kosu. Nosi cipele s potpeticama kako bi bila visoka 158 centimetara, jer za svoju stvarnu visinu od 150 centimetara uvek kaže da – nije to to. Toliko toga joj nije potrebno i volela bih da to ne koristi, ali uspevam da je vidim ispod svega. I upravo ono što jeste ispod svega toga jeste ono što je lepo.

Mama me posmatra, i ja posmatram nju, i uvek je tako. Uvek smo povezane. Prepletene. Jedno. Osmehnula mi se kao da me požuruje, pa sam požurila. Ubrzala sam se i završila odmotavanje ukrasnog papira sa mog poklona.

Razočarala sam se, ako ne i užasnula, čim sam videla šta sam dobila kao poklon za svoj šesti rođendan. U redu, to jesu Bepci, ali ovaj dvodelni komplet – majica i šorts – na sebi imaju Anđeliku (meni najmanje simpatičan lik) okruženu belim radama (mrzim cveće na odeći). A oko rukava i nogavica su karneri. Ako postoji nešto što bih mogla označiti kao potpuno suprotno sopstvenoj duši, onda su to karneri.

„Sviđa mi se!“, uzvikujem oduševljeno. „To mi je najomiljeniji poklon ikad!“

Odglumila sam lažan osmeh najbolje što sam mogla. Mama ne primećuje da je osmeh lažan. Ona misli da mi se iskreno sviđa poklon. Kaže mi da obučem komplet za žurku i već počinje da mi skida pidžamu. Dok mi svlači odeću, to mi deluje više kao cepanje nego kao odmotavanje.

Prošlo je dva sata. Stojim u uniformi s Anđelikom u Istgejtskom parku, okružena prijateljima, ili bolje rečeno jedinim drugim ljudima u životu koji su mojih godina. Svi su iz mog odeljenja veronauke pri crkvi. Tu je Karli Rajcel sa svojom cikcak trakom za kosu. Tu je Medison Tomer, sa svojim poremećajem u govoru, koji bih volela da i sama imam, jer je tako proketo kul. Tu je i Trent Pejdz, priča o roze boji, i to nadugačko i naširoko, na opšte zgražavanje odraslih oko sebe. (U prvi mah nisam shvatala zašto je odraslima tako važna Trentova opsednutost roze bojom, ali sam potom sabrala dva i dva. Oni misle da je on gej. A mi smo mormoni. Iz nekog razloga, ne možete istovremeno biti gej i mormon.)

Posluženi su torta i sladoled, pa sam oduševljena. Dve cele nedelje već čekam na ovaj trenutak, otkad sam odlučila šta ću poželeti. Rođendanska želja je nešto najmoćnije što trenutno imam u životu. To mi je najbolja prilika za kontrolu. Ne uzimam tu priliku zdravo za gotovo. Želim da je iskoristim.

Svi falširaju dok pevaju „Danas nam je divan dan“, a Medison, Trent i Karli dodaju *ča-ča-ča* nakon svakog stiha – i to me mnogo nervira. Jasno mi je da svi oni misle da je to kul, to što dodaju *ča-ča-ča*, ali ja mislim da to kvari čistoću rođendanske pesme. Zašto prosto ne ostave dobru pesmu na miru?

Susrela sam mamin pogled da bih joj dala do znanja da je volim, da mi je ona prioritet. Ona ne peva *ča-ča-ča*. I poštujem je zbog toga. Osmehnula mi se nabravši nos, usled čega osećam kao da će sve biti u redu. Uzvraćam joj osmeh, pokušavajući da što bolje u potpunosti upijem ovaj trenutak. Osećam da mi suze naviru na oči.

Mama je prvi put dobila dijagnozu četvrtog stadijuma raka dojke kada mi je bilo dve godine. Toga se jedva i sećam, ali neki prizori mi se vraćaju.

Tu je prizor u kome mi mama plete veliko ćebe od zeleno-bele vunice, pričajući mi da je to nešto što bih mogla da imam uz sebe dok je ona u bolnici. Mrzela sam ga, ili sam bar mrzela način na koji mi ga je dala, ili zbog osećanja koja sam imala dok mi ga je davala – ne sećam se šta sam tačno mrzela, ali postoji nešto što sam u tom trenutku apsolutno mrzela.

Tu je prizor u kome, držeći deku za ruku, šetam preko nečeg što mora da je bio bolnički travnjak. Trebalo je da beremo maslačke, da bi ih odneli mami, ali sam ja umesto toga brala neko smeđe, malo, lepljivo korenje, jer mi se više sviđalo. Mama ga je godinama čuvala u plastičnoj kutiji od bojica, na polici za televizor. Kako bi sačuvala uspomenu. (Možda odatle potiču Skotovi nostalgični instinkti?)

Tu je prizor u kome sedim na neravnom plavom tepihu u uglu prostorije u našoj crkvi, i posmatram kako dva mlada i zgodna misionara stavljaju svoje šake na maminu ćelavu glavu da bi je blagosiljali, dok je ostatak porodice sedeo na hladnim stolicama na sklapanje u krugu prostorije. Jedan misionar osveštao je maslinovo ulje kako bi postalo sveto ili štagod, pa ga je sipao mami na glavu, koja je počela još više da se presijava. Drugi misionar je potom izrekao blagoslov, moleći da se mamin život produži, ako je to volja božja. Baka je skočila sa stolice i rekla:

„Čak i da nije volja božja, dođavola!“, što je uznemirilo Svetog duha, pa je misionar morao da krene s molitvom iz početka.

Mada se jedva sećam tog perioda svog života, nije kao da moram da ga se sećam. O tim događajima se u domu Makardijevih tako često pričalo da niste ni morali biti prisutni da bi vam se to iskustvo urezalo u pamćenje.

Mama voli da priču o svom raku – o hemioterapiji, zračenju, transplantaciji koštane srži, mastektomiji, grudnim implantatima, četvrtom stadijumu, kako je imala samo trideset pet godina kada se razbolela – prepričava svima koji dolaze u crkvu, komšijama ili kupcima u *Albertsonsu*, svima koji su spremni da je saslušaju. Mada su sve te činjenice tužne, vidim da sama priča mami daje dubok osećaj ponosa. Svrhe. Kao da je ona, Debra Makardi, na ovu zemlju poslata kako bi preživela rak i mogla svima to da ispriča... bar pet do deset puta.

Mama se raka priseća onako kako se većina priseća godišnjih odmora. Čak ide toliko daleko da ceremonijalno svake nedelje iznova gleda video koji je snimila neposredno nakon što je saznala za svoju dijagnozu. Svake nedelje nakon crkve neko od dečaka joj ubaci VHS kasetu u video-rikorder, jer ona ne zna kako njime da upravlja.

„U redu, svi, pssst! Malo tišine. Hajde da gledamo i budemo zahvalni zbog toga kako se mama sad oseća“, rekla bi mama.

Iako mama kaže da taj video-snimak gledamo kako bismo osetili zahvalnost zato što je ona sad dobro, ima nečega u gledanju tog video-snimka što mi nekako smeta. Jasno mi je da se dečaci zbog toga osećaju veoma neprijatno, a definitivno se i ja osećam neprijatno. Mislim da niko od nas ne želi da se priseća uspomena na ćelavu i tužnu majku na samrti, ali niko od nas to ne kaže.

Video-snimak kreće. Mama peva uspavanke nama četvoro dok sedimo oko nje na kauču. I baš kao što video ostaje isti svaki put kada ga pustimo, i mamini komentari su isti. Apsolutno svaki put kada ponovo gledamo ovaj video-snimak, mama komentariše kako je težina situacije

prosto „bila prevelika za Markusa“, pa je iznova morao da izlazi u hodnik kako bi se pribrao pre nego što ponovo uđe. To nam kaže na način kojim kao da otkriva da je to najveći mogući kompliment. To što je Markus uznemiren zbog mamine neizlečive bolesti predstavlja dokaz da je on neverovatna osoba. Potom komentariše da sam ja bila *smrdljivica*, ali tu reč *smrdljivica* izgovara s tako mnogo otrova da zbog toga ona zvuči kao psovka. Potom priča kako ne može da veruje da nisam prestajala da iz sveg grla pevam pesmu *Zvončići*, uprkos tome što je raspoloženje očigledno bilo tmurno. Ne može da veruje da ja to nisam mogla da shvatim. Kako sam uopšte mogla biti tako dobro raspoložena kad je moje okruženje bilo tako očigledno sumorno? Imala sam tad samo dve godine.

Međutim, uzrast ne predstavlja izgovor. Osećam ogromnu krivicu svaki put kad iznova gledamo video-snimak. Kako je moguće da nisam znala kako treba da se osećam? Kakva glupa idiotkinja! Kako je moguće da nisam osetila šta je mami potrebno? Da je imala potrebu da svi budemo ozbiljni, da nam ta situacija padne što je teže moguće, da budemo slomljeni. Bilo joj je potrebno da bez nje budemo niko i ništa.

Mada su mi poznate tehnikalice mamine priče o raku – hemioterapija, transplantacija koštane srži, zračenje – sve su to reči koje izazivaju snažnu i šokantnu reakciju kod ljudi koji ih čuju, kao da ne mogu da veruju koliko je mami bilo teško, ali za mene su to samo tehnikalice. Ništa mi zapravo ne znače.

Međutim, ono što mi *stvarno* nešto znači jeste opšte raspoloženje u domu Makardijevih. Najbolje bih ga opisala kada bih rekla da je, otkad znam za sebe, vazduh u domu ličio na zadržan dah. Kao da smo svi u vakuumu i čekamo da se mamin rak vrati. Između neprestanih prisećanja na mamin prvi rak i čestih odlazaka na kontrole kod lekara, neiskazano raspoloženje u kući je teško. Krhkost maminog života predstavlja centar mog.

I mislim da mogu nešto da uradim povodom te krhkosti sa svojom rođendanskom željom.

Drago mi je što je moja mama umrla

Konačno se završila pesma *Danas nam je divan dan*. Sad je taj trenutak. Moj veliki trenutak. Zatvaram oči i duboko udišem vazduh dok pomišljam želju u glavi.

Želim da mama poživi još godinu dana.

2.

„Još jedan red kopči i završile smo“, kaže mama misleći na kopče u obliku leptira, koje pažljivo stavlja na moju glavu. Mrzim tu frizuru, redove utegnute kose uz pomoć malih kopči koje mi grebu skalp. Radije bih nosila bejzbol kapu, ali mama voli ovaj stil i kaže da izgledam lepo, tako da će to ipak biti kopče u obliku leptira.

„U ređu, mama“, kažem mašući nogama napred-nazad dok sedim na poklopcu zatvorene WC šolje. Mahanje nogama je zabavno. Prepuštam mu se.

Zazvonio je fiksni telefon.

„Pobogu!“ Mama otvara vrata kupatila i izvija se iz njega što više može kako bi zgrabila telefon koji visi na zidu u kuhinji. Sve to radi ne puštajući pramen moje kose na kome trenutno radi, tako da je i celo moje telo nagnuto u istom smeru kao i mamino.

„Halo!“, kaže dok se javlja na telefon. „Aha. Aha. ŠTA?! Devet uveče? To je najranije što možeš?! Kakogod, pretpostavljam da će deca morati da provedu JOŠ JEDNU NOĆ bez svog TATE. Ti si kriv za to, Mark. Ti si kriv.“

Mama je zalupila slušalicu.

„To je bio tvoj otac.“

„Shvatila sam.“

„Taj čovek, Net, kunem ti se... Ponekad prosto...“ Udahnula je duboko i napeto.

„Ponekad prosto – šta?“

„Pa, mogla sam da se udam za nekog lekara, advokata ili...“

„Indijanskog poglavicu“, završila sam njenu rečenicu, jer tako dobro poznajem tu njenu frazu. Jednom sam je pitala s kojim se to indijanskim

poglavicom zabavljala, a ona mi je rekla da nije to mislila bukvalno, da je to metafora, da se tako kaže da je nekad mogla imati koga god poželi, pre nego što je dobila decu, zbog koje je postala manje privlačna. Rekla sam joj da mi je žao, a ona je rekla da je to u redu, da bi radije imala mene nego nekog muškarca. Onda mi je rekla da sam joj ja najbolja prijateljica i poljubila me u čelo, a potom naknadno dodala da je stvarno izašla par puta s jednim lekarom: „Visokim i uglađenim, finansijski vrlo stabilnim.“

Mama nastavlja da stavlja kopče u moju kosu.

„I producente. Filmske i muzičke producente. Kvinsi Džouns se jednom prilikom osvrnuo kada smo se mimoišli na nekom uličnom čošku. Iskreno, Net- ne samo da sam mogla da se udam za bilo koga od tih muškaraca već je i *trebalo* to da uradim. Rođena sam za dobar život. Za slavu i bogatstvo. Znaš li koliko sam želela da budem glumica?“

„Ali ti baka i deka nisu dozvolili“, kažem.

„Ali mi baka i deka nisu dozvolili, tako je.“

Zanima me zašto joj baka i deka to nisu dozvolili, ali ne pitam je. Znam da neka pitanja ne treba postavljati, a naročito ona koja zahtevaju previše detalja. Umesto toga, dopuštam mami da mi saopšti onoliko koliko ona želi, sve vreme je pažljivo slušajući i pokušavajući da to čujem onako kako ona želi da čujem.

„Jao!“

„Izvini, da li sam ti zakačila uvo?“

„Da, u redu je.“

„Teško mi je da vidim iz ovog ugla.“

Mama počinje da mi trlja uvo. Istog trenutka osećam se bolje.

„Znam.“

„Želim da ti omogućim život kakav ja nikad nisam imala, Net. Želim da ti podarim život kakav ja zaslužujem. Život kakav mi roditelji nisu dozvolili da imam.“

„U redu.“ Osećam nervozu zbog onog što sledi.

„Mislim da treba da glumiš. Mislim da bi bila sjajna mala glumica. Plavuša. S plavim očima. Izgledaš baš kao što vole u tom gradu.“

„U kom gradu?“

„U Holivudu.“

„Zar Holivud nije daleko?“

„Udaljen je sat i po. Mada, auto-putem. Morala bih da naučim kako da vozim po auto-putu. Ali to je žrtva koju sam spremna da podnesem zbog tebe, Net. Jer ja nisam kao moji roditelji. Želim ono što je najbolje za tebe. Uvek. Znaš to, zar ne?“

„Da.“

Mama zastaje onako kako to čini kada se sprema da kaže nešto što misli da će obeležiti veliki trenutak. Savila se da bi me pogledala u oči – i dalje držeći nedovršeni pramen moje kose.

„Pa, šta kažeš? Želiš li da glumiš? Hoćeš li da budeš mamina mala glumica?“

Postojao je samo jedan ispravan odgovor.

3.

Ne osećam se spremnom. Znam da nisam spremna. Zbunio me je način na koji je dete ispred mene skočilo sa stepeništa pozornice. Ono uopšte ne deluje nervozno. Za njega je to samo još jedan dan. Selo je pored otprilike tuceta druge dece koja su već izvela svoje monologe.

Osvrnula sam se po jednoličnoj neukrašenoj sobi belih zidova i redovima dece na metalnim stolicama. Nervozno sam stegla papir u šakama. Ja sam sledeća. Stala sam poslednja u red kako bih imala više vremena da vežbam, što je odluka zbog koje sam zažalila, jer sam imala i više vremena da se unervozim. Nikad se ranije nisam ovako osećala. Osećam tremu u stomaku.

„Izvoli, Dženet“, reče mi muškarac s crnim repom i kozjom bradicom, koji odlučuje o mojoj sudbini.

Klimnula sam mu glavom, pa zakoračila na pozornicu. Spustila sam papir kako bih imala slobodne ruke da njima gestikuliram, onako kako mi je mama pokazala, pa sam počela svoj monolog o gumenim bombonama.

Kad počeh, glas mi zadrhta. U glavi mi je zvučao tako glasno. Pokušah da ga utišam, ali on postade još glasniji. Široko sam se osmehnula i ponadala da Kozja Bradica to nije primetio. Konačno sam stigla do poslednje rečenice.

„... jer me gumene bombone teraju na smeh!“

Zakikotala sam se nakon toga, baš kao što mi je mama rekla da uradim – „piskavam glasom i slatko, uz blago nabiranje nosa“. Nadam se da smeh ne izgleda onoliko neprijatno koliko se neprijatno osećam dok ga izvodim.

Kozja Bradica je pročistio grlo – što nikad nije dobar znak. Reče mi da pokušam monolog još jednom, ali i da se opustim malo i pravim kao da razgovaram s prijateljem... „I, oh, bez te gestikulacije rukama.“

Oklevam. Gestikulacija je tačno ono što mi je mama rekla da uradim. Ukoliko izađem u čekaonicu i kažem joj da nisam gestikulirala, razočaraće se. Ali ako izađem u čekaonicu i kažem joj da nisam pridobila agenta, biće razočarana još više.

Ponavljam monolog bez gestikulacije, i osećam se donekle bolje, ali vidim da Kozja Bradica i dalje nije dobio ono što je želeo. Razočarala sam ga. Osećala sam se užasno.

Nakon što sam završila, Kozja Bradica proziva devet imena, uključujući i moje, i saopštava da petoro dece može da ide. Shvatam da samo jedno dete razume da je odbijeno. Ostalo četvoro je ležerno izašlo iz prostorije, kao da idu na sladoled. Žao mi je zbog nje, ali mi je i drago zbog sebe. Ja sam Odabrana.

Kozja Bradica nam govori da bi Dečja akademija volela da nas predstavlja za sporedne uloge, što znači da ćemo stajati u pozadini scena tokom predstava i filmova. Zbog toga što mu je lice preterano živahno, odmah sam shvatila da Kozja Bradica pokušava da nam predstavi loše vesti kao dobre.

Nakon što nas je pustio da odemo u čekaonicu da kažemo svojim mamama, Kozja Bradica prozvao je troje dece po imenu i zamolio ih da ostanu. Odugovlačim, pokušavajući da poslednja napustim prostoriju, kako bih čula šta se dešava sa to troje posebne dece – onima koji su Još Odabraniji. Kozja bradica im saopštava da su odabrana da ih predstavljaju kao „glavne glumce“, što znači za uloge koje imaju tekst. Ona su toliko dobro odradila svoje monologe da ih neće predstavljati kao živu scenografiju, već kao prave potvrđene GLUMCE, koji zaslužuju da govore.

Osetila sam kako se u meni kuva neka neprijatnost. Ljubomora pomešana s osećajem odbačenosti i samosažaljenja. Zašto nisam dovoljno dobra da govorim?

Izašla sam u čekaonicu i otrčala do mame, koja već četvrti put ove nedelje sređuje svoju čekovnu knjižicu. Govorim joj da sam odabrana da budem sporedna glumica, a ona deluje tako iskreno srećna. Znam

da je to samo zato što ne zna da postoji i viši nivo za koji sam mogla biti odabrana. Zabrinula sam se šta će biti kada to otkrije.

Mama počne da ispunjava formulare za zastupanje. Pokaza mi olovkom na isprekidanu liniju, gde treba da se potpišem. Nalazila se pored isprekidane linije na kojoj se ona već potpisala – i ona mora da se potpiše, jer je moj staratelj.

„Šta potpisujemo?“

„Ugovor kaže da agent dobija 20%, a mi 80%. Od tih 80%, 15% će uplaćivati na poseban račun, kojem ćeš moći da pristupiš kada budeš imala osamnaest godina. Većina roditelja ne dozvoljava deci da dobiju više novca od toga. Međutim, ti imaš sreće. Mama neće uzimati tvoj novac, izuzev za platu i osnovne troškove.“

„Šta su to osnovni troškovi?“

„Zašto me odjednom tako isleđuješ? Zar mi ne veruješ?“

Brzo sam potpisala.

Kozja Bradica je izašao kako bi roditeljima dao pojedinačne povratne informacije. Prvo je došao do mame i rekao joj da imam potencijala da obavljam glavni posao.

„Potencijal?“, upitala je kritički mama.

„Da, naročito ako se u obzir uzme da joj je tek šest godina, tako da je baš rano počela.“

„Ali zašto potencijal? Zašto ne može odmah da obavlja glavni posao?“

„Pa, tokom njenog monologa primetio sam da je veoma nervozna. Deluje prilično stidljivo.“

„Ona jeste stidljiva, ali to se prevazilazi. Prevazići će to.“

Kozja Bradica se počeošao po ruci, preko tetovaže drveta. Duboko je udahnuo vazduh, kao da se sprema da izgovori nešto zbog čega se oseća nelagodno.

„Da bi bila dobra, važno je da Dženet *želi* da glumi“, rekao je.

„Oh, pa ona to *želi* više od svega“, kaže mama dok se potpisuje na isprekidanoj liniji sledeće stranice.

Mama to želi više od svega, a ne ja. Današnji dan bio je stresan i uopšte nije bio zabavan, i da mogu da biram, nikad više ne bih uradila ovako nešto. S druge strane, ja *želim* ono što mama želi, tako da je u neku ruku u pravu.

Kozja Bradica mi se osmehnulo na način koji bih volela da mogu da razumem. Ne sviđa mi se kada odrasli prave grimase ili ispuštaju zvuke koje ne razumem. To me frustrira. Zbog toga se osećam kao da nešto propuštam.

„Srećno!“, rekao mi je donekle teškim glasom, a potom otišao.

4.

U petak, nakon potpisivanja ugovora s Dečjom akademijom, mama me je probudila u tri ujutro, radi prvog dana sporednog posla na seriji *Dosije X*. Treba tamo da budem tek u pet ujutro, ali pošto se mama plaši da po prvi put sama vozi auto-putem, želi da požurimo i krenemo dosta ranije.

„Vidi samo kako prevazilazim svoj strah zbog tebe“, kaže mama dok se ukrcavamo u naš ford vindstar miniven iz 1999. godine.

U studio 20. *senčuri foks* stigle smo sat ranije, pa smo neko vreme šetale uokolo po mraku. Kada smo prošle pored velikog murala Luka Skajvokera i Darta Vejdera na zidu jednog studija za snimanje, mama je vrisnula od oduševljenja, izvukla svoj foto-aparat i slikala me kako stojim ispred njega. Sramota me je, kao da tu ne pripadamo.

U 4.45 mama je zaključila da smo dovoljno blizu vremenu kad treba da se pojavim, pa se prijavljujemo tik izvan studija za snimanje, kod jednog niskog i ćelavog asistenta. Kaže nam da smo poranile, ali da možemo da procunjamo po kantini pre nego što dođe vreme da krenemo na set.

Kantina je kul mesto. To je šator s hranom u dnu studija za snimanje. Pahuljice, čokoladice, bokali kafe i soka od pomorandže, kao i srebrni poslužavnici s hranom za doručak – palačinke, vafli, kajgana i slanina.

„I besplatno je“, uzbuđeno kaže mama dok umotava različite mafine i kroasane u salvetu i gura ih u svoju veliku jeftinu tašnu, kako bi ih kasnije podelila mojoj braći. Na poslužavniku se nalazilo i dosta kuvanih jaja. Mama je rekla da su tvrdo kuvana. Uzela sam jedno da probam. Mama me je učila kako da zakotrljam jaje na čvrstoj podlozi, kako bih ravnomerno slomila ljusku, a potom ga lako oljuštila. Posula sam ga solju i biberom, pa odgrizla veliki zalogaj. Svidelo mi se. Zgrabila sam i kesu malih sendviča sa sirom *Ric bits*. Mogla bih na ovo da se naviknem.

Kada sam došla do poslednjeg zalogaja, pojavila su se i druga sporedna deca – oko tridesetoro nas – i pozvani smo da odmah dođemo na set.

Išli smo za ćelavim ličnim asistentom, koji nas je vodio do prostorije u kojoj će se obaviti snimanje. Čim smo stupili u tu prostoriju, osetila sam strahopoštovanje. Tavanica je bila izuzetno visoka i prekrivena stotinama reflektora i šipki. Osećao se miris svežeg drveta i čuo se zvuk čekića i bušilica. Pored nas je prolazilo mnogo ljudi u radnim pantalonama, a nekima od njih alat je visio sa kaiša, dok su drugi u rukama imali notese, a neki panično šaputali u voki-toki. Bilo je nečeg magičnog u tome. Osećala sam kako se dešava mnogo toga.

Stigli smo na set i režiser – jedan sitni čovek svetlosmeđe kose, koja je bila dovoljno duga da može da je zatakne iza ušiju – uveo nas je dok je brzo i mahnito pričao. Pogledao je u mene i ostalo dvadesetdevetoro dece, pa nam je uzbuđeno rekao da ćemo glumiti decu koja su zaglavljena u gasnoj komori i guše se nasmrt. Klimala sam glavom, pokušavajući da zapamtim svaku reč kako bih to mogla da ispričam mami kada me bude pitala na povratku kući. Gušenje nasmrt, razumem.

Režiser nam je rekao gde svi da stanemo, a ja sam bila u pozadini grupe dece sve dok on nije zatražio da manja deca istupe napred, pa sam tako i učinila. Potom je brzo pokazivao na svakog od nas, tražeći da mu odglumimo izraz lica koji govori da smo nasmrt uplašeni. Ja sam deveto ili deseto dete na koje je pokazao, a nakon što sam mu pokazala svoju grimasu, rekao je kamermanu, koji je stajao pored njega, da me snima krupno. Nisam imala predstavu šta to znači, ali pretpostavila sam da je dobro, jer mi je režiser namignuo.

„Još jednom, još uplašenije!“, povikao je režiser na mene. Malo više sam razrogačila oči, nadajući se da će to upaliti. I mislim da jeste, pošto je rekao: „Tako je, idemo dalje!“, pa me potapšao po leđima.

Ostatak dana sastojao se od povremenog rada na setu i školske nastave, koju smo morali da obavljamo na setu. Pošto je mene školovala mama, izvukla je školske zadatke za taj dan i spajalicom prikačila sve

radne listove u jedan mali svežanj. Dvanaestogodišnja devojčica, koja je u učionici sedela pored mene, gurnula me je laktom i rekla mi da uopšte ne moramo da radimo školske zadatke ako ne želimo, jer mi smo sporedni glumci, a studijski učitelji, kojima smo dodeljeni, ne mare za nas jer žele da podučavaju samo glavne glumce. Davala sam sve od sebe da je ignorišem i ispunjavala radni list s prestonicama država. Nakon otprilike svakih pola sata rada na školskim zadacima, lični asistent bi nas izvlačio iz učionice da bismo ponovo otišli na scenu. Istu scenu. Celog dana – ista scena.

Nije mi bilo jasno zašto tako mnogo puta moramo da radimo tu istu scenu, ali znala sam da je najbolje da ne postavljam bilo kakva pitanja, iako sam primećivala da, svaki put kada se vratimo na set, kamera stoji u nekom drugom položaju, pa sam imala osećaj da to ima neke veze s tim. Oh, pa, bar svaki put kad me dovedu na set, mogu da vidim mamu.

Kad god bi nas lični asistent poveo nazad na set, prolazili bismo pored „čekaonice za roditelje sporednih glumaca“, gde su svi roditelji bili nagrađeni u mali bungalov. Mahala bih mami, koja bi me svaki put primetila. Bez obzira na to koliko bi bila udubljena u svoj časopis *Vumans world*, napravila bi čošak na stranici, podigla pogled, široko mi se osmehnula i podigla palac u mom pravcu. Tako smo bliske.

Na kraju dana bila sam iscrpljena. Osam i po sati sam naizmenično bila na setu i radila školske zadatke, hodajući od scene do učionice, slušajući uputstva i zvuk bušilica, i osećajući smrad dima (na setu gasne komore nalazila se mašina koja je proizvodila maglu da napravi ambijent). Bio je to dug dan i nisam naročito uživala u njemu, ali mi se tvrdo kuvano jaje svidelo.

„Gušenje do smrti“, zainteresovano je rekla mama dok smo se vraćale kući, dok se prisećala svega što sam joj ispričala da se desilo. „I snimanje KRUPNO. Tako će se stvarno videti koliko si dobra. Kladim se da će te, nakon što se ovo bude prikazalo, Dečja akademija preklinjati da budeš glavna glumica. PREKLINJAĆE TE.“

Mama je u neverici odmahivala glavom dok je uzbuđeno lupkala prstima po volanu. U tom trenutku delovala je tako bezbrižno. Pokušala sam da zapamtim njen izraz lica što bolje mogu. Volela bih da je češće tako izgledala.

„Bićeš zvezda, Neti. Prosto osećam! Bićeš zvezda!“

5.

„Moramo da krenemo u crkvu za petnaest minuta!“, povikala je mama iz druge sobe pre nego što sam jasno začula kako je četkica za šminku lupila u ogledalo. Mora da je opet ukrivo iscrtala krejon.

Crkva u koju moja porodica ide je u Garden Grouvu, Šesti ogranak Crkve Isusa Hrista Svetaca poslednjih dana. Baka je krštena kao mormonka kada je imala osam godina, a potom je i mama krštena kao mormonka kada je imala osam godina – baš kao što ću i ja biti krštena kao mormonka kada budem imala osam godina, jer Džozef Smit kaže da tada postajemo odgovorni za svoje grehe. (Pre toga možemo da budemo grešnici bez posledica.) Mada su i baka i mama krštene, nisu odlazile u crkvu. Mislim da su želele privilegiju odlaska u raj bez ulaganja napora.

Međutim, odmah nakon što je mama dobila dijagnozu raka, počeli smo redovno da idemo na crkvene službe.

„Prosto sam znala da će mi Gospod pomoći da ozdravim ukoliko mu postanem dobar i veran sluga“, objasnila mi je mama.

„Oh. Znači, počeli smo da idemo u crkvu kada smo poželeli nešto od Boga?“, upitala sam.

„Ne.“ Mada se smejala dok je to izgovarala, mama je zvučala nekako nervozno, možda čak donekle i iznervirano. A potom je promenila temu na to koliko zgodno Tom Kruz izgleda u novom trejleru filma *Nemo-guća misija 2*.

Nikad više nisam pitala kada smo i zašto počeli da idemo u crkvu. Ne moram da znam pojedinosti razloga zbog koga odlazimo u crkvu da bih znala da to volim.

Volim miris kapele – miris borovih iglica sredstva za čišćenje pločica i miris jute. Volim veronauku i sve pesme o veri i Isusu, poput *Nadam*

se da će me pozvati u misiju i *Knjige mormonskih priča*, i meni omiljene *Kokanje kokica*, koja, kad sad razmišljam o tome, nisam sigurna da ima bilo kakve veze s verom i Isusom. (Pesma je o kokanju kokica na drvetu kajsije.)

Međutim, više od svega volim beg. Crkva jednom nedeljno bila je prelepo mirno tročasovno pribežište od onoga što sam najviše mrzela: od doma.

Kao i crkva, i moj dom se nalazi u Garden Grouvu u Kaliforniji, gradu koji, ne baš odmilja, stanovnici nazivaju i Lugom smeća jer, kako to Dastin kaže pre nego što ga mama učutka: „Ovde ima mnogo belaćkog smeća.“

Imali smo povoljnu cenu rente, pošto dom poseduju tatini roditelji, ali navodno ne dovoljno dobru, jer se mama stalno žalila na nju.

„Ne bi trebalo da bilo šta plaćamo. Za to porodica služi“, žalila bi mi se dok bi prala sudove ili turpijala nokte. „Ako testamentom ne ostave kuću tvom ocu, kunem ti se...“

Kasnili smo s rentom skoro svakog meseca – mama je stalno kukala zbog toga. A često ne bismo platili sve – mama je često kukala i zbog toga. Ponekad jednostavno nije bilo dovoljno novca, uprkos tome što su i mama i tata i deka i baka davali svoj doprinos. Deku i baku su se *privremeno* uselili kod nas dok se mama borila s rakom, ali su nekako ostali i nakon što je ona ušla u remisiju, jer je to svima više odgovaralo.

Mama je to zvala „prokletstvom minimalne zarade“. Deda je radio kao kontrolor karata u Diznilendu, baka kao recepcionerka u staračkom domu, tata je pravio kartonske reklame za firmu *Holivud video* i radio u kulinarskom odeljenju *Houm depoa*, a mama je išla u školu za kozmetičare, ali kaže da joj je rađanje dece omelo napredak u karijeri – „a osim toga, isparenja farbe za kosu su toksična“ – pa bi povremeno odradila koju smenu u *Targetu* oko praznika, mada bi uvek govorila da je njen pravi posao da se postara da ja uspem u Holivudu.

Mada rentu često nismo plaćali u celosti i skoro uvek smo kasnili, nikad nas nisu izbacili. A mislim da bismo, kada bi tu kuću posedovao bilo ko od tatinih roditelja, dosad već bili izbačeni. Jedan deo mene maštao je o tome.

Kad bi nas izbacili, morali bismo da se preselimo negde drugde. A kada bismo morali da se preselimo negde drugde, ne bismo morali da u kutije za selidbu spakujemo sve ono što želimo da ponesemo sa sobom. I ako bismo morali da pakujemo stvari u kutije za selidbu, to znači da bismo morali da prođemo kroz sve što se nalazi u kući i pobacamo nešto od toga. A to zvuči predivno.

Naš dom nije uvek bio ovakav. Viđala sam fotografije iz perioda pre mog rođenja, i delovao je prilično normalno – skromna kuća s nešto malo nereda, ništa neobično.

Moja braća kažu da je to počelo kada se mama razbolela; otad više nije sposobna da se odrekne bilo čega. To znači da je sve počelo kada sam imala dve godine. Otad se taj problem samo pogoršavao.

Garaža nam je bila prepuna stvari od poda do plafona. Gomile plastičnih kadica prepunih starih novina, računa, odeće za bebe, starih omota od čokoladica, šminke isteklog roka trajanja, praznih bočica šampona i krhotina polomljenih šolja, koje su brižljivo upakovane u plastične kesice s patent-zatvaračem.

Garaža je imala dva ulaza – zadnja i glavna vrata garaže. Ukoliko biste ušli kroz zadnja vrata, bilo bi skoro nemoguće da prođete kroz garažu, jer jedva da je bilo prostora za hodanje, ali čak i da nekako uspete da se izlaktate kroz nju, poželeti biste da niste. Imali smo probleme s pacovima i oposumima, tako da biste na toj srebrnoj stazi videli jedino mrtve pacove i oposume, koji su upali u zamke koje tata tu postavlja svakih par nedelja. A mrtvi pacovi i oposumi smrde.

Pošto ne biste baš mogli da prođete kroz garažu, naš drugi frižider je strateški smešten na samom prednjem ulazu da bismo mogli lako da mu pristupimo kada otvorimo glavna vrata garaže.

Ali *lako* i nije baš najbolji opis.

Vrata naše garaže bila su jedina manuelna u celom komšiluku i toliko teška da su izvalila sopstvene šarke. Vrata su nekad proizvodila glasan zvuk nakon što bi ih tata ili Markus – jedina dva člana porodice koji su bili dovoljno snažni – podigli dovoljno visoko. I nakon što bi se začuo taj zvuk, vrata garaže mogla su tako samostalno da stoje.

Ali više ne. Pre nekoliko godina, nakon što su vrata garaže kliknula, odmah su se naglo zalupila i otad više ne mogu nikako da stoje otvorena samostalno.

Zato je posle toga odlazak u garažu zahtevao prisustvo dve osobe. Ko god bi otvorio teška vrata garaže – obično Markus – morao je da ih celim svojim telom pridržava da se ne bi zalupila preko njega, dok bi druga osoba – obično ja – iz garaže uzimala ono što je potrebno.

Bilo je zastrašujuće kada od Markusa i mene zatraže da donesemo nešto iz garaže. Dok Markus drži vrata garaže i lice mu se iskrivi pod njihovom težinom, ja što je brže moguće trčim da otvorim pretrpan frižider i lociram potrebnu hranu u moru drugih namirnica – osećala sam se poput Indijane Džounsua za kojim se kotrlja stena i koji mora da zgrabi skriveno blago pre nego što ga stena smrvi.

I u spavaćim sobama je bilo loše. Sećam se vremena kada su Markus, Dustin i Skot spavali u svojim krevetima na sprat, a ja u dečjoj sobi, ali sad su naše spavaće sobe toliko ispunjene stvarima da je nemoguće odrediti gde se kreveti nalaze, a kamoli da spavate u njima; ni mi više ne spavamo u spavaćim sobama. U *Kostku* smo kupili dušeke na tri preklopa kako bismo spavali u dnevnoj sobi. Prilično sam sigurna da su ti dušeci u stvari bili strunjače za fizičko. Nije mi se sviđalo da spavam na svom.

Stidela sam se te kuće. Bila je sramna. Mrzela sam tu kuću. Prezirala sam to što se u njoj osećam napeto i anksiozno, i cele nedelje bih se radovala tročasovnom begu u zemlju svedočenja i sredstva za čišćenje koje miriše na borove iglice.

Zbog toga sam se nervirala što moja porodica nikad ne kreće na vreme, bez obzira na to koliko se ja trudila da to tako bude.

„Hajdemo, ljudi, pokret, pokret, pokret!“, vikala bih dok sam zakopčavala levu cipelu.

Dastin i Skoti bi se tad tek budili. Brisali bi krmelje iz očiju dok deka nespretno preskače njihove *krevete* iz marketa. Baka i deka spavali su na kauču u sobi koja je nekad bila moja dečja soba, ali koja je otad pretvorena u njihovu spavaću sobu/skladište za još stvari.

„Oboje imate deset minuta da pojedete doručak, presvućete se i operete zube!“, rekla bih Dastinu i Skotu, koji bi krenuli u kuhinju kako bi sebi sipali pahuljice – *laki charms* za Dastina i *kaunt čokula* za Skota. Po tome kako prevrću očima, jasno mi je da su mislili da im šefujem, ali meni to nije delovalo kao šefovanje. Delovalo mi je kao očajanje. Želela sam red. Želela sam mir. Želela sam svoje tročasovno pribežište od ovog mesta.

„Da li ste me čuli?“, pitala sam, ali odgovora nije bilo. Deku stoji u ćošku kuhinje, maže puter na tost, a količina putera koju koristi stvara mi nervozu – puter je skup. Mama uvek govori da on koristi „pola kocke putera dnevno i mi to ne možemo da priuštimo, a ni njegov dijabetes to ne može da priušti“.

„Deko, možeš li da koristiš manje putera? Uznemirićeš mamu.“

„Ah?“, povikao je deka. Kunem se da mi je ahtao svaki put kad bih ga pitala nešto na šta nije želeo da odgovori.

Ogorčeno odlazim i širim belu stvar na sivom tepihu u dnevnoj sobi. Bela stvar bila je loše imenovan tanak beli kvadrat s cvetnim dezenom, koji ima tri preklopa veličine dvadeset pet puta dvadeset pet centimetara. Taj kvadrat na trostruki preklap služio nam je kao sto. Izgleda da smo u kući bili opsednuti trostrukim preklopima.

Dakle, širim belu stvar dok Dastin i Skoti dolaze u dnevnu sobu jedan za drugim. Hodaju kao po konopcu, s podjednakom koncentracijom, jer su obojica prepunili činije mlekom i pahuljicama, do te mere da se mleko preliva iz činija i pada na sivi tepih. Mama im bukvalno svakodnevno

govori koliko mrzi kada prosu mleko na tepih i kako mleko ima kiselkast smrad, ali bez obzira na to koliko im puta to kaže, oni prosto iznova prepune čini je mlekom i pahuljicama. Ovde niko nikog ne sluša.

Mama još uvek nije obula svoje cipele za crkvu, jer je to odlagala do poslednjeg trenutka, pošto su je u njima boleli čukljevi, pa sam znala da će, čim bude zakoračila na mlekom natopljen tepih, pocepati najlon čarape, pohisterisati i zahtevati da usput svratimo do radnje da kupi nove. A ukoliko budemo svraćali do radnje, to će skratiti moj tročasovni beg. Nije dolazilo u obzir da svraćamo do radnje.

Požurila sam do ormara s ubrusima. Usput sam prošla pored kupatila. Naslonila sam uvo na zatvorena vrata i čula baku kako se žali jednoj svojoj prijateljici.

„Džin je ostavila cenu na džemperu koji mi je kupila. To radi svaki put kada nešto kupi na rasprodaji a želi da se pretvara da je platila punu cenu. To je prilično podlo od nje. U svakom slučaju, otišla sam do butika *Mervin* i pronašla takav džemper, na popustu od 70%. Nije potrošila ni petnaest dolara na mene...”

„Bako, izlazi! Dečaci moraju u kupatilo!“, povikala sam dok sam lupala na vrata kupatila.

„Zašto me mržiš!“, povikala je baka. To je uvek radila kad s nekim razgovara telefonom. Pokušavala je da izgleda kao žrtva.

Stižem do ormara s ubrusima i uzimam malu crvenu kuhinjsku krpu, koja na sebi ima nacrtane božićne lampice, vlažim joj jedan čošak pod kuhinjskom slavinom i pritiskam ga na tepih poliven mlekom. Podižem pogled i vidim Dastina i Skotiju kako jedu na beloj stvari. Skot nemožvaće, ujednačenim i odmerenim sporim ritmom, skoro kao na usporenom snimku. Zar ne oseća hitnost? Zar ne oseća svrhu? Dastin žvaće otvorenih usta, glasno i žustro. Brz je, ali ne i efikasan.

Proveravam časovnik. Jedanaest sati i dvanaest minuta pre podne. Morali bismo nekako da izađemo kroz ta vrata i uđemo u miniven za osam minuta, kako bismo stigli u crkvu na službu u pola dvanaest.

„Požurite, sporaćii!“, zalajala sam na braću dok sam pomerala težište celog tela na vlažnu božićnu krpu i na mlekom uprljan tepih.

„Umukni, govance!“, breкнуo se Skoti na mene.

Deka me preskače dok mu iz tosta umotanog u papirnu salvetu ispadaju mrvice. Baka ulazi s druge strane prostorije, umotana u peškir koji je toliko izlizan da je providan – odvratno. Trajna joj je nameštena u frizuru pomoću improvizovane trake za kosu, napravljene od toalet-papira i ukosnica.

„Jesi li sad srećna, devojčice?! Izašla sam iz kupatila“, govori dok ide ka kuhinji.

Ignorišem baku, a braći govorim da je kupatilo slobodno kako bi otišli i oprali zube dok ja odnesem njihove činije u sudoperu. Zahvaljujući božjoj volji, možda i stignemo u crkvu na vreme.

Ushićena sam. Podižem vlažnu božićnu krpu s mrlje od mleka. Krećem ka kuhinji da bih je ponovo ovlažila za drugu rundu, ali baš u trenutku dok mama prolazi kroz nju na putu ka dnevnoj sobi. Telo mi se grči. Upravo sam nameravala da upozorim mamu, ali čim je izašla iz kuhinje, znala sam da je prekasno.

„Šta je sad ovo?“, upitala je mama tonom zbog koga znam da ona tačno zna u šta je to upravo ugazila.

Kažem mami da sam već počela da čistim, tako da je vlaga uglavnom od vode, ali to više nije važno. Raspoloženje joj se već promenilo. Već cepa najlonke i doziva tatu, govoreći da ćemo morati da svratimo do prodavnice da kupi novi par.

Pitam se da li sam bilo šta mogla drugačije da uradim da bismo brže izašli na vrata. Pitam se da li bih nešto mogla da uradim u budućnosti. Svi smo se potrpali u miniven i krenuli ka prodavnici. Možda ćemo u crkvu stići na vreme da čujemo *Kokanje kokica*.

6.

„Tata!“, povikala sam čim je prošao kroz vrata. Zatrčala sam mu se u stomak onako kako to uvek činim kada dođe kući s posla. Udahnula sam miris njegove flanelske košulje – mmm, sveže cepana drva i mrvica sveže farbe, njegov prepoznatljivi miris.

„Zdravo, Net“, kaže, i to mnogo ravnodušnije nego što sam se nadala. Uvek držim fige da se nasmeje, da mi razbaruši kosu ili me zagrlji, ali to se nikad ne dešava, ili se bar dosad nije desilo. I dalje se nadam.

„Kako je bilo na poslu?“

„Dobro.“

Očajnički želim da s njim pričam o još nečemu. Da se nekako povežemo. S mamom je to lako. Zašto s njim sve deluje tako teško?

„Da li si se iole zabavio?“, upitala sam dok smo od ulaznih vrata išli ka dnevnoj sobi.

On ne odgovara. Na licu mu se javlja zabrinut izraz nakon što spusti pogled na nešto. Okrećem glavu da bih videla šta to posmatra.

Mamu. I na osnovu govora njenog tela i izraza lica – ispravljena kičma, podignuta brada, stegnuti zubi, razrogačene oči – istog trenutka znam da nije uznemirena i ljuta, već da kipti od besa. Eksplodiraće. O, ne! Mora da postoji nešto što mogu da uradim.

„Mark!“, kaže coknuvši usnama kako bi dodatno naglasila svoj bes. Sad ili nikad, vreme je da se ubacim.

„Volim te, mama!“, uzvikujem. Trčim ka njoj. Grlim je.

Mogu ja to, mogu da je smirim. Međutim, pre nego što uspem da smislim šta sledeće da kažem...

„Mark Judžine Makardi!“, kaže mama povišenim glasom.

O, ne! Čim ga oslovi sa *Judžine*, blizu smo eksplozije.

„Morao sam da ostanem duže jer sam pomagao jednoj mušteriji, nisam mogao da se izvučem“, pokušava tata da objasni. Zvuči uplašeno.

„Mark, kasniš tri sata...“

Pogledala sam u Dastina i Skotija tražeći pomoć. Oni igraju *Golden aj 007* na nintendu 64. Baka i deka su na poslu. Sama sam u ovome.

„Mama, zašto ne bismo gledali Džeja Lenoua? Hoćeš da gledamo Džeja Lenoua? Večeras u emisiji je i segment *Naslovi*.“

„Ućuti, Net!“

I, neutralisana sam. Ona je progovorila. Ja sam ućutala. Bila sam uverena da će Džej upaliti. Naravno, više volim Konana, ali gledanje Džeja je u našoj kući porodična tradicija. (Kada sam to pomenula u crkvi, sestra Hafmajr je rekla da je Džej donekle nepristojan i pitala zar ne bi trebalo da sam u jedanaest uveče već u krevetu, ali mama mi je rekla da sestra Hafmajr voli da osuđuje druge ljude i da ne treba da obraćam pažnju na bilo šta što kaže.)

Pomno posmatram mamu. Grudi su počele da joj se podižu i spuštaju. Intenzitet raste. Uši su joj pocrvene. Bacila se na tatu. Tata je ustuknuo par koraka, pa je mama pala na kolena. Počela je da urla: „Zlostavljanje! Zlostavljanje!“ Tata je grabi za ručne zglobove da je smiri. Mama mu pljuje u lice. Neko je prešao prvi nivo igrice 007. Pesnice su poletele u vazduh u znak proslavljanja.

„Deb, kasnim par sati, nije toliko važno!“, pokušava tata da nadglasa njenu vrisku.

„Nemoj da me potkopavaš! NEMOJ DA ME POTKOPAVAŠ!“ Mama je oslobodila ručne zglobove i počela da ga udara.

„Napred, mama! Možeš ti to!“, navijam za nju, kao što to uvek radim čim prevaziđem strah.

„Deb, ovo je nerazumno. Treba ti pomoć!“, molio ju je tata. O, ne! Zar ne zna da je ta fraza veliki okidač za nju? Kad god bi se on ili deka raspravljali s mamom i rekli da joj treba pomoć, to bi je samo još više razjarilo.

„NE TREBA MENI POMOĆ, TEBI TREBA POMOĆ!“, urlala je mama. Utrčala je u kuhinju. Tata poče da skida cipele, glupo pomislivši da je to možda kraj, da se mamino raspoloženje možda promenilo i da se vratila u normalu. Kako je moguće da ne zna? Kako je moguće da nikad ne zna?

Jedan, dva, tri – odbrojavam u sebi. Za manje od deset sekundi će se vratiti. Četiri, pet, šest, sedam. Vratila se i nosi kuhinjski nož, onaj veliki, kojim deka svako veče secka njeno povrće.

„NAPOLJE IZ MOJE KUĆE!“, zauralala je. „NAPOLJE!“

„Deb, molim te, ne možeš to stalno da radiš...“

Poslednji put je mama primorala tatu da spava u kolima pre nekoliko meseci. Otad je prošlo više vremena nego obično – ona ga tipično izbacuje otprilike jednom nedeljno. I to zasluženno. Mama kaže da on ne pomaže porodici u dovoljnoj meri, da uvek kasni s posla, da je verovatno vara, da nije zainteresovan za svoju decu, da je odsutni otac itd. Činjenica da se ovoliko dugo provukao bez izbacivanja pravo je čudo. Trebalo bi da bude zahvalan.

„NAPOLJE!“

„Skloni nož, Deb! Nije bezbedno! Opasno je za decu!“

„NIJE! NIKAD NE BIH POVREDILA SVOJE BEBE! NIKAD NE BIH POVREDILA SVOJE BEBE I KAKO SE USUĐUJEŠ DA ME OPTUŽIŠ ZA TO!“

Suze se kotrljaju niz mamine obraze. Oči su joj razrogačene, nemirne i užasavajuće.

„NAPOLJE!“

Ponovo se baca na njega. On uzmiče.

„U redu, u redu. Izlazim. Odlazim.“

Ponovo navlači cipele i žurno izlazi napolje. Mama ponovo ulazi u kuhinju i vraća nož u fioku. Pada na kolena i počinje bolno da jeca i zavija. Čučim pored nje i grlim je. Neko je prešao i drugi nivo igrice 007.

Otkad sam došla ovde jutros u šest, stojim na hrpi prašine. Podne je, sunce je na nebu, baca svoju najjaču vrelinu na mene. Glavni glumci oko mene štite se suncobranima između snimanja, i mogu da sednu u stolice na rasklapanje kako bi odmorili noge i pijuckali vodu iz rashlađenih flašica, koje za njih iznova vade iz hladnjaka prepunog leda. Ali ne i za mene. Ja nemam taj luksuz jer sam samo sporedna glumica.

Ostali sporedni glumci i ja stojimo na svojim prašnjavim hrpama zemlje usred vrele pustinje tik izvan Lankastera, bez suncobrana i flašica vode, dok nam znoj probija sve slojeve grube odeće iz doba velike depresije, koja miriše na buđ. Tu odeću nosimo zato što glumimo osiromašene ljude tokom velike depresije, za neki kratak film koji se zove *Zlatni snovi*. Film prikazuje različite vinjete o istoriji Kalifornije i navodno će biti prikazan u novom tematskom parku *Kalifornijska avantura*, koji je ušao u partnerstvo s Diznilendom. Mama mi je veselo prenela tu informaciju kada smo u pola pet krenuli kolima, ali jedino što je meni tu zvučalo uzbudljivo bila je činjenica da se priprema otvaranje novog tematskog parka u Diznilendu.

Najgore od svega je ovo na mojim zubima. Kada sam jutros bila u šminkernici, upleli su mi kosu u dve pletenice i rekli mi da širom otvorim usta. Učinila sam šta su tražili, a šminkerka mi je u usta ubacila neku lepljivu smeđu tečnost, objašnjavajući mi da to radi kako bi izgledalo kao da su mi zubi kvarni. Lepljiva smesa se brzo osušila i osećaj je bio odvratn, a zamišljam da bih se tako osećala da mesec dana ne perem zube. Ceo dan imam taj osećaj i prezirem ga. Ne mogu da se obuzdam da ne prela-
zim jezikom preko te lepljive smese, jer me nervira i odvlači mi pažnju.

„Ne deluje mi da si srećna što si ovde. Pokušaj da izgledaš srećno što si ovde“, kaže mama dok obe ulazimo u kupatilo u prikolici, koje je namenjeno sporednim glumcima. Sat vremena sam odlagala veliku nuždu i više nisam mogla da izdržim, pa sam konačno jednu osobu s voki-to-kijem zamolila da me pusti da odem, uprkos tome što mi je mama rekla da bih zbog toga mogla biti obeležena kao problematična.

„Izvini“, kažem dok kakim, a mama vlaži toalet-papir vodom. Sramota me je što ona i dalje insistira da mi briše guzicu. Pokušala sam nedavno da joj kažem da sada, kada imam osam godina, to mogu i sama, ali je ona izgledala kao da će zaplakati i rekla mi je da mora to da radi do moje desete godine, jer ne želi da umrljam svoje gaćice na kojima je nacrtana Pokahontas. Ja znam da, kada bih to sama radila, ne bih umrljala gaćice, ali više me brinu mamine suze.

„Samo prestani da se mrštiš, u redu?“, pitala je mama kako bi bila sigurna da sam čula njen zahtev. „Obrve su ti potpuno iskrivljene i izgledaš besno.“

Bris. Bris. Bris.

„Važi.“

Vraćam se na svoju hrpu prašine i pokušavam da izgledam suprotno onome kako se osećam, ali mi je teško zato što je sunce tako jako. Ne mogu a da ne žmirkam.

„Gde je ono tugaljivo dete koje sam malopre pokazao? Daj da prosto upotrebimo nju“, doviknuo je režiser pomoćniku režisera.

Pomoćnik režisera pokazuje na raznu decu, a režiser odmahuje glavom sve dok ne pokaže na mene.

„Da, nju!“ Režiser klima glavom.

„Hajde, pođi sa mnom“, kaže pomoćnik režisera, hvatajući me za ruku i vodeći me ka režiseru.

Režiser mi kaže da sednem u kola, koja su izgledala kao oldtajmer, pogledam malo udesno i ne radim ništa. Klimam glavom. Nakon nekoliko pokušaja, izjavljuje da ima dobar snimak.

Pomoćnik režisera dovodi me do mame, koja čeka blizu kantine. Kaže da sam završila za danas, jer su me koristili u ključnoj sceni, tako da više ne mogu da budem u pozadini.

„U ključnoj sceni?“, pitala je mama, očigledno uzbuđena.

„Da. U stvari, moraću da donesem neke nove formulare, jer je to, u tehničkom smislu, glavna uloga.“

Mama se skoro trese od radosti. „Otkud to?“

„Pa, devojčica koju smo angažovali nije sledila uputstva – stalno se smešila, bez obzira na to koliko puta smo joj rekli da izgleda tužno. Međutim, ne i vaša ćerka. Ona ima odlično tužno lice“, nasmejao se.

„Ima. Ima odlično tužno lice“, potvrđuje mama, ozareno klimajući glavom, naizgled zaboravljajući da je pre pola sata pokušavala da me natera da se oslobodim upravo tog tužnog lica.

„U svakom slučaju, umesto toga smo iskoristili vašu ćerku za tu ulogu, pa je ona sad tehnički glavni izvođač.“

Pomoćnik režisera odjurio je da donese nove formulare, a mama se okrenula ka meni i zgrabila mi šake u svoje.

„Iskoristili su te, Net! Iskoristili su te!“

Mama dolazi kući i odmah telefonira Dečjoj akademiji kako bi im ispričala za moj ugovor za glavnog izvođača. Oni mami kažu da su to sjajne vesti, da to znači da stičem reputaciju kao dete koje sarađuje i prati uputstva, što su dve najbolje karakteristike dečjeg glumca. Kažu mami da će potražiti neke dugoročnije sporedne uloge za mene – „ključne sporedne poslove“. Takve poslove ne možete dobiti kao nov statista, jer direktor kastinga još ne zna vašu reputaciju. Mama deluje uznemireno zbog tih vesti.

„Ključni sporedni poslovi? To mi zvuči kao glorifikovani statista. Šta je s glavnim ulogama? Upravo su je angažovali za glavnu ulogu u *Zlatnim snovima*, pa zar ne može da počne da ide na audicije za glavne uloge?“

„Pa, još uvek ne. Želimo da stekne još malo iskustva, a onda možemo i to da preispitamo.“

Mama kaže: „Dobro“, ali vidim da joj se ne sviđa taj odgovor.

„Malo sutra će preispitati“, kaže mama dok spušta slušalicu. Uvek brinem da osoba s druge strane nije još prekinula vezu dok se mama žali na nju, ali dosad se to, na svu sreću, izgleda nije desilo.

Mama je donekle napeta ostatak večeri, ali ujutro se oraspoložila nakon što ju je zvala Dečja akademija da joj kaže da mi je našla ulogu „ključnog pozadinskog izvođača“ za predstojeći pilot-projekat. Osam dana posla.

„Možda si sad glorifikovani statista, dušo“, kaže mi mama dok pere zube. „Ali ako ovako nastavimo, bićeš *bona fide* glavni izvođač očas posla.“

Pljunula je u lavabo.

„Mislim da se tako koristi izraz *bona fide*, nisam sigurna.“

8.

Snimanje pilot-projekta je dobro prošlo, i mada nisam napredovala dalje od glorifikovanog statista, tokom snimanja se desilo nešto što me je približilo maminom cilju da postanem glavni izvođač.

Tu je bila i glavna glumica mojih godina, sa svojom majkom, kojoj se svidela moja mama. Ta majka je mami dala broj telefona Barbare Kameron, ćerkinog agenta.

„Barbara Kameron, Net! Barbara prokleta Kameron!“

„Ura!“

„Znaš li ko je to?“

„Ne.“

„Ona je majka nekoliko slavne dece. Nekoliko. Kirka Kameron iz *Muka odrastanja*, Kendas Kameron iz *Pune kuće*. Ona im je mama. I bila im je agent. A onda je počela da zastupa i tuđu decu. I sad je jedan od najvažnijih zastupnika mladih. Stvarno kul dama!“

Mama je odmah nazvala Barbaru da bi ugovorila audiciju za mene i mog najstarijeg brata Markusa, koga je nedavno ubedila da pokuša da glumi, uprkos njegovom početnom otporu.

„Hajde, imaš sjajan osmeh, tako velike zube“, rekla je. „I mnogo mlađeža. Mladi Met Dejmon.“

Potajno zavidim Dastinu i Skotiju. Ne razumem zašto mama ima drugačija očekivanja od njih nego od Markusa i mene. Volela bih da znam odgovor na to pitanje, ali mi to deluje kao nešto o čemu se s porodicom ne razgovara. Imam osećaj da o tako nečemu prosto postoji prećutna saglasnost.

Barbara je radila od kuće. Audicija je zakazana u njenoj kući. Kada smo stigli, Markus i ja smo dobili da pripremimo po jedan monolog za

pola sata. Ne znam iz kog filma su bili ti monolozi, ali Markus je glumio dečaka iz drugog razreda srednje škole, čija je devojka izvršila samoubistvo, a ja devojčicu koja pokušava da ubedi roditelje da se ne razvedu.

Mama je vežbala monologe s nama u kolima, a onda smo se, jedno po jedno, vratili unutra na audiciju.

Markus je ušao prvi. Proveo je unutra oko pola sata. Izašao je dobro raspoložen. Rekao je da su Barbara i druga žena u sobi pričljive i da su se mnogo smejale.

Ulazim unutra. Tresem se. Izvodim monolog prvi put. Barbara i druga žena razmenjuju poglede, a potom traže da ponovim, ali da to „odradim prosto“. Zbunjena sam.

„Budi ležernija“, pojasnila je Barbara.

Pokušavam ponovo. Druga žena sleže ramenima gledajući u Barbaru. Barbara pravi *eh* izraz lica.

„Hvala ti“, rekle su uglas.

Izlazim što sporije mogu, nadajući se da tako izlasku mogu dodati nekoliko minuta, jer znam da će mama biti razočarana zato što sam unutra bila toliko kratko. Čak i uz najsporiji mogući hod, dodala sam samo minut. Ulazim u kola, a mama deluje zabrinuto.

„Pa?“

„Dobro je prošlo.“

„Da li su bile pričljive?“

„Ne baš...“

„Da li su se smejale onome što si rekla?“

„Ne baš...“

„Uh!“

Na putu kući mogu da primetim da je mama razočarana. Deluje ponosno i uzbuđeno zbog Markusa, ali umem da je pročitam i jasno mi je da je to usiljeno. Taj ponos i uzbuđenje zbog Markusa u senci su njene razočaranosti u mene.

„Markus nam se mnogo svideo; želimo da ga uzmemo za klijenta. Međutim, Dženet... njoj prosto... nedostaje joj harizme.“

Te vesti saopštava Lora, žena koja je bila u sobi s Barbarom. Lora je Barbarina zamenica i jedini drugi agent koji radi u toj kompaniji. Oštroumna je i brza, direktna i dovoljno glasna da mogu da je čujem dok telefonom razgovara s mamom, koja meša našu supu s rezancima za večeru.

„To je sjajno za Markusa, ali kako bi bilo da prosto uzmete Dženet, pa ako za šest meseci ne dobije neki posao, možete je napustiti?“, prekli-
nje mama, a potom podiže palac u mom pravcu, kao da je oduševljena sopstvenom idejom.

„Već imamo dosta mladih ženskih talenata...“ Lora je zastala usred rečenice.

„Ona brzo uči i dobro prati uputstva“, kaže mama raspevanim glasom, kao da pokušava da namami Loru. Taj ton glasa uopšte ne odgovara nekome ko moli.

Lora kaže da će proveriti s Barbarom i odmah javiti odgovor. Mama se okreće prema meni.

„Net, brzo se pomoli da te Barbara prihvati. I sklopi ruke za obe jer su meni moje potrebne za mešanje“, kaže. Zauzimam pravilan položaj za mormonsku molitvu. Obe zatvaramo oči.

„Dragi Oče na nebesima“, počinjem. „Hvala Ti za ovaj lep dan i za mnogobrojne blagoslove...“

„Sranje!“, kaže mama.

Naglo otvaram oči. Mama ispušta kašiku kojom je mešala i počinje da sisa prst. Odvrće slavinu kako bi pustila hladnu vodu preko njega.

„Opekla sam prst“, kaže mi kao objašnjenje. „Hajde, srećo, nastavi.“

Klimam glavom i vraćam se molitvi.

„Molim Te, blagoslovi da me Barbara Kameron prihvati. Molim Te, blagoslovi da se noćas dobro odmorimo. Molim Te, blagoslovi da mama lepo spava, jer joj to ponekad ne polazi za rukom. Hvala, Nebeski Oče. U ime Isusa Hrista, amin!“

„Amin, dušo! Odlično!“

Mama počinje da sipa supu u činije baš u trenutku kad telefon ponovo zvoni. Spušta šerpu u sudoperu. Šerpa glasno udara u dno sudopere i nešto supe se prosipa po pultu, ali mama to ne primećuje. Suviše je koncentrisana.

„Aha“, kaže zvučeći optimistično. Sad ne mogu da čujem Loru s druge strane linije, jer mama nervozno šeta napred-nazad.

„Aha“, ponavlja gledajući u mene. Zbog svega toga mi je neprijatno.

„Sjajno, nećete zažaliti!“, kaže mama i spušta slušalicu. Dugo me posmatra dok joj čista radost ispunjava oči.

„Šta?“, pitam.

„Barbara Kameron te je prihvatila. Želi da jednom nedeljno ideš na časove glume kako bi se udobnije osećala u sopstvenoj koži, ili nešto slično, ali te je prihvatila.“

Mama vrti glavom od čuđenja i ponosa. Odahnu od olakšanja, a potom me prvi u zagrljaj.

„Sad si glavna glumica, dušo. Nema više pozadine za moju bebu.“

9.

Mrzim časove glume. Već dva meseca pohađam školu na kojoj je insistirala Barbara Kameron, i moram ako želim da me ona zastupa. Pohađam je svake subote od jedanaest pre podne do pola tri po podne. Mada je to dobar deo vremena van kuće, ne radujem se tom času kao što se radujem crkvi, jer mi je gluma još neprijatnija od zatvorenosti u kući.

Svaki čas počinje s malo opuštanja. Nas dvanaestoro šeta unaokolo imitirajući gospođicu Laski. To je Lorino prezime. Ona ne samo da je Barbarina zamenica već je i učiteljica glume. Razvlači svoje lice u čudne grimase, zastrašujuće široko otvara usta ili razrogačuje oči. Nemam predstavu kako će nam to pomoći da bolje glumimo, ali znam da ne treba da budem dosadno dete koje postavlja pitanja.

„Na času uvek moraš da budeš *prisutna*“, podseća me mama svaki put kada se vraćamo kući. „Gospođica Laski te posmatra. A deca koja su dosadna ne prate uputstva i postavljaju pitanja – to su deca koju neće slati na audicije. Deca koja će ići na audicije su deca koja čute i rade ono što im se kaže.“

Nakon gimnastike lica, pretvaramo se da smo različite životinje. Izgleda da je nekoj deci to zabavno, ali ja se zbog toga osećam kao idiot. Ne znam kako da ričem poput slona, predem poput mačeta ili cičim poput majmuna, a iskreno, i ne želim da znam. Ostavimo životinjske zvuke životinjama.

Ponekad gospođica Laski traži da se svi zaledimo, pa onda pokaže na neko dete da samo izvede životinjski glas. To bi trebalo da nam pomogne da se oslobodimo inhibicija, ili tako nešto.

„Trubi, Dženet! Trubi kao da to stvarno misliš!“

Ja to ne mislim stvarno, ali dajem sve od sebe. Ponižena sam.

Nakon životinjskih zvukova, koji me užasavaju, prelazimo na tehniku pamćenja. Dobijemo neku scenu i imamo trideset minuta da upamtimo tekst svog lika, pa onda bljujemo tekst *na suvo*, što je termin koji se koristi u šou-biznisu za *brzo i bez emocija*. Kaže nam da je ta tehnika važna naročito za decu, da ne bismo preterali s obradom materijala i na audicijama zvučali suviše uvežbano. Navodno, kada nešto naučimo napamet na suvo, a potom mu dodamo emocije, to je najbolji način da scena bude sveža.

Pamćenje je deo časa koji najmanje mrzim, možda zato što sam najbolja u tome. Obično svoj tekst naučim napamet za petnaest minuta, a potom ga sledećih petnaest uvežbavam da bi mi se urezao u pamćenje. Takođe, nemam ništa protiv toga da reči izgovaram bez emocija. Emocije su problem, reči nisu. Nametanje emocija bilo čemu neprijatno je samo po sebi, ali nametati te emocije pred drugim ljudima deluje mi odvratno. Kao da sam slaba, ranjiva i naga. Ne želim da me ljudi vide kao takvu.

Nakon učenja napamet, sledi rad na sceni, što mi je najodvratniji deo časa, jer tad moram da glumim. Svake nedelje, dok pripremamo scen-ski rad, dobijemo po jednu scenu koju moramo da naučimo napamet i razložimo. Razlaganje scene je proces u kojem postavljamo pitanja o svom liku i sceni, kao i o onome što se može pročitati između redova. Šta moj lik stvarno želi? Šta stvarno želi lik s kojim imam interakciju? Na koji način su te dve želje u konfliktu? Šta moj lik oseća prema liku s kojim imam interakciju? Nakon razlaganja scene, moramo je uvežbati dovoljno da budemo spremni da je sledeće subote odglumimo pred ostalima iz razreda.

Jedno po jedno izvodimo scenu, a potom prolazimo kroz razlaganje s gospođicom Laski. Tako bih volela da ne moram da radim taj deo. Ne volim da sedim na maloj studijskoj pozornici i glumim scenu pred svima. Ne volim da me posmatraju. Ja sam ta koja voli da posmatra.

Gospođica Laski je na prvom času rekla da roditeljima nije dozvoljeno da prisustvuju delu kad radimo scenu, ali mama je insistirala.

„Imala sam četvrti stadijum metastaziranog karcinoma mlečnog kanala – rak dojke – i kosti su mi oslabile od hemioterapije. Ako dugo sedim u kolima, osećam bolove, i ne bi trebalo da šetam po vrelom suncu.“

„Pa, malo dalje niz ulicu nalazi se jedan kafić“, rekla je gospođica Laški uz usiljen osmeh.

„Nisam od onih koji troše dva i po dolara za šolju kafe“, rekla je mama uz još usiljeniji osmeh.

I to je bilo to. Otkad su časovi počeli, mama je jedini roditelj koji prisustvuje razlaganju scene. Drago mi je što mama može da ima ono što želi, da me vidi kako glumim. Ali to mi povećava stres. Mogu da osetim njene osude i primećujem joj reakcije krajičkom oka. Ona nemo izgovara moj tekst zajedno sa mnom i pravi prenaplašene grimase na licu kada želi da ih imitiram. Teško je glumiti i istovremeno pratiti mamina uputstva iz prikrajka.

Kada se čas završi, osećam kako me preplavljuje veliki talas olakšanja, jer mi mama dozvoljava da ostatak dana ništa ne radim. Ne moram da radim na svojoj sceni za sledeću nedelju sve do sutra. Uveče sam slobodna.

10.

„Ne želim da izgovorim tu reč“, rekla sam mami dok smo proučavale moj tekst za predstojeću audiciju za *Mad TV*. Skeč je parodija Ketí Li Giford i njeno dvoje dece – a ja pokušavam da budem parodija Ketine ćerke.

„Ona ima različita značenja. Ponekad prosto znači *srećan*. Pobogu, pa pojavljuje se u božićnim pesmama. *Obucimo se u gej odeću*“, otpela je mama.

Znam da mama delimično saoseća sa mnom, jer u suprotnom ne bi ovako naširoko i nadugačko pravdala sebe.

„Moram li da je izgovorim?“

„Da, Net, ovo je jedna od tvojih prvih audicija s tekstem. Moramo ići na sve te audicije kako bi Barbara znala da nisi problematična. Osim toga, moramo ti naći neki angažman da bi te i dalje slala na audicije.“

Prelistavala sam stranice ispred sebe.

„Vidi, posle možemo da odemo na sladoled ako budeš to dobro odradila, važi? Imamo onaj kupon koji nam je onda dala sestra Džonson na veronauci.“

„Važi.“

Sledećeg dana čekam da dođe moj red za audiciju. Soba je mala. Zidovi su beli i goli. Ostala deca na audiciji sede s mamama na sklopivim stolicama ili stoje leđima naslonjena na zid. Sve devojčice su plavuše. Sve mame su nervozne.

Osoba zadužena za kasting izlazi da bi me uvela unutra. Usta su mi suva, kao i svaki put pred audiciju, i moram da piškim, iako sam piškila već četiri puta. Mislim da je to od *red bula* bez šećera, koji me mama

natera da popijem svaki put pred audiciju za neku komediju, jer kaže da bez toga jednostavno nemam komičarsku energiju.

„Dženet Makardi“, prozvala me je osoba zadužena za kasting. Proгутala sam knedlu.

„Ovde!“, uzbuđeno sam rekla, onako kako mi je mama rekla da to uradim.

„Dođi ovamo“, rekla je osoba zadužena za kasting, gestikulirajući rukom.

Mama me je pljesnula po dupetu u znak podrške.

„Možeš ti to, Net. Bolja si od svih ovih devoјčica!“

Vidim kako jedna moja konkurentkinja tužno gleda u pod. Njena mama je teši. Sledim direktorku kastinga u prostoriju za kasting, где sede dva muškarca.

„Čim budeš spremna“, rekao je jedan od njih.

Direktorka kastinga izgovara svoj tekst, a potom ja kažem prvu od svoje dve replike.

„Mator si.“

Muškarci su prasnuli u smeh. Mora da sam bila dobra. Usta su mi i dalje suva. Nervozna sam što moram da izgovorim onu reč. Evo, ide moj tekst, tekst s onom rečju.

„Gelmane, tako si gej.“

Još smeha. Završila sam. Izlazim napolje kako bih se sastala s mamom u čekaonici.

„Pa, šta su ti rekli?“, pitala je mama dok smo zajedno stajale u redu u poslastičarnici.

„Rekli su da sam smešna.“

„Tako je, moja beba je smešna. I ozbiljna kada je to potrebno. Sve može. Hoćeš sladoled s orahom i kokosom?“

„Ovaj, ne, mislim da ću uzeti vanilu s keksom.“

Mama se panično okrenula ka meni.

„Nećeš orah i kokos?“

Sledila sam se. Ne znam šta da kažem. Izgleda da se mama potresla što nisam izabrala orah i kokos. Zastala sam, čekajući da vidim kako će ona reagovati pre nego što bilo šta kažem. Na sekund obe prosto stojimo ispred pulta sa sladoledom i gledamo jedna u drugu umesto u sladoled. Potom se mamin stav opušta, a oči joj se pune suzama.

„Sladoled s orasima i kokosom bio ti je omiljen osam meseci. Menjaš se. Odrastaš.“

Uzela sam je za ruku.

„Nema veze. Želim orahe i kokos.“

„Da li si sigurna?“

„Apsolutno.“ Klimam glavom.

Mama naručuje dečju porciju, koju ćemo podeliti, i predaje kupon zaposlenoj tinejdžerki, koja oko očiju ima tako mnogo crnog krejona da liči na rakuna. Sele smo u jedan mali separe da bismo zajedno uživale u sladoledu. Potajno mi je muka od ukusa kokosa, ali se trudim da često izgovaram *mmmm* kako bi mama mislila da mi se sviđa. Nakon par zalogaja, oglasio se mamin mali sivi pejdžer. Kupila je taj pejdžer sebi za Božić kako bi istog sekunda znala kada Barbara ima potrebu da razgovara s njom. Na primer, kao sada.

„To je Barbara! Imam poruku od Barbare!“

Mama je skočila i odletela do pulta sa sladoledom. Pošto me više nije gledala, prestala sam da jedem sladoled.

„Imate li pozadi neki telefon?“, pitala je mama radnicu.

„Da, ali samo za zaposlene“, monotonim glasom reče Rakunka.

„Moja ćerka je glumica i možda je upravo dobila svoju prvu govornu ulogu u šouu *Mad TV*. Da li ste čuli za *Mad TV*? Navodno je vrlo smešan. Avangardni subotnji zabavni program. Postoji li bilo kakva šansa da se poslužim vašim...“

„Naravno, samo napred, poslužite se“, rekla je radnica glasom koji je odisao ravnodušnošću.

Mama je posegla za telefonom s druge strane pulta i počela da okreće Barbarin broj, koji je znala napamet. Bacila je pogled na mene držeći fige. Uzela sam zalogaj sladoleda.

„Jaoooo!!“, povikala je mama. Radnica je stavila ruke na uši. „Net, angažovana si! Angažovana si za *Mad TV*!“

Mama prekida vezu s Barbarom i žuri ka meni. Povlači me u čvrst zagrljaj. Volim miris njene tople kože pomešan s parfemom *Vings*. Tako sam srećna što je ona srećna.

„Ovo je fantastično, Net! Tvoja prva govorna uloga! To je velika stvar! Velika stvar!“

Mama me uzbuđeno ljubi u čelo, a potom uranja svoju kašiku u sladoled, dovršavajući ga. Drago mi je što ja to ne moram.

11.

„Tako lepo izgledaš“, kažem mami.

Ona stoji ispred ogledala u kupatilu i šminka se dok joj ja četkam kosu. Ona voli da joj četkam kosu. Kaže da je to smiruje. Opušta.

„Hvala, anđele. Mada, Karen je prelepa. Izgleda kao misica.“ Mama vraća poklopac na svoj karmin i trlja usne jednu o drugu kako bi razmazala boju šljive po njima. Mislim da je njena prirodna boja mnogo lepša.

„I ti izgledaš kao misica“, kažem, delimično zato što to i mislim, ali uglavnom da bih ohrabrila mamu. Ona nema mnogo prijateljica svojih godina, a i one koje ima retko viđa. Zato je susret s jednom od njih danas na ručku velika stvar.

Karen je mamina najbolja prijateljica iz srednje škole, a nakon mature obe su upisale kozmetičarsku školu. Mamin odnos s njom je nekako komplikovan. U jednom trenutku kaže da je Karen sjajna osoba, tako divna i slatka, a već u sledećem da je Karen, u stvari, K-U-Č-K-A.

„Ne bi trebalo da izgovaraš tu reč.“

„Samo sam je spelovala, Net, osim toga, Bog me razume jer zna kakva je Karen. Da li sam ti ikad pričala kako je ukrala ime moje bebe?“, upitala je mama dok se špricala parfemom.

„Aha“, rekoх dok sam nastavljala da je četkam.

Mama spušta pogled. Jasno mi je da sam joj povredila osećanja. Već mi je toliko puta ispričala tu priču, ali sad je želela da mi je ispriča ponovo. I to je u redu. Samo želi da je neko sasluša.

„Ali mogu da je čujem još jednom.“

„Dakle, odabrala sam to ime“, odmah je krenula mama. „Džejson. Misllila sam da je to dobro ime. Stamenno. Ne suviše uobičajeno, ali ni čudno, poput ovih nekih novih imena. Laguna i slično. A to ne treba

nikom da se govori, da se ne izbaksuzira, znaš? Ne treba nikome da kažeš ime koje izabereš za bebu.“

„Aha...“

„Da li me slušaš, Net? Deluje mi kao da si negde odlutala.“

„Slušam.“

„Dakle, to ne treba nikom da se kaže, a ja sam ipak rekla. Rekla sam Karen jer sam mislila da mi je ona najbolja prijateljica, a želela je da zna, plus smo bile trudne u isto vreme, pa smo kroz sve to prolazile zajedno. I zamisli samo, ona je prva rodila dete i – koje ime je odabrala? Džejson! Ukrala je moje ime!“

„Meni se svejedno više sviđa ime Markus“, kažem.. „Jedinstvenije je.“

„Oh, znam da jeste, ali reč je o principu.“

„Oh, znam“, složila sam se.

Mama je duboko udahnula i po treći put nanela maskaru na trepavice.

„U svakom slučaju, više joj ne verujem preterano, ali mi je i dalje dobra prijateljica.“

Ta logika me zbunjuje, pa prosto kažem: „Aha.“

„Mada mi nije najbolja prijateljica“, nastavila je mama. „Ti si moja najbolja prijateljica, Net. Ti si mamina najbolja prijateljica.“

Ozarila sam se. Tako sam srećna što sam joj najbolja prijateljica. Ja sam joj najbliža osoba na svetu. To je moja životna svrha. Osećam se potpunom.

„Zašto si prestala da me četkaš?“

Vratila sam se zadatku.

12.

„Pa, ovo jutro otišlo je potpuno dođavola!“, viče mama dok ubacuje posude u sudoperu. Trgla sam se od tog zvuka, ali sam uprkos tome krenula ka kuhinji. Neko mora da pomogne mami, a većina ostalih još spava.

„Kad bi neko drugi bar jednom oprao sudove!“, ponovo viče, bacajući šoljicu. Drška joj se polomila. Ubacila je krhotine šoljice u plastičnu kesu s patent-zatvaračem, kako bi sačuvala uspomenu.

„Ja ću ih oprati, mama“, oprezno sam rekla ne želeći da je dodatno iznerviram.

„O, ne, ne ti, dušo“, kaže mama pružajući ruku da bi me pomazila po kosi šakama umazanim sredstvom za pranje sudova. „Ne želim da ti se smežuraju prsti. To nije dobro za tebe. Ko bi pozeleo da dodeli ulogu devojčici sa smežuranim prstima?“

„Važi.“

„Mark! Možeš li odvesti Dženet na ples?! Moram da završim sudove da bih je odvela na čas glume!“

Tata kreće iz dnevne sobe ka nama. Preskače Dastina i Skotija, koji spavaju na dušecima iz *Kostka*.

„A?“, upitao je kada je konačno stigao do kuhinje.

„Dženetin čas plesa, možeš li je odvesti?“

„Naravno“, ravnodušno je rekao.

„Nemoj da si toliko entuzijastičan“, kaže mama.

„Izvini.“

„Pa, nemoj da se izvinjavaš zbog svake sitnice. Samo požuri. Moraš da kreneš za dvadeset minuta da biste stigli na vreme.“

Mama me je upisala na rigorozne časove plesa nakon što sam bila na audiciji za posebnu plesnu emisiju Pole Abdul i prošla užasno. Sve

ostale devojčice na audiciji radile su špage i okrete po tri do četiri puta zaredom, ali ja nisam znala da uradim bilo šta od toga. Učili su nas minut-koreografije, i mada mi dobro ide pamćenje teksta, ova vrsta pamćenja s tim očigledno nema nikakve veze, jer nisam mogla da zapamtim nijedan pokret. Mama mi je rekla da ne želi da više ikad budem tako ponižena, pa me je upisala na četrnaest časova plesa nedeljno – po dva za džez, balet, lirski ples, muzički teatar i hip-hop, plus jedan čas istezanja i tri časa stepovanja – i rekla mi da će dva posla pozadinskog glumca mesečno pokriti te troškove.

Ples mi se, u stvari, sviđa. Mnogo. Volim da pokrećem telo, to mi pomaže da ne razmišljam. I sviđa mi se većina devojčica s kojima plešem – bile su fine prema meni i pozelele su mi dobrodošlicu. Potajno mi se sviđa i da budem podalje od mame – ona me ne posmatra kako plešem kao što me posmatra dok glumim. Možda je to zato što, dok je odrastala, nije želela da bude plesačica, već glumica, i možda me mama posmatra samo kada sam ono što je ona želela da bude. Ne znam. U svakom slučaju, mada joj to nikad ne bih pomenula, dobar je osećaj kada je nema u blizini. Osećam olakšanje. Ne moram da brinem da li me neprestano nadzire.

Tata me je i ranije nekoliko puta vodio na ples. Uzbudena sam zato što, kada me mama vodi, nikad ne znam da li će se izdrati na nekog ili se žaliti vlasniku plesnog studija što moja uloga u baletu nije dovoljno važna ili štagod. Tata nikad ništa od toga ne radi. Deluje mi kao da tako neće nije ni svestan. On nekako prosto... postoji.

„Da li bi želela da na čas plesa odemo biciklom?“, pitao me je tata.

„Da!“, kažem iskreno oduševljena. Pomislila sam da pitam mamu za dozvolu, ali predomisli sam se jer ne želim da joj dam šansu da kaže *ne*.

Tata i ja ne provodimo mnogo vremena zajedno jer on radi dva posla, u *Houm depou* i *Holivud videu*. Obično kasno dolazi kući i odmah ide u zadnju sobu da bi se naspavao. Mada je ta soba prepuna stvari, postoji prazan delić kreveta, na kome može da se opruži jedna osoba, pa tata

dolazi tu. Tu dolazi i zato što mama kaže da nema šanse da spava u istom krevetu – ili čak u istoj sobi – s nekim ko joj se toliko gadi. Pa, pošto je mama u dnevnoj sobi na kauču ili na dušek u *Kostka*, logično je da tata bude u najudaljenijoj mogućoj sobi.

Povrh toga, zauzeta sam glumačkom karijerom i domaćim zadacima (iako nas mama obučava kod kuće, i dalje moramo da šaljemo državi zadatke jednom mesečno, kako bismo dokazali da nešto učimo), a sad imam i časove plesa.

Kada ponekad provodimo vreme zajedno, to je nešto posebno, jer se ne dešava često. Na primer, kada je tata uspeo da dođe na moju žurku za osmi rođendan na javnom bazenu – što je bila moja prva rođendanska žurka koju mu je radno vreme dozvolilo da poseti. Dao mi je rođendansku čestitku, što nikad ranije nije uradio. Pogrešno je napisao moje ime na koverti. Ljudi stalno pogrešno pišu moje ime, i obično mi to nije važno, ali tad me je rastužilo. Otvorila sam čestitku kako bih videla šta je napisao. To je, svejedno, ono najvažnije. „Volim te, Tata“ – bilo je sve što je napisao ispod pesme odštampane na čestitki. Još više sam se rastužila, ali važna je pažnja, a činjenica da mi je ukazao pažnju nešto mi je značila. Sve dok na povratku kući nisam čula mamu kako kaže: „Da li si joj dao rođendansku čestitku kao što sam ti rekla? Trebalo bi da razvijaš odnos s njom, kako to OČEVI rade.“ Dakle, to je od početka bila mamina pažnja.

Druge prilike u kojima smo bili zajedno više su rutinske, kao kad tata dođe ranije s posla i s nama gleda reprize serija *Magajver* ili *Giliganovo ostrvo*, ili kada napravi čorbu nedeljom posle crkve. Kad god je napravi, to je očigledno drugačija čorba – s junetinom, kukuruzom, čilijem ili graškom – ali kunem se da sve imaju ukus sočiva. To vreme provedeno s tatom je pristojno, ali nikad nešto posebno. Volela bih da s tatom osećam povezanost onako kako je osećam s mamom. Naravno, mamino društvo može biti zamorno, ali bar znam kako da je usrećim. Kad sam s tatom, to nikad ne znam. Imam manje posla, ali sam i manje zadovoljna.

Međutim, danas sam uzbuđena što je predložio da se vozimo biciklom. Znam da on voli da vozi bicikl, onaj koji je nasledio od svog tate nakon što je umro.

„Bicikl nije kuća“, žalila se mama. „Pretpostavljam da ćemo morati da sačekamo da umre i baka Fej, mada se to, izgleda, neće uskoro desiti. Ima osamdeset dve godine i nikad nije bila zdravija.“ Potom je coknula jezikom, kako to obično čini kada se iznervira.

I ja volim da vozim bicikl, onaj koji mi je tetka Linda poslala za sedmi rođendan, ali koji još mogu da vozim ako se donekle pogrbim. Možda ćemo danas tata i ja moći da stvorimo neku lepu zajedničku uspomenu. Možda ćemo danas moći dobro da se provedemo.

Dakle, popeli smo se na bicikle i odvezli do *Plesne fabrike* u susedom gradu Los Alamitos. Napravili smo pauzu u Orandžvudskom parku i na brzinu obišli penjalice. Tata se smešio kao da se zabavlja. Ja sam se svakako zabavljala. Bilo je lepo.

Zakasnili smo deset minuta na čas u *Plesnoj fabrici*. Ako kasnite više od petnaest minuta, ne dozvoljavaju ulaz, ali mene puštaju uz tek manji prekoran pogled instruktora. Prihvatam ga.

Čas je brzo prošao i pustili su nas u čekaonicu da se pozdravimo s roditeljima. Vidim da tata sedi na klupi s prekrštenim nogama, onako kako to mama ne voli, i jede čokoladicu.

„Gde si to nabavio?“, upitala sam plašeći se da već znam odgovor.

„Na štandu s grickalicama ispred studija.“

„Mama kaže da nema grickalice sa tog stola, zato što su preskupe.“

„Koštala je samo dolar.“

„Upravo tako.“

„Juče sam primio platu“, rekao je tata odmahujući rukom i potom me izveo napolje do bicikala.

Popeli smo se na njih i povezli kući, prolazeći pored prazne Srednje škole Los Alamitos i poslastičarnice. Tata je skrenuo desno ka tržnom centru na otvorenom i dovezao se do štanda za prodaju smutija.

„Gde idemo?“

„Hajde da kupimo smutije.“

„Smutiji su sku...“

„Plata!“, podseća me tata.

Dok je poslastičar mešao smuti od jagode i banane, koji ćemo tata i ja podeliti, iznenada sam shvatila nešto zbog čega mi je srce potonulo. Usled uzbuđenja zbog povezivanja s tatom, zaboravila sam. Potpuno sam zaboravila da imam čas glume. Zaboravila sam da nema šanse da na njega stignemo na vreme ako budemo vozili bicikl.

Ali tek sad sam se setila. Dok je bolno glasan blender mešao različito voće, setila sam se. Pogledala sam u tatu.

„Nešto više soka od limuna ako je moguće“, rekao je preko pulta dok je posmatrao limun u ruci poslastičara.

Pitam se da li tata zna. Da li je namerno odlučio da krenemo biciklom i svratimo na smuti, zato što zna da mrzim časove glume. Možda želi da mi pomogne. Možda želi da me spase.

„Jooooo limuna!“, naglašava.

Zaključila sam da sam luda što tako razmišljam. Tata je očigledno više usredsređen na količinu limuna u svom smutiju nego na moje blagostanje.

Razmišljam da li da ga podsetim na čas glume, da treba da požurimo, iako ću i u tom slučaju kasniti. Međutim, onda odlučujem da to ne radim. Zašto bih? Uživam u vremenu koje provodim s tatom, uprkos tome što ne osećam povezanost. Uživam u lagodnosti, tako da ne kažem ništa.

Završavamo smuti i lagano se biciklom vraćamo nazad. Ponovo zastajemo u parku i ljuljamo se na ljuljaškama. Kući smo stigli u 11.05. Mama nervozno šeta u prednjem dvorištu i zveckta ključevima kao da nam preti.

„GDE STE DOSAD?!“, povikala je.

Naš radoznali komšija Bad provirio je preko ograde. Pitam se da li će nam ponovo zapretiti da će pozvati socijalnu službu, kao što je to uradio prošli put kad je mama urlala na prednjem dvorištu. Molim se da mama snizi ton kako ne bi opet to uradio.

„Svratili smo na smuti“, rekao je tata lagano, sležući ramenima.

„SVRATILI NA SMUTI??“ Mama kipti od besa.

Mahnula sam Badu da bih mu dala do znanja da bar neko od nas zna da nas posmatra. Spustio je glavu iza ograde.

„Da...“, kaže tata, pokušavajući da shvati zašto je mama ljuta.

Mama je uletela u kuću i zalupila vrata za sobom. Tata je pošao za njom, a ja za njim.

„Deb, molim te...“

Mama je sad u kuhinji, otvara i zatvara vrata raznih aparata – prvo frižidera, potom rerne, pa mikrotalasne pećnice. Ne znam zašto to radi, šta traži, ali postoji nešto divlje u njenim pokretima, nešto što me plaši.

„Rekla sam ti da Dženet ima čas glume! A SAD GA JE PROPUSTILA! Ove nedelje radili su scenu iz filma *Zovem se Sem!* ZOVEM SE SEM, Mark! Dženet bi to RAZVALILA!“

Mama je šutnula vrata kuhinjskog ormara. Stopalo joj se zaglavilo među daskama. Izvukla ga je na silu. Drvo je u delovima i ima puno iveraka.

„Žao mi je“, rekao je tata.

„Pretpostavljam da to i ne mora da glumi, jer je to njen STVARNI ŽIVOT! PAMETNA DEVOJČICA koja ima RETARDIRANOG TATU!“

U Holivudu se mnogo priča o velikim šansama, ali ja to dosad nisam iskusila. Umesto toga sam imala dosta malih šansi, koje su iznova dolazile baš kada bih bila sigurna da ih više neće biti. Mama kaže da je Holivud poput lošeg dečka.

„Stalno te razvlači i nikad se formalno ne obavezuje.“

Nisam sasvim sigurna šta to znači, ali mi zvuči tačno.

Dosad su moje male šanse, nakon *Mad TV-a*, bile sledeće:

- Reklama za firmu *Dental land*. Stomatološka ordinacija u kojoj smo snimali reklamu nalazila se u tržnom centru *Vestfild*, pa smo pauzu za ručak mogle da provedemo šetajući po tržnom centru, a mama mi je kupila torbu iznenađenja u radnji *Sanrio surprajzis*, zato što sam „daleko najbolja glumica u grupi“. U reklami smo svi prosto sedeli, pa mi nije jasno odakle mami ideja da sam bolja glumica od ostalih, ali prihvatam kompliment ako će mi on doneti *Sanriovu* torbu iznenađenja.
- Niskobudžetni film nezavisne produkcije pod nazivom *Potmul bes*. Mama se žalila jer nisam čak dobila ni platu glavnog glumca. „Moja beba zaslužuje bolju platu zbog toga što Noć veštica provodi nadvijena nad lažnim muškarcem na samrtni, dok joj se niz ruke sliva šećerna krv.“ U toj sceni je moj lažni otac upucan i ja na spratu čujem pucnjeve, pa se spuštam u prizemlje i stavljam mu glavu u krilo dok mi on umire u naručju. Šećerna krv nije bila najgora od svega, bez obzira na to koliko je bila lepljiva i neprijatna. Najgore od svega bio je mikrofoni. Budžet je bio toliko mali da nisu imali dobar pojas s mikrofonom za struk, pa su ga prosto zalepili na moje telo

lepljivom trakom. Na kraju večeri sam plakala dok su mi skidali traku, ali smo stigli kući na vreme da odgledamo reprizu emisije Konana O'Brajena u pola tri ujutro, a mama mi je mazala telo gelom od aloje vere dok smo je gledale, pa to i nije bilo tako strašno.

- Uloga u jednoj epizodi serije *Malkolm u sredini*. Bila je naročito uzbudljiva jer je predstavljala moju prvu ulogu gostujuće zvezde, umesto sporedne zvezde. Sporedne zvezde obično imaju do petnaest redova teksta i ime im se pojavljuje na odjavnoj špici; gostujuće zvezde su obično značajnije i pojavljuju se na uvodnoj špici. U toj epizodi je lik mame sanjao da ima devoјčice umesto dečaka. Igrala sam ženskog Djuija, aka Dejzi. Stavili su mi gusti vosak iza ušiju kako bi bile klempavije, jer su rekli da su velike klempave uši Djuijev zaštitni znak, a da ja imam premale uši. Bilo je dosta voska i od njega me je stvarno bolelo iza ušiju, ali svidao mi se studio u kome smo snimali tu epizodu, a producent je bio vrlo ljubazan prema meni. Mislila sam da je Frenki Mjuniz lep naoko i svidalo mi se kada me pozdravi u hodniku. Mislila sam da sam vrlo diskretna kada je reč o tim osećanjima, sve dok se mama nije brecnula na mene. „I ne pomišljaj na to! Suviše je star za tebe! I što je još važnije, nije mormon!“
- Reklama za kompaniju *Sprint* bila je moja prva nacionalna reklama, što je značilo – tantijeme! Dovoljno tantijema da se plati krevet na sprat od hrastovog drveta, koji sam kupila za sebe. Mama je ispunila obećanje i raščistila prostor za moj krevet u bakinoj i dekinjoj sobi. Mada je na kraju napunila gornji krevet gomilom novina, starih igračaka, knjiga i raznih stvari, što je bilo donekle frustrirajuće jer sam u početku želela da spavam na gornjem krevetu. Mama je rekla da je to svejedno suviše rizično i da mi to nikad ne bi dozvolila. „Ne možemo da rizikujemo da padneš i rascopaš lobanju, kao što se to desilo kada je Dastin ispao iz kolica u zabavnom parku *Notova farma bobica*! Nikad to sebi nisam oprostila i nikad

sebi ne bih oprostila za ovo. Mada su nam dali besplatni punč od jagodičastog voća, što je bilo lepo od njih.“

Pored malih šansi, bilo je i mnogo malih podšansi, ili nagoveštaja malih šansi. U 75% slučajeva zvali su me na drugi krug audicije, a Barbara kaže da je to dobar znak, uprkos tome što me ne angažuju.

„Očigledno nešto radi kako treba“, rekla je Barbara mami preko telefona. (Barbara je počela da se javlja mami na telefon umesto Lore. Dakle, napredujemo!)

„Ali ne dovoljno kako treba“, uvek bi dodala mama.

„Uspeće. Kažem vam, uspeće“, rekla bi Barbara. „Samo morate biti malo strpljivi.“

Mama bi ogorčeno spustila slušalicu.

„Oče na nebesima, molim Te, daj mi strpljenja. I to što pre.“

14.

„U redu, Dženet, nakratko ćemo razgovarati s režiserom i potom ćemo doći po tebe“, kaže mi direktor kastinga. Klimam glavom. Počinjem nervozno da mlatim nogom. Ne mogu da je zaustavim.

Sedim u sobi i čekam da uđem na četvrtu audiciju za film *Princezin rajski vrt*, trenutno najpopularniju porodičnu filmsku dramu, za koju možete da odete na audiciju samo ukoliko ste glumica između sedam i deset godina starosti. Navodno je na audiciji bilo na hiljade devojčica, ali smo u igri za ulogu sad ostale ja i još jedna devojčica. Nikad nisam bila bliža nekom ovako velikom projektu.

Zahvaljujući maminoj pomoći, naučila sam napamet sedamnaest stranica teksta. Ponekad, dok zajedno obavljamo poslove, ona prosto kaže: „Sad!“, i ja znam šta to znači jer, mada sam imala još nekoliko audicija tokom tog mesec dana dugog procesa audicija za *Princezu*, to je bila najzahtevnija audicija i najbliža sam tome da je dobijem. I mami je do nje najviše stalo.

„Barbara kaže da ćeš, s obzirom na to da iza filma stoji veliki studio, postati zvezda“, kaže mi mama svaki put kada me pozovu u naredni krug. „Nadalje ćeš samo dobijati ponude. Neće više biti audicija.“

Dobro mi zvuči to što više neće biti audicija. Dok sedim ovde i čekam da uđem unutra, počinjem da maštam o tome koliko bi dobro bilo da ne moram više da radim ono što me parališe od nervoze. Da ne osećam stalni pritisak da moram biti izabrana, i tugu koja sledi nakon što ne budem. Usred maštanja jasno i glasno sam mu začula glas.

„Dženet, ja, duh Svetog duha, naređujem ti da precrtaš svoje ime na formularu, odeš u kupatilo, dodirneš lastiš na gaćicama pet puta zaredom,

okreneš se na jednoj nozi, otključaš i zaključaš vrata kupatila pet puta, vratiš se i ponovo upišeš svoje ime u formular.“

Ushićena sam. On mi se obratio. Sveti duh, aka moj Tihi glas, konačno mi se obratio. Čekala sam da mi se obrati još od osmog rođendana, kada sam se krstila.

Dar Svetog duha definitivno je dar zbog kog sam bila najviše uzbuđena. Mada mi je jedna prijateljica iz crkve poklonila nešto plastelina, što je zauzelo drugo mesto.

Sveti duh je jedan sjajan tip na nebu, koji pomaže našem Ocu na nebesima i Isusu. On je donekle poput njih, duhom i stavom, ali je i drugačiji, jer živi u svakom od nas mormona. I možemo svaki dan da pričamo s njim kad god poželimo, a on može da priča s nama, da nas navodi da postupamo ispravno, a ispravno je ono što nam on kaže da uradimo. Imamo tako mnogo sreće.

Prvih par nedelja nakon što sam dobila dar Svetog duha nisu bile nešto naročito. Možda su čak bile razočaravajuće, ali to nisam rekla nikome u crkvi. Kad god bi me neko pitao da li sam komunicirala sa svojim Tihiim glasom, sa Svetim duhom u sebi, rekla bih da jesam, da smo vodili razne sjajne razgovore. A onda bi me oni pitali kakvi su to razgovori bili, šta sam naučila, i ja bih rekla da to ne mogu da im kažem jer je reč o privatnim razgovorima.

Međutim, to nije istina. Istina je da bih bila srećna da svima kažem kakve sam razgovore vodila sa Svetim duhom da sam ih uopšte imala. Ali ih nisam imala. I nisam znala zašto. Lično sam se molila svakog jutra, popodneva i večeri, čak i na kolenima, da čujem Svetog duha. Mada mormoni nisu odgovorni za svoje grehe dok ne napune osam godina, tako da sam znala da nisam imala previše vremena da nešto baš gadno zgrešim, ipak sam se pitala da li sam možda to nekako učinila.

Zašto mi se Sveti duh ne obraća? – pitala bih u svojim molitvama. Da li sam u nečemu pogrešila, pa ga zato ne zaslužujem? Da li je to zbog mojih nečistih misli o Frenkiju Mjunizu? Molim te, oprosti mi i pošalji mi

dar Svetog duha čim pre stigneš. Znam da si zaposlen, ali ja sam očajna. Želim da čujem kako zvuči i šta ima da mi kaže. Hvala.

Dugo nije bilo odgovora na moje molitve. Mesecima. Međutim, sad, danas, prilikom poslednjeg kruga za ulogu u filmu *Princezin rajski vrt*, eto ga.

U redu, Sveti duše, a zašto želiš da to uradim? – upitala sam u sebi.

„Kako bih se uverio da ćeš dobro proći u poslednjem krugu za *Princezin rajski vrt*. Ukoliko uradiš ono što ti kažem da uradiš, na kraju ćeš dobiti ulogu. Kada se to desi, tvoja majka će biti srećna i svi problemi tvoje porodice biće rešeni.“

Au! Sviđa mi se njegova direktnost. Skočila sam sa stolice kako bih obavila spisak zadataka koje mi je naredio da obavim.

„Gde ćeš?“, pita me mama.

„Moram da piškim“, kažem joj dok precrtavam svoje ime na formularu. Pošla je za mnom u kupatilo i ušla za mnom u kabinu. Pet puta sam dotakla lastiš na gacicama.

„Šta to radiš, Net?“, zabrinuto me je upitala mama.

„Obratio mi se Sveti duh!“, uzbuđeno joj kažem, uverena da će to umiriti njene brige. Okrenula sam se na levoj nozi.

„Aha“, kaže mama.

„Obratio mi se!“, ponavljam joj. Izgleda da me nije čula, inače bi bila jednako uzbuđena kao i ja. Otključavam i zaključavam vrata kupatila pet puta dok me ona posmatra.

„Zašto me tako gledaš?“, pitam je.

Začutila je i izgledala donekle tužno. „Onako.“

Krećemo nazad u čekaonicu, gde se ponovo upisujem.

Hvala ti, Sveti duše. Hvala ti.

„Trepavice ti se ne vide, razumeš? Zar misliš da Dakota Fanning ne boji svoje trepavice?“

Mama mi boji trepavice smeđom maskarom, koju otprilike jednom mesečno kupuje u parfimeriji, kada takođe kupuje i plave pramenove *Loreal*, tubu providne maskare od tri dolara i trake za beljenje zuba. To je *osnovno održavanje*, kako ona to zove – odlazak u kupovinu posvećenu isključivo uvećavanju moje *prirodne lepote*.

Mama to što ja imam naziva prirodnom lepotom. Kaže da su mi trepavice duge, ali toliko svetle da izgleda kao da ih nemam. Kaže da moja kosa ima zlatne vlasi, ali samo pozadi, i da je važno da zlatne pramenove imam i oko lica, takođe, kako bi ga oni uokvirili. Kaže da mi je kosa vrlo gusta, što je dobro, ali da svaka dlaka vodi svoju politiku, što je loše, i da je potrebno krotiti je. Kaže da imam dobar osmeh, ali da mi zubi nisu sasvim dovoljno beli. Nakon svake dobre osobine koju moja mama navede o mojoj *prirodnoj lepoti* sledi druga strana medalje, koja služi kao opravdanje potrebe da ona bude uvećana pomoću nešto malo stare dobre lepote koja se kupuje u radnji. A pošto izgleda da sve ono što je prirodno lepo na meni ima i drugu stranu medalje, koja mora da se poboljša lepotom kupljenom u radnji, počinjem da se pitam da li sam uopšte prirodno lepa, ili mama termin *prirodna lepota* koristi tamo gde bi neko drugi koristio reč *ružnoća*.

„Jao!“

„Jao šta?“, pita mama, jer trenutno postoji mnogo potencijalnih razloga zbog kojih bih mogla jaukati.

Mali papirni jastučići zalepljeni su mi ispod očiju, tik uz liniju trepavica, sve do mesta na kome bi mogli da mi zagrebu očne jabučice, što

bi moglo biti vredno jaukanja. (Mama ih pažljivo pričvršćava pomoću vazelina, jer ne želi da smeđa maskara kapne i umrlja mi kožu.)

Imam osećaj da na svim nivoima kose imam hiljadu parčića folije. Toliko je mnogo nivoa i toliko folije da se kosa oko mene širi skoro horizontalno. Postoje dva potencijalna jaukanja u vezi s tim – folija bi mogla da mi čupa kosu iz korena i tako uzrokuje bol, ili bi mi hidrogen mogao peći oči.

Trake za beljenje su mi na zubima, i mada bi trebalo da ih držimo samo petnaest minuta, mama ih uvek drži četrdeset pet, za što bolji efekat.

Mada s vremena na vreme pokušavam da ispljunem grozan sok za beljenje, ponekad on sa zuba procuri na desni, i ne samo da oni zbog toga pobele već to i mnogo peče, što bi takođe mogao biti uzrok jaukanja.

„Va’ba mi je u oku“, kažem najbolje što mogu dok na zubima imam trake.

„Ispljuni, pa ponovi“, podstiče me mama.

Uradila sam kako je rekla.

„Farba mi je u oku!“

„Sranje! Sranje, sranje, sranje! Zašto mi odmah nisi rekla? Od toga može da se oslepi! Nagni se!“

Zabacila sam glavu unazad. Lupila je o zid iza WC šolje. Ponovo sam jauknula. Mama počinje da mi stavlja kapi u oči. Niz obraze mi se sliva koktel suza i kapi za oči. Pokušavam da se ponovo uspravim u sedeći položaj, ali mi se kosa uplela u ručicu za puštanje vode iz vodokotlića. Mama počinje da je otpliće. Osećam se zarobljenom.

Moj izgled je mami oduvek bio veoma važan. Čak i pre nego što sam počela da glumim.

Neke od mojih najranijih uspomena su scene u kojima nosim široke haljine s mnogo nabora. Grebale su me i iritirale mi kožu, a i izgledale su mi glupo i prenaglašeno. Mama bi mi uvek govorila da izgledam lepo, mada bih ja, svaki put kada bi mi ona rekla da izgledam lepo, vrisnula najglasnije što sam mogla da ja nisam lepa, već da sam *godna*. Bila sam

suviše mala da pravilno izgovorim reč *zgodna*, ali dovoljno velika da znam da sam želela da mi kažu da izgledam onako kako mojoj braći govore da oni izgledaju, a ne da koriste neki glupi nižerazredni termin, koji je osmišljen samo za devojčice.

Gluma je samo pogoršala maminu opsesiju mojim izgledom, naročito nakon što nisam uspela da dobijem poziv na audiciju za glavnu ulogu u filmu *Zbog Vin-Diksija*.

„Dajte mi Meredith Fajn! Dajte mi Meredith Fajn!“, vrištala je mama u telefon pored uplašene mlade recepcionerke u firmi *Koust to koust talent grup*. Pre par meseci prešli smo kod Meredith, nakon što je mama rekla da je Barbara Kameron zastarela i da ta nova agencija *Koust to koust* zastupa najbolje mlade talente. Meredith vodi odeljenje talenata u toj agenciji.

„Da, Meredith, ovde Debra Makardi! Kako je moguće da niste predložili Dženet za film *Zbog Vin-Diksija*?! Kako je moguće?! Ona je savršena za tu ulogu! Vama prosto nije dovoljno stalo do nje ili vam nije prioritet, eto o čemu se radi!“, vikala je mama.

„Debra. Deb...“

„Kladim se da ste predložili Tejlor Duli!“

„Debra, morate se smiriti i prestati da me zasipate tim divljim optužbama. Predložila sam Dženet za ulogu, ali nisu želeli da je vide jer tražaju za eteričnom lepotom, a Dženet izgleda više kao domaćinski tip.“

Mama se šokirala, zatim je spustila slušalicu i počela da jeca kao da je neko umro. Tad sam po prvi put poželeva da sam lepša i nije mi bilo važno da budem *godna*.

16.

„Da li si sigurna da treba to da obučem?“

Posmatram odeću koja je pripremljena i raširena za mene na našem iscepanom kauču, istu onu odeću koju sam nosila na svaku audiciju još od situacije s *Vin-Diksijem*: čupavu roze košulju, koja na sredini ima srce od veštačkog dijamanta, crnu široku kratku suknju od veštačke kože i crne uske čizmice.

„Da, sigurna sam.“

„Ali u tome se osećam kao uličarka“, kažem mami dok mi na glavi poskakuju vrući vikleri. I ti vikleri su nešto što je došlo nakon fijasaka s *Vin-Diksijem*.

Mama se slatko nasmejala.

„Odakle ti znaš šta je to?“

„Odonda kada si me naterala da gledam *Taksistu*.“

„Oh, tako je“, setila se mama. „Džodi Foster je...“

„Neprevaziđena dečja glumica“, završila sam umesto nje, jer svaki put kad se pomene Džodi Foster, ona ponavlja isti komentar.

„Tako je, bebo. Neprevaziđena. Neprevaziđena, izuzev što ćeš je ti prevazići.“

Klimnula sam glavom i ponovo pogledala u odeću. Užasavam se i od pomisli da je obučem. Sramota me je u njoj i osećam se kao neko drugi.

„Da li si sigurna da treba baš to da obučem?“

„Da, u toj odeći izgledaš vrlo lepo. Ne izgledaš kao uličarka, već kao lepotica.“

„Ali da li bi lepotica...“

„**RUKE!**“, naredila je mama prekidajući me. Podigla sam ruke. Skinula mi je košulju i počela da mi oblači tu odeću.

Samo sam htela da pitam da li bi trebalo da nam lepotica bude cilj. Pokušavam da dobijem ulogu hermafrodita u seriji *Uvod u anatomiju*. Nisam znala šta je to dok nisam pitala mamu, a ona mi je rekla da je to neko ko je i devojčica i dečak. Ako treba da budem poludečak, nisam sigurna da je košulja s veštačkim dijamantom najbolji izbor da prenese tu poruku.

Uprkos odeći, istog dana su me zvali u drugi krug. Nakon toga je izašla direktorka kastinga da bi porazgovarala s mamom.

„Želeli bismo da Dženet dođe i za poslednji krug. Samo ona i još jedna devojčica.“

Mama je klimala glavom, užasno uzbuđena.

„Ali možete li joj obući nešto drugo? Nešto što bi bilo malo više... androgino?“

„Pa, mi živimo stvarno daleko – u Garden Grouvu. Zna li gde je to? Niko ne zna gde je to. Daleko je. Moramo da se vozimo Putem 101 do Puta 110 kako bismo izašle na 405. Mogle bismo prosto ići i peticom, ali saobraćaj na tom auto-putu je uvek gust. Nema dovoljno traka...“

„Greg?“, direktorka kastinga pozvala je svog asistenta prekidajući mamu. Greg je užurbano prišao. „Da li bi imao nešto protiv da svoju flanelsku košulju pozajmiš Dženet za poslednji krug audicije?“

Greg je skinuo svoju flanelsku košulju. Nosio ju je preko bele majice. Direktorka kastinga ju je uzela i dodala mami.

„Eto. Rešen problem.“

„Oh, mnogo vam hvala. Tako sam srećna što ne moramo da se vozimo peticom!“

Mama me je uzela za ruku i zajedno smo otišle do kupatila. Presvukla me je u flanel. To je čudna kombinacija, jer još uvek nosim kratku široku suknju i uske čizmice. U neku ruku i jesam pola devojčica, a pola dečak. Možda je to baš to?

Poslednji krug je dobro prošao – mislim da nisam mogla bolje da izgovorim tekst – ali kada smo bili u minivenu na putu kući, Meredith je već telefonirala mami i rekla joj da nisam dobila ulogu.

„Molim!? Zašto?!“, agresivno je reagovala mama.

„Rekli su da je suviše lepa.“

Mama je prekinula vezu. Nije bilo psovki, vrištanja, plakanja. Skoro da se radovala. Ja sam bila šokirana. Nikad nisam videla mamu srećnu zato što nisam dobila ulogu, nikad... ali isto tako nikad pre nisam bila suviše lepa za neku ulogu, nikad. A sad jesam. Suviše sam lepa da bih igrala desetogodišnjeg androginog hermafrodita.

„Deb, mislim da Dženet pati od opsesivno-kompulzivnog poremećaja“, ozbiljno je rekao deka. Nije svestan da mogu da ga čujem; on misli da spavam na svom dušeku iz *Kostka* dok on i mama gledaju Džeja Lenoua. Ali ja ne spavam. Prosto ne volim previše Džeja Lenoua, pa odmaram oči čekajući Konana.

„Oh, ma daj molim te.“ Na osnovu maminog tona znam da odmahuje rukom dok to govori.

„Treba da je odvedeš kod psihologa“, kaže deka.

„Ma daj. Dženet nije neka problematična devojčica s tikovima.“

„Ne znam, stalno je viđam kako izvodi svoje male rituale. I izgleda tako mahnito dok ih izvodi. Imam loš predosećaj.“

„Tata, molim te, ona je dobro. Ti si samo sklon brizi. Hajde da sad gledamo program. Kevin Jubenks je tako šarmantan. Pogledaj taj osmeh.“

Deka je začutao i gledao program. Čula sam kako se publika smeje u dva navrata. Onda je ponovo progovorio.

„Možda bi trebalo da je odvedemo kod lekara, čisto da je proverim. Možda joj je potrebna profesionalna pomoć.“

„Nije joj potrebna“, strogo je rekla mama. „Dženet je savršena, razumeš? Nije joj potrebna pomoć.“

Vratili su se gledanju Džeja. Nastavila sam da oči držim zatvorene i razmišljala o onome što je rekla mama. Iskreno, volela bih da me je deka prosto pitao za te rituale, jer bih mu onda mogla objasniti da to nije opsesivno-kompulzivni poremećaj, već Sveti duh. Pitam se da li bi mi poverovao. A onda sam se zapitala da li i ja uopšte verujem samoj sebi.

Da li moji rituali potiču od Svetog duha? Ako potiču od Svetog duha, zar ne bih onda dobila ulogu u *Princezinom rajskom vrtu*, kao što je rekao

da ću je dobiti pre dve godine, kada sam ga čula po prvi put? Umesto toga, film je izgubio finansijere i snimanje je otkazano. Da li bi Sveti duh dopustio da film izgubi finansijere? Da li je moguće da taj glas u mojoj glavi nije Sveti duh, već da je umesto toga reč o opsesivno-kompulzivnom poremećaju? Da li bi mama mogla s tim da izađe na kraj? Da li bi bila dobro ukoliko ja zapravo nisam savršena?

Počinje reklamni blok. Dekla ustaje da bi uzeo činiju sladoleda, a mama odlazi da piški.

Sveti duše? – pitam u sebi. *Da li si ti Sveti duh ili si opsesivno-kompulzivni poremećaj?*

„Naravno da sam Sveti duh“, odgovara mi u glavi Tihi glas.

Dakle, to je rešeno. Direktno sam ga pitala i odmah mi je odgovorio. To je to. Glas u mom umu ipak jeste Sveti duh.

„A sad brzo pet puta zatvori i otvori oči, preklopi jezik, a potom stegni guzove na pedeset pet sekundi“, kaže mi Tihi glas. To sam i uradila.

Znam da ima dobre namere, ali ponekad moj Tihi glas donekle ume da bude i preglasan. A ponekad, ma koliko mi to bilo mrsko da kažem, poželim da moj Tihi glas malo umukne.

Vrištim iz petnih žila. Histerišem. Urlam da će me plišane životinje ubiti. Znam da će me ubiti. Valjam se po podu, povređujem se dok se bacakam uokolo, udaram o noge kauča i ivice komoda. Vrištim, vrištim, vrištim sve dok...

„I, rez!“, odsečno kaže mama, isto onako kako to čini kad god završimo vežbanje uzoraka (scena koje je odabrao direktor kastinga) za audiciju.

„Au, Net“, kaže mama dok me posmatra sa žestinom koja me skoro plaši. „Gde si naučila da tako glumiš?“

„Ne znam“, kažem, iako znam. Tačno znam gde sam naučila tako da glumim.

Međutim, znam da ne treba da kažem mami da sam inspiraciju za taj lik crpla iz njenog labilnog i nasilnog ponašanja. To bi samo izazvalo još labilnog i nasilnog ponašanja. Želim samo da bude smirena. Želim da bude stabilna. Želim da bude srećna.

„Pa, gde god da si to naučila, iz koje god TV serije ili filma, upalilo je. To je bilo izvanredno izvođenje“, kaže mama vrteći glavom u neverici. „Ne želim da te iscrpem, želim da sačuvaš tu magiju, da je zadržiš u sebi, pa nećemo vežbati još jednom.“

Klimam glavom. Sačuvaću tu magiju.

Audicija za ulogu devojčice koja pati od bipolarnog poremećaja u epizodi serije *Snažna medicina* zakazana je za sutra.

Mama kreće ka istočnom delu parkinga, mada joj nežno tri puta kažem da sam, zbog uputstava koja su prikazana na uzorke, prilično sigurna da bi trebalo da se parkiramo na zapadnom kraju.

„Molim te, brzo ćemo završiti“, kaže mama čuvaru istočnog parkinga bezizražajnog lica. „Ona ima audiciju u dva i deset, a ne želimo da zakašnimo. To bi ostavilo loš prvi utisak.“

„Istočni parking je samo za redovne glumce serije i producené, za one koji su ovde svakodnevno.“

„Postoji li mogućnost da napravite izuzetak? Ja sam preživela rak, četvrti stadijum, i ponekad me kosti...“

„U redu“, prekinuo je čuvar mamu. Sramota me je kad mama trtlja svoju priču o raku ljudima koje ne poznajemo i koje za to nije briga, ali moram da priznam da je to ponekad vrlo delotvorno.

Parkirale smo, pa potrčale ka određenom bungalovu, i mama me prijavljuje dok nervozno šetam hodnikom.

„Nemoj da si nervozna, Net“, kaže mi mama dok mi prilazi. „Možeš ti to.“

Verujem joj. Uvek joj verujem. Istog trenutka mi se menja govor tela. Mama to ume da uradi. Baš kao što je u stanju i da me dovede na ivicu živaca i navede me da se zgrčim od straha i napetosti, ume i da me opusti. Ima tu moć. Volela bih da je češće koristi.

Audicija je dobro prošla i dobila sam poziv za drugi krug kasnije istog dana. Mama i ja odlazimo u lokalni tržišni centar kako bismo prošetale i ubile vreme, a potom se vraćamo radi drugog kruga u šest po podne. Svi ostali prisutni su odrasli i uvežbavaju druge uloge gostujućih glumaca i zvezda u toj epizodi.

Moje ime je brzo prozvano, pa ulazim u prostoriju i izgovaram tekst. Žestoko vrištim, udaram se i valjam se po podu. Gubim se u tome. Jedan deo mene kao da uživa u tome. Kao da je to dugo čekalo da izleti iz mene. Kao da sam to skupljala u sebi, potiskivala ga, i sad je konačno tu. Tako se stvarno osećam. Vrišti mi se.

Režiser zuri u mene, kaže da je oduševljen, da ne zna šta da kaže. Osećam ponos. Odlično sam se bacakala i vrištala.

Napuštam kancelariju kastinga. Odrasli koji sede uz oba zida hodnika počinju da aplaudiraju. Pitam se šta se dešava, a potom shvatam da su me verovatno čuli kroz zid. Oni aplaudiraju meni. Mama sedi na kraju hodnika. Oči su joj prepune suza. Tako je srećna. I u tom trenutku, i ja sam. Da, lepo je uticati na to da se mama dobro oseća, ali je takođe lepo osećati i da sam dobra u nečemu. Čak i kad je to nešto zbog čega se povremeno osećam neprijatno. Čak i kad to nešto vrši pritisak na mene. Čak i kad je to nešto vrlo stresno. Ponekad je prosto lepo osećati da ste dobri u nečemu.

19.

„Iskoristi taj klip, upravo taj, na kome ima vatru u očima“, kaže mama, pokazujući na veliki monitor ispred montažera.

Stojimo u jednoj maloj prostoriji sa zvučnom izolacijom. Tu smo samo mama, ja i montažer, kome je gadno potrebno brijanje, a koji sklapa moj demo-snimak. Demo-snimak je nešto što glumci prave kako bi prikazali svoj rad pred kamerama. Cilj je obično da se prikažu raznolikost, dobri glumački trenuci, kao i sve scene u kojima ste na ekranu bili s nekim poznatim glumcem. Potom se demo-snimak koristi u razne svrhe: može se slati direktorima kastinga u pokušaju da se obezbede dobre audicije, može se slati producentima ili režiserima kako bi se dobile poslovne ponude, a ne audicije, ili, u mom slučaju, može se slati menadžerima kako bi se privoleli da me zastupaju.

Mama želi da imam menadžera, jer misli da će to podići moju karijeru na viši nivo.

„Tako smo blizu velikog prodora, samo nam treba nešto malo dodatne podrške“, redovno kaže mama. „Treba nam demo-snimak koji će stvarno impresionirati Suzan Kertis.“

Suzan Kertis je menadžerka za talente i mama je odlučna da sklopim ugovor s njom. Mama je čula da je ona najbolja za mlade glumce u gradu.

I eto nas danas ovde, u zgradi kompanije koja pravi demo-snimke, prolazimo kroz snimke mojih izvođenja, uključujući i ono iz *Snažne medicine*. (Dobila sam ulogu. Mama je rekla da na setu nisam bila tako dobra kao na drugoj audiciji.)

Demo-snimak je završen za dva dana i poslat Suzan. Nekoliko dana kasnije nam je telefonirala i rekla nam da želi da me zastupa.

„Ura, bebo, ura!“, uzbuđeno je vrištala mama. „Impresionirala ju je čak i tvoja slabija gluma. Zamisli samo koliko bi bila impresionirana da te je videla na audiciji!“

I jesam. Zamislila sam to. I loše se osećam. Zaista sam bila bolja na audiciji nego na dan snimanja. Pretrpela sam neuspeh. Volela bih da mama prestane to da pominje, ali znam da ona samo pokušava da me motiviše da budem bolja. Znam da je dobronamerna. Ona prosto želi da prestanem da se zavitlavam i da budem gora nego što mogu biti. Prosto želi da budem što je moguće impresivnija. Ona je prosto dobra mama.

20.

„Ispij to sportsko piće, ispij!“, viče mama na mene kao što treneri viču na bokkere.

Ispijam. Crvena tečnost mi se preliva s obe strane usta.

„Ali nemoj da ga prospeš po košulji!“

Naginjem se napred kako bih izbegla da ga prospem na košulju.

„Nastavi da ispijaš!“

Ispijam.

„U redu, to bi trebalo da je dobro, bebo.“

Spustila sam piće u držač u kolima i par puta duboko udahнула vazduh. Ispijanje sportskog pića je iscrpljujuće.

„To bi definitivno trebalo da ti spusti temperaturu. Ti si dobra devojčica, Net. Dobra devojčica.“

Prošlo je nedelju dana otkad smo potpisali ugovor sa Suzan. Telesna temperatura mi je 39,4°C i imam prehladu koja je toliko snažna da, kada pričam, zvučim kao da sam uštinula sopstveni nos, ali mama kaže da bi delovalo neozbiljno da otkazemo prvu audiciju na koju sam pozvana nakon potpisivanja ugovora, tako da smo tu gde jesmo.

Bar je audicija u *Univerzal studiosu*, što je moj omiljeni studio za audicije. Ima nečeg romantičnog u dolasku do bungalova u kome je audicija i usputnom prolasku pored bungalova Stivena Spilberga ili mimoilaženja s tramvajem studija. Dobijete osećaj da je prilika odmah iza ćoška.

Imam audiciju za krimi TV seriju pod nazivom *Karen Sisko*, za ulogu jedanaestogodišnjeg deteta Džozija Bojl, koja je beskućnica. Mama je razmišljala da mi za audiciju zamaže obraze blatom, ali je na kraju odustala jer je „suviše preterano“. Osećam olakšanje zbog te njene odluke.

Čekaonica bungalova je toliko prepuna devojčica koje su došle na audiciju da su vrata širom otvorena, pa one sede i na stepenicama bungalova, vežbajući tekst. Direktor kastinga serije *Karen Sisko* mora da stvarno želi da odabere dobro dete beskućnika.

Tokom otprilike sat vremena čekanja da me prozovu, mama mi je iznova davala kapi protiv kašlja i vodila me u kupatilo kako bismo vežbale tekst ili mi dala nešto sportskog pića i paracetamola. Dotad su mi oči već bile vrele od bolesti, a telo pospano i otežalo. Samo želim da se skupčam u loptu. Međutim, ne mogu sad. Moram da radim.

Moje ime je konačno prozvano i ušla sam na audiciju u pretrpanu kancelariju za kasting. U uzorku teksta postoji jedan deo u kome moj lik mora da šmrkne, a ja imam toliko slina u nosu da sam ih tako pokrenula i proizvela dug i odvratan zvuk šmrkanja upaljenih sinusa. Direktorka kastinga to kao da nije ni primetila. Kaže mi da sam odradila odličan posao.

Sutradan sam išla na drugi krug, i dalje bolesna. Umesto u bungalovu, ovaj put je audicija u većoj prostoriji, u jednoj od lepih zgrada, koje se nalaze pored studija za snimanje. Ponovo je tu samo direktorka kastinga, i ne snima me, što znači da će biti i trećeg kruga. Direktori kastinga retko biraju glumce za neku ulogu, izuzev ako je ona vrlo mala. Oni obično sužavaju izbor, a onda producenti i režiser odlučuju koja osoba će dobiti ulogu.

Pozvali su me i u treći krug dva dana kasnije, u petak. Na svu sreću, dotad je temperatura skoro potpuno nestala. Imala sam samo 37,5°C i ništa protiv audicije. Posmatrao me je režiser, Britanac u košulji s bejzbol kapom. Šmrkanje je proteklo bez previše slina, a ostatak teksta je dobro prošao. Kaže mi da sam obavila dobar posao, daje mi uputstva za nekoliko rečenica i traži da sve ponovim. Kaže mi da dobro pratim uputstva. Odlazim i sve to pričam mami.

Treći ponovni dolazak, ukupno četvrta audicija, zakazan je za sledeći četvrtak. Nikad nisam imala toliko audicija za ulogu u jednoj epizodi neke TV serije, ali očigledno je bilo vrlo komplikovano pronaći nekog za tu ulogu, pa žele da budu sigurni da su odabrali pravu devojčicu, pošto

će se naspram Karle Gudžino i Roberta Forstera naći zahtevna gostujuća glavna glumica (koja je prethodno bila samo gostujuća glumica). Mama je te informacije dobila od Suzan, što je mamu navelo da više puta ponovi da je bila dobra odluka potpisati ugovor s njom.

„Ona sve zna. Ona prosto sve zna.“

Nervozna sam tokom te četvrte audicije. Skoro da želim da sam i dalje bolesna, jer kad sam bolesna nema toliko prostora za nervozu. Bolest je umanjuje. Ostale smo ja i još dve devojčice. Obe imaju veće iskustvo od mene, što mi mama nervozno šapuće svakih trideset sekundi, kao da postoji bilo šta što bih ja tim povodom mogla da uradim.

„Andrea Bouen je u *Očajnim domaćicama*. Ta serija ima dobru prođu. Mada mi nije jasno zašto. Prilično je blesava ako mene pitaš.“

Mene poslednju prozivaju. Ponovo vidim režisera, ali ovaj put je u sobi i kamera. Kaže da će snimiti audiciju za producente. Klimam glavom.

„Čutljiva si, a?“, pitao je.

Ne mogu da nateram sebe da odgovorim. Isprepadana sam.

„Pretpostavljam da jesi“, rekao je uz dobroćudan smeh. „Ne brini. Samo se zabavi.“

To uputstvo me donekle zbunjuje, jer su scene u uzorku sledeće: 1) moj lik prisustvuje upucavanju beskućnika koji vodi računa o njoj; 2) moj lik sedi s likom Roberta Forstera i kaže mu da ne želi da ima bilo kakva posla sa svojim ocem, koji ju je napustio kad je bila beba; i 3) moj lik sedi sa svojim ocem i kaže mu da ne želi ništa da ima s njim, pošto ju je napustio dok je bila beba.

Gde je tu zabava? Ne vidim u tome ništa zabavno.

Šestominutna audicija protiče mi u magli. Režiser mi kaže da sam dobra i da misli da ću uspeti u šou-biznisu. Zahvaljujem se i napuštam audiciju. Te večeri su nam telefonirali da bi nam javili da sam dobila ulogu. Mama je skakala od radosti. I ja sam.

„Moja beba je beskućnik! Moja beba ima ono što je potrebno! Moja beba je beskućnik!“

21.

„Bolduj ta slova“, kaže mi mama preko ramena dok briše tanjir kuhinjskom krpom i posmatra me kako kucam.

Povlačim miša preko tri reči i klikćem masno slovo B među alatima na vrhu stranice kako bih ih boldovala, pa okrećem glavu ka mami da bih procenila njenu reakciju.

„Da, tako je dobro.“ Mama klima glavom u znak slaganja sa samom sobom. „Napraviću Skotiju neke špagete. Odštampaj to kada završiš, pa da mogu da pogledam.“

Mama odlazi u kuhinju, a ja vraćam pažnju na dokument u *Vordu* na ekranu ispred mene. Obe te stvari – kompjuterski ekran i *Majrosoft vord* – relativno su nov dodatak u domu Makardijevih. Markus je napravio kompjuter na času informatike u svojoj srednjoj školi, a ja sam kupila sve dodatke čekom koji sam dobila od pojavljivanja u seriji *Mesto zločina*, u kojoj sam glumila sestru ubice. Uloga je bila emotivno iscrpljujuća, ali nakon što je mama rekla da od mog dela honorara, koji preostane nakon što plati račune, mogu da kupim *Majrosoft vord* i *Sims*, isplatilo se.

Kucam svoj rezime. Zbog toga se osećam ponosno. Sposobno. Kompetentno. Koliko drugih jedanaestogodišnjakinja kuca sopstveni rezime? Osećam da sam u prednosti.

Međutim, od one tri reči koje je mama predložila da boldujem osećam duboku užasnutost u stomaku. Dugo sam zurila u te reči.

Te tri reči se najskuplje plaćaju od svega što je pobrojano u delu mog rezimea pod nazivom *Posebne veštine*. Imaju prednost u odnosu na skakanje na pogo-štapu, okretanje obruča, preskakanje konopca (uključujući i dvostruki konopac), sviranje klavira, plesanje (džez, stepovanje, lirski ples, hip-hop), fleksibilnost, čitanje na nivou srednje škole – što

su sve posebne veštine za koje mama misli da će mi dati prednost, ili da bih zbog njihovog izostanka mogla da propustim neku priliku, kao što se to desilo prilikom audicije za reklamu firme *Šef Bojarde*, kada nisam bila u stanju da skačem na pogo-štapu. Mama mi je istog trenutka kupila pogo-štap u prodavnici *Pik en' seyv* i naterala me da dve nedelje svakog dana vežbam po sat vremena, sve dok nisam bila u stanju da napravim hiljadu skokova a da ne padnem sa tog čuda. Da, sad sam izuzetna u skakanju sa pogo-štapom.

Međutim, nijedna od tih posebnih veština nije važna onoliko koliko je važna ova opisana sa te tri reči. Ona koju je mama odlučila da istakne, ona koju je želela da boldujem...

Plakanje na zahtev.

Plakanje na zahtev jeste *najvažnija* veština koju želite kod dečjeg glumca. Sve ostalo bleđi u poređenju s tim. Ukoliko ste u stanju da zaplaćete po komandi, vrhunski ste igrač. Pravi takmac. A kada imam dobar dan, zaista sam u stanju da zaplaćem na zahtev.

„Ti si poput ženskog Hejlja Džoela Osmenta“, redovno mi govori mama. „On je trenutno jedino drugo dete koje može da zaplaće kad hoće. Pa, pretpostavljam da može i Dakota Faning, ali ona više zavija. U stvarnosti nema suza. Kamera zahteva da se suze slivaju niz obraze.“

Prvi put sam zaplakala po želji tokom časa glume. Gospođica Laski nam je rekla da odaberemo neki predmet iz kuće i smislimo neku tužnu priču u vezi s njim, pa da onda sledeće nedelje na čas donesemo taj predmet i ispričamo tu priču na pozornici.

Ja sam donela heftalicu. Dastin i Skoti mnogo crtaju, pa heftaju svoje crteže u male svežnjeve kako bi ih sačuvali. Zato sam izmislila priču da nam je kuću zahvatio požar, da su mi braća umrla u požaru i da je preživela samo njihova heftalica. Da sam stvarno želela da se rasplaćem, mogla sam izmisliti i da je umrla mama, ali nedopustivo je razmišljati o maminoj smrti. Iako je već godinama u remisiji, zdravlje joj je još dovoljno krhko da ne želim bilo šta da izbaksuziram, pošto njen život zavisi

od mene i mojih godišnjih rođendanskih želja. To je odgovornost koju ozbiljno shvatam, i koju nikad ne bih poževela da ugrozim zbog nekog uplakanog monologa. S druge strane, savršeno je u redu da zarad umetničkog razvoja iskoristim živote svoje braće.

Dok sam bila na maloj pozornici i pričala priču, oči su mi se ispunile suzama do te mere da mi se pogled zamaglio. Međutim, suze nisu potekle. Nekako sam osećala tugu zbog monologa, ali i frustraciju što suze ne teku. Gospođica Laski se popela na pozornicu odlučnim koracima i približila svoje lice mom na pet centimetara, tako da su nam se nosevi skoro dodirivali. Uplašila sam se. Nisam znala šta sledi. Potom je podigla svoju šaku i pucnula prstima tik ispred mojih očiju. Telo mi se trglo od tog iznenađnog gesta, a od trzaja su potekle i suze. Gospođica Laski je bila oduševljena. I ja sam. Ispod suza, bila sam ozarena.

Od tog trenutka sam, svaki put kad bi neka audicija zahtevala plakanje na zahtev, bila skoro potpuno sigurna da ću biti angažovana. Vest se širila od usta do usta. Došlo je dotle da bi Suzan telefonirala mami i s ponosom objavila: „Zvao me je još jedan direktor kastinga i rekao: ‘Pričaj mi o tom detetu koje plače.’“

Naravno, plakanje na zahtev mi nije bilo zabavno. Bilo je to jedno od najočajnijih iskustava u mom životu, to što sam sedela u kancelariji za kasting i zamišljala kako se mojoj voljenoj porodici dešavaju užasi. Svaki izmišljeni događaj podario bi mi suze za četiri do šest audicija, ali bih onda postala imuna na njega – mama je govorila da bi mi tad „suze presušile“ – pa sam morala da izmišljam neki drugi događaj. Priča o heftalici pretvorila se u priču u kojoj Dustin umire od meningitisa; on je, u stvari, imao ozbiljan meningitis pre par godina, pa bi mi mama rekla: „Zamisli da je lumbalna punkcija pošla naopako!“ Dastinova smrt od meningitisa postala je potom Markusova smrt od upale slepog creva, pa Skotova smrt od upale pluća i dekina smrt od starosti. („Zamisli da leži u bolničkom krevetu i steže lutkicu koju si mu napravila od čarape kada si imala šest godina.“)

Najviše suza sam izazvala tokom audicije za veliku ulogu u *Holivudskim detektivima*, dugometražnom filmu sa Harisonom Fordom i Džošom Hartnetom. Bila je to uloga devojčice koja sedi na zadnjem sedištu minivena sa svojom porodicom, koja je došla u turističku posetu i vozi se niz Holivudski bulevar, da bi onda Džoš Hartnet oteo kola i počeo da ih vozi sumanuto, usled čega je porodica pohisterisala.

Ne znam šta mi je bilo baš tog dana, ali suzni kanali bili su mi naročito ispunjeni. Sve što je trebalo da uradim bilo je da klonem u kancelariji kastinga i pomislim na deku koji steže lutkicu od čarape i – BAM! – suze su tekle. U apsurdnoj količini. To nije bilo plakanje, već poplava. Telo mi je podrhtavalo. Bila sam histerična.

„Au!“, rekla je direktorka kastinga kad sam završila. Imala je kovrdžavu crveno-smeđu kosu i nežan glas. Bila je vrlo fina.

„Hoću da kažem, dobila si ulogu, ali nekako želim da to vidim još jednom, prosto da vidim još jednom“, rekao je sedokosi tip u smeđoj kožnoj jakni, koji je sedeo pored direktorke kastinga.

Pa sam to uradila još jednom. Postala sam cirkuska atrakcija kada je reč o plakanju na zahtev. Ljudi su iznova želeli da vide kako to radim, kao da sam se penjala uz konopac ili se okretala u vazduhu. Plakanje na zahtev je zaista bila moja posebna veština.

Emilin tata je upravo ubijen, a njena mama je glavni osumnjičeni. Upravo smo dobili poziv za audiciju uz plakanje na zahtev za još jednu policijsku seriju *Bez traga*. Scena na audiciji je scena u kojoj je Emili pozvana na ispitivanje i potresla se, pa su joj krenule suze.

Sedela sam u čekaonici i prikupljala svu moguću tugu kada se nešto pomerilo u meni. Osećaj je bio čudan. Ne znam kako da ga opišem, ali znala sam, osećala sam da suza neće biti. Osetila sam udaljenost, nepovezanost i iritaciju.

Povukla sam mamu za ruku. Obeležila je ušima stranicu s dijetama u najnovijem broju časopisa *Vumans world*. Najviše voli članke o dijetama, mada nisam sigurna zašto. Mama je vrlo sitna, visoka je sto pedeset centimetara i ima „ogromna četrdeset dva kilograma!“, kako to često objavljuje uz ponosnu ironiju, znajući da broj njenih kilograma nije ni približno ogroman. Spušta časopis u krilo i približava mi se kako bih mogla da joj šapućem na uvo.

„Mama, mislim da neću moći da se rasplačem.“

Mama me je pogledala, prvo zbunjeno, a potom žestoko. Odmah shvatam da se sprema za ohrabrujući govor, što je uloga koju preuzima na sebe i češće nego što je potrebno, jer se zbog toga oseća neophodnom. Nabrala je obrve i stegla usne. Taj njen izraz lica je donekle detinjast, liči na dete koje se pretvara da je odrasla osoba.

„Naravno da ćeš se rasplakati. Ti si Emili. Ti jesi Emili.“

Mama to tako često kaže kada me „ubacuje u lik“. Kaže: „Ti JESI Emili.“ Ili Keli. Ili Sejdi. Ili ko god da treba da budem taj dan.

Međutim, danas, upravo sada, ne prija mi da budem Emili. Ne želim da budem Emili. To mi se nikad ranije nije desilo, ali se sad dešava i plaši

me. Jedan deo mene se opire tome da mi se umu nametne ta emotivna trauma. Deo mene kaže: „Ne. Suviše je bolno. Neću to da radim.“

Taj deo mene je glup. Taj deo mene ne shvata da je to moja posebna veština, da je to dobro za mene, za moju porodicu, moju mamu. Što više budem u stanju da plaćem na zahtev, to mogu dobiti više poslova; što više poslova dobijem, to će mama biti srećnija. Duboko udišem vazduh, pa se osmehujem mami.

„U pravu si. Ja sam Emili“, kažem, delom kako bih ubedila mamu, a delom kako bih ubedila sebe.

Onaj deo mene koji ne želi da plaće na zahtev to ne prihvata. Taj deo mene vrišti da ja nisam Emili, da sam ja Dženet i da ja, Dženet, zaslužujem da budem saslušana. Ono što želim i što mi je potrebno zaslužuje da za to neko čuje.

Mama pronalazi stranicu u svom časopisu, ali malo pre nego što je otvori, još jednom se nagine ka meni.

„Dobićeš ovaj posao, Emili.“

Ali nisam ga dobila. Audicija nije dobro prošla. Bila sam bezvoljna. Nisam „osećala svoje reči“. I što je najgore od svega, nisam zaplakala na zahtev. Zadržala sam suze za sebe.

Išli smo kući kroz gust saobraćaj na južnom delu Puta 101. Sedela sam u sigurnosnom auto-sedištu jer sam i dalje dovoljno mala da se to zahteva od mene. Pokušavala sam da uradim domaći zadatak iz istorije, ali nisam mogla da se koncentrišem jer sam bila suviše iznervirana zbog audicije.

Bila sam koncentrisana na sopstvene misli jer je onaj zastrašujući deo mene odlučio da pokuša da progovori. Onaj deo mene koji ne želi sve ovo da radi.

„Ne želim više da glumim“, rekla sam pre nego što sam i shvatila da to govorim.

Mama me je pogledala preko retrovizora. Oči joj je ispunila mešavina šoka i razočaranja. Istog trenutka sam zažalila što sam bilo šta rekla.

„Ne budi blesava, ti voliš glumu. To ti je omiljena stvar na svetu“, rekla je mama glasom zbog kog je to zazvučalo kao pretnja.

Pogledala sam kroz prozor. Onaj deo mene koji želi da joj udovolji smatra da bi ona mogla biti u pravu, možda to jeste moja omiljena stvar, ali to prosto ne znam i ne shvatam. Međutim, drugi deo mene, koji ne želi da plaće na zahtev, koji ne želi da glumi, kome je svejedno da li će mami nešto biti po volji i koji prosto želi da udovolji meni, taj deo mene mi urla da se pobunim. Lice mi se zacrvenelo, primoravajući me da nešto kažem.

„Ne, stvarno ne želim. Ne sviđa mi se. Osećam se neprijatno dok to radim.“

Mamino lice izgleda kao da je upravo pojela limun. Iskrivilo se do zastrašujućih razmera. Znam šta sledi.

„Ne možeš da odustaneš!“, jecala je. „To je naša šansa! To je naaaaaša šaaaaaansa!“

Lupala je po volanu i slučajno pritisla sirenu. Maskara joj se slivala niz obraze. Histerična je, kao što sam ja bila na audiciji za *Holivudske detektive*. Njena histerija me plaši i zahteva da bude zaustavljena.

„Nema veze“, kažem glasno da bi me mama čula kroz jecaje.

Njen plač trenutno prestaje, izuzev što je još jednom šmrknula, ali čim se to završilo, nastupila je potpuna tišina. Nisam ja jedina koja može da plaće na zahtev.

„Nema veze“, ponovila sam. „Hajde da prosto zaboravimo da sam bilo šta rekla. Izvini.“

Predložila sam da pustimo mamin trenutno omiljeni album Fila Kolinsa ...*But Seriously*. Osmehnula se na taj predlog i stavila CD u plejer. Prelistala je pesme dok nije došla do numere *Another Day in Paradise*, nakon čega je pesma počela da trešti sa zvučnika. Mama je pevala uz nju. Posmatrala me je preko retrovizora.

„Hajde! Zašto i ti ne pevaš, Net?!“, veselo je upitala, potpuno promenivši raspoloženje.

Drago mi je što je moja mama umrla

I tako sam počela i ja da pevam. I nabacila sam na lice lažan osmeh najbolje što sam mogla. Možda nisam uspela da se rasplačem za audiciju *Bez traga*, ali sam uspela da oraspoložim mamu tokom vožnje kući. I to je gluma.

23.

„Devojčice ne treba da brinu o celoj svojoj porodici“, rekao mi je deka jednog popodneva.

On vidi da sam pod stresom. Šetam napred-nazad na travnjaku u našem prednjem dvorištu već pola sata, dok pokušavam da napamet naučim tekst za predstojeću audiciju za niskobudžetni film pod nazivom *Suze moje ćerke*. Postoji li film s nazivom prikladnijim za moju posebnu većštinu? Mama mi ne dopušta da pročitam scenario jer kaže da ima suviše „sadržaja koji je samo za odrasle“, što je, iskreno, olakšanje, jer se već i ovako mučim da naučim napamet ovih četrnaest stranica za sutrašnju audiciju, i to ni manje ni više nego s ruskim akcentom. Lik čiju ulogu pokušavam da dobijem, ćerka na čijim suzama je zasnovan naziv filma, zapravo je Ruskinja. Mama mi je zakazala sastanak s instruktorom za akcente, ali i dalje slovo *r* ne izgovaram dovoljno tvrdo.

Nije mi dozvoljeno da izlazim sama napolje. Mama kaže da bi me neko mogao kidnapovati, zlostavljati i ubiti, kao što je to bio slučaj sa Samantom Ranon – devojčicom koja je kidnapovana tri nedelje pred svoj šesti rođendan, a koja je živela samo pet minuta od nas – pa kad god izlazim napolje, neko mora da me prati. Danas je to deka. On je zalivao travnjak dok sam ja učila tekst.

„Molim?“, upitala sam, ne zato što nisam čula šta je rekao, već zato što sam zbunjena. Naravno da devojčice treba da brinu o celoj svojoj porodici. To je ono što devojčice rade.

„Ja prosto...“ Prišao mi je bliže. „Samo mislim... zaslužuješ da budeš dete.“

Oči su mi se ispunile suzama, i to ne na silu. Ovo je bio prirodan nalet suza. Ne mogu da se setim kada sam poslednji put iskreno plakala. Zatekao me je nespremnu. Unervozila sam se.

„Dođi ovamo, zagrlj deku.“

Prišla sam mu i obmotala ruke oko njegovog velikog stomaka. Tapšao mi je leđa slobodnom rukom.

„Volim te, deko“, rekla sam mu.

„I ja tebe, dušo.“

Deka je krenuo da me zagrlj i drugom rukom, ali je zaboravio da drži crevo, pa me je poprskao vodom.

„Ups!“

Spustio je crevo na travnjak i pustio vodu da curi na travu, a potom me uzeo u svoj veliki zagrljaj. Osećaj je tako dobar i udoban, mada on nekako miriše na sušenu govedinu.

„Znaš, nameravao sam da ti dam jedan mali poklon nakon što naučiš tekst napamet, ali možda ne treba da čekam, već da ti ga dam odmah.“

„Važi!“ Uzbuđena sam. Ko ne voli poklone?

Deka je zavukao ruku u zadnji džep i preturao po njemu. Na travu su ispali zgužvani računi. Konačno je izvukao mali ukras za automobilsku antenu. To je Majk Vazovski, glavno čudovište iz *Udruženja čudovišta*. Besplatni reklamni filmski proizvodi spadaju u privilegije koje ima kao radnik Diznilenda.

Stavila sam Majka na dlan. Šušlav je, napravljen od stiropora.

„Sviđa mi se koliko smešno izgleda“, rekao je deka. „Zar ne izgleda smešno?“

„Da.“

„Zasmejava me. Nadao sam se da bi i tebe mogao nasmejati.“

„Hvala, deko.“

„Nema na čemu“, rekao je klimnuvši glavom. „Znaš, nadam se da ne zaboravljaš da se zabavljaš. Trebalo bi da deci život bude zabavan.“

Deka se sagnuo, uzeo crevo i ponovo počeo da zaliva travu. Spustila sam pogled na Majka, prešla palcem preko njegove gumene kože i razmišljala o onome što je deka rekao.

Zabava i nije nešto što mi je naročito poznato. Život je ozbiljna stvar. Ovde se dešava mnogo toga. Biti spremna, raditi naporno i proći dobro mnogo je važnije od zabave.

Gurnula sam Majka Vazovskog u džep i vratila se ruskom akcentu.

24.

Posmatram papire koji su ispred mene. Gomila od 110 papira ispunjenih fontom *Kurijer nju* veličine 12. Ovo je *Henri Roud*, moj prvi scenario.

Odštamovala sam scenario zato što ne mogu da dočekam da ga pokažem mami. Znam da bi joj dobro došlo nešto da joj popravi raspoloženje, pošto je trenutno u bolnici. Mora da mami nije lako da bude u bolnici tako često – obično nekoliko puta godišnje. Mada ponekad razlog njenog boravka u bolnici nema nikakve veze s rakom (kao što je to sad slučaj, jer je tamo zbog divertikulitisa – ili divertikuloze – nikad nisam sigurna kako se pravilno kaže), strah je uvek prisutan... strah da će se tokom nekog pregleda, testa ili operativnog zahvata otkriti da se rak vratio.

Deka me vozi u bolnicu u svom olupanom tamnoplavom bjuiku, koji na sebi ima nalepnicu Buša/Čejnija. Sedim na zadnjem sedištu i prelistavam stranice.

„Pazi da se ne posečeš o papir, dušo“, kaže mi deka dok prolazi kroz raskrscnicu usred menjanja svetla na semaforu.

Stižemo u bolnicu. Bila sam u mnogim bolnicama u kojima je mama boravila zbog različitih zdravstvenih tegoba, ali u ovoj nisam bila nikad. Ova bolnica je izuzetno mala. Manje je komplikovana nego uobičajene bolnice i manje liči na lavirint, tako da brzo pronalazimo maminu sobu.

Ona se odmara, ali čim je začula moje korake, oči su joj se odmah otvorile i ozarila se. „Zdravo, Net!“ Njen osmeh me navodi da se osmehnem.

„Zdravo, mamice!“

Sedam u stolicu pored njenog kreveta i uzimam njenu ruku u svoju. Primećujem da su nam ručni zglobovi iste veličine.

„Šta si donela sa sobom?“, pita mama, pokazujući na gomilu papira koju držim ispod druge ruke.

Jedva da mogu da obuzdam uzbuđenje. Uz mamin krevet nalazi se stočić na točkiće sa hranom – mnogo luksuzniji nego što je naš beli stolnjak na preklap, sa koga jedemo kod kuće. Na njemu se nalazi poslužavnik s nepojedenom hranom – ćuretina, grašak, krompir-pire, pileća supa s knedlama i krekeri. Pomerila sam hranu malo u stranu, da bih napravila prostora i potom na sto ponosno spustila svoje stranice.

„To je moj scenario. *Henri Roud*.“

„Napisala si scenario?“, upitala je mama. Sigurna sam da je impresionirana. Međutim, potom joj se na licu javlja zabrinut izraz.

„Da li si izlazila napolje svakog dana po dvadeset minuta kako bi dobila vitamin D?“

„Naravno“, kažem smirujući je.

„I išla si na sve časove plesa?“

„Da.“

Okrenula je naslovnu stranicu, ali ne s ponosom koji ja osećam dok je okrećem. Njeno okretanje je obojeno tugom.

„Šta je bilo?“, pitam.

„Ma, samo...“ Mama je spustila pogled i setno se osmehnula. Meni taj izraz lica deluje najuvežbanije. Nijednom je nisam videla s tim izrazom lica i osećala da on stvarno potiče iz nje u tom trenutku. Jer uvek deluje izveštačeno.

„Samo šta?“, pitam.

„Samo... nadam se da pisanje ne voliš više od glume. Gluma ti tako dobro ide. Tako tako dobro.“

Odjednom me je sramota što sam mami dala scenario. Stidim se. Kako sam mogla biti tako glupa? Ona to nikad ne bi podržala.

„Naravno da pisanje ne volim više od glume. Nema šanse.“

Začuvši te reči kako izlaze iz mojih usta, pomišljam da zvuče izveštačeno, uz pritvornu nevinost likova iz repriza serije *Ostavi to Biveru*, koje deka insistira da gledamo uprkos tome što ih mrzim.

Mama ne primećuje da lažem, mada u kostima osećam da je to tako očigledno. Apsolutno više volim pisanje od glume. Dok pišem, osećam moć, možda po prvi put u životu. Ne moram da izgovaram tuđe reči. Mogu da pišem sopstvene. Konačno mogu da budem ono što jesam. Sviđa mi se i privatnost tog čina. Niko me ne posmatra. Niko me ne procenjuje. Niko mi ne daje svoje mišljenje. Nema direktora kastinga, agenata, menadžera, režisera, a ni mame. Tu smo samo ja i stranica. Meni je pisanje nešto dijametralno suprotno glumi. Gluma mi deluje potpuno lažno. Pisanje mi deluje potpuno stvarno.

„Pa, dobro“, kaže mama dok me posmatra kao da procenjuje može li verovati mom odgovoru. „Pisci se oblače šljampavo i goje se, znaš? Nikad ne bih želela da se tvoje malo glumačko dupence, poput breskvice, pretvori u veliko gigantsko pišćevo dupe, poput lubenice.“

Primljeno k znanju. Moje pisanje unesrećuje mamu. Moja gluma usrećuje mamu. Uzimam stranice sa stola za hranu i ponovo ih stavljam pod mišku.

Mama naknadno pita za sadržaj scenarija.

„To je priča o desetogodišnjem dečaku i njegovom najboljem prijatelju, koji pokušavaju da upare svoje roditelje koji su sami.“

„Hm“, kaže mama, zagledavši se kroz prozor neko duže vreme. „To su već uradili u filmu *Zamka za roditelje*.“

Probudila sam se u osam ujutro na svom dušek u iz *Kostka*. Moj krevet na sprat je sad pretrpan stvarima, pa ponovo spavam na dušek u. Nosim majicu s reklamom za *Revlonov* maraton 2002. godine. Sviđa mi se dizajn. Ima dosta ljubičaste boje, koja mi se trenutno sviđa.

Ne mogu mami da kažem da mi se sviđa ljubičasta boja, zato što mama više voli roze. Kada bih iznenada objavila da imam novu omiljenu boju, koja nije i njena, slomila bih joj srce. Čast mi je što je mami toliko stalo do mene da bi je nešto poput drugačije omiljene boje bacilo u očajanje. To je prava ljubav.

Prošlogodišnja majica s *Revlonovog* maratona bila je uglavnom srebrne boje, a godinu dana pre toga uglavnom plave. Znam sve boje majica sa maratona iz posljednjih sedam godina, budući da toliko već moja porodica učestvuje u godišnjem maratonu. Počeli smo da učestvujemo u maratonu nakon što je mamin metastazirani karcinom mlečnih kanala četvrtog stadijuma ušao u remisiju, što je termin koji mi je dobro poznat, jer iako jednom nedeljno gledamo VHS snimak, mama me često tera da to izrecitujem direktorima kastinga.

„Svi vole priču o nekome ko je prevazišao neku nesreću. Ukoliko pomeniš moj karcinom mlečnih kanala, biće na tvojoj strani iz sažaljenja.“

Mamin rak retko može spontano da iskrсне na audicijama za serije *Ugodan život Zaka i Kodija* i *Kralj Kvinsa*, ali kod serija poput *Urgentnog centra* mogu to da pomenem malo prirodnije, naročito ukoliko u toj epizodi postoji neki lik koji ima rak.

„Znate, moja majka je imala četvrti stadijum karcinoma mlečnih kanala, tako da stvarno osećam povezanost s ovim materijalom.“

Mama uvek kaže da na *Revlonov* maraton idemo kako bismo podržali žene s rakom dojke, što je tako plemenito od nje. Dastin je jednom promrmljao sebi u bradu da misli da mama tamo ide više zbog besplatnih reklamnih proizvoda nego zbog borbe protiv raka, ali Dastin je *smutljivac* i mami najmanje omiljeno dete, što mu je čak i direktno rekla, tako da Dastin očigledno ne zna apsolutno ništa o mami niti o njenim namerama.

Ponosno nosim svoju preveliku majicu o raku i planiram koju ću pesmu napisati mami ovog vikenda. Pošto mama ne voli da pišem scenarije, prekinula sam to da radim na neodređeno vreme, ali ona veoma podržava moje pisanje brzih i kratkih pesama o tome koliko je volim, tako da se sad tako bavim pisanjem.

Dok pokušavam da smislim reč koja bi se rimovala sa *mamica*, shvatam da me grudi donekle bole. Tačnije, područje bradavice s desne strane grudi. Podigla sam desnu ruku kako bih dotakla bolno područje i tad sam to osetila... GRUDVICU. Telo mi se istog trenutka ispunilo užasom. Nemoguće da se ovo dešava. Prvo mama, a sad ja? Soba počinje da mi se okreće. Razmatram opcije – mogu odmah da probudim mamu da bih joj rekla, ali deluje mi kao da bi je to opteretilo. Ili mogu da je pustim da spava do jedanaest pre podne, kad je obično budim jutarnjom šoljom čaja. „Probudila bih se ranije da sinoć nisam ostala dugo budna brinući o novcu“, mama uvek kaže. „Možda kad bi tvoj otac pronašao posao koji PLAĆA RAČUNE, tako da ne moram da zavisim od DETETA...“

Ne znam za šta da se opredelim, pa radim ono što bi uradio svaki razuman predadolescent koji je uplašen da ima rak – razbrajam *eci*, *peci*, *pec*.

„Oh, srećo!“ Mama se napola smeje dok prstima prelazi napred-nazad preko moje otečene grudvaste bradavice s desne strane, a potom i preko moje glatke i pljosnate s leve strane, radi poređenja. „To nije rak.“

„Pa, šta je onda?“

„Prosto ti rastu sise.“

O! Ne! Jedina dijagnoza gora od raka jeste dijagnoza odrastanja. Užasavam se odrastanja. Kao prvo, sitna sam za svoj uzrast, što je prednost

u šou-biznisu, jer mogu da dobijem uloge likova koji su mlađi od mene. Mogu da radim duže na setu i po zakonu mogu da imam manje pauze. Ako logistiku ostavimo po strani, bolje sarađujem i bolje pratim uputstva od onih sedmogodišnjih bitangi.

Mama me stalno podseća koliko je dobro to što izgledam mlado za svoje godine. „Imaćeš više posla, bebo. Mnogo više posla.“

Ukoliko počnem da rastem, mama me više neće ovoliko voleti. Često plače i drži me čvrsto u zagrljaju, i kaže da samo želi da ostanem mala i mlada. Srce mi se cepa kad to radi. Volela bih da mogu da zaustavim vreme. Volela bih da mogu da ostanem dete. Osećam krivicu što to ne mogu. Osećam krivicu kad god izrastem i centimetar. Osećam krivicu kad god vidimo neku moju tetku ili ujaka i oni prokomentarišu da sam porasla. Vidim da mami igra obrva svaki put kad to kažu. Jasno mi je koliko joj to bola nanosi.

Odlučna sam da ne odrastem. Učiniću sve da to onemogućim.

„Pa, postoji li išta što mogu da uradim da sprečim sise da porastu?“, nervozno pitam mamu.

Mama je prasnula u smeh, onaj usled kog joj se oči naboraju. Poznat mi je taj izraz lica, baš kao što su mi dobro poznati svi mamini izrazi lica. Potpuno sam ih savladala da bih mogla prikladno da se ponašam u svakom trenutku.

Izgleda da niko drugi u porodici ne razume mamina osećanja. Svi ostali šetaju unaokolo u neznanju, i ne sluteći na koju će mamu naleteti. Ali ja uvek znam. Ceo život sam provela proučavajući je kako bih uvek to mogla znati, jer uvek želim da uradim sve što je moguće da mama u svakom trenutku bude srećna, ili da je usrećim. Poznata mi je razlika između mame koja je iziritirana i mame koja je uvređena. Znam kada je ljuta na tatu, a kada na deku (stegnuta vilica ukazuje na tatu, napete obrve na deku). Znam kada je malo srećna (ljubi me u čelo) i mnogo srećna (peva Fila Kolinsa). A upravo sada, u ovom trenutku u kome je

prasnula u smeh i oči su joj se nabrale, znam da ona nije samo mnogo srećna, već je srećna na vrlo određen način.

Mama je zahvalno srećna.

Najviše volim da je vidim takvu, budući da sam ja direktan uzrok toga. Viđala sam mamu zahvalno srećnu kada bih dobijala uloge i kada bih zauzimala njenu stranu u raspravi s nekim drugim iz kuće. Mama je zahvalno srećna kada se oseća shvaćenom, vrednovanom i zbrinutom.

„Šta mogu da uradim da onemogućim sise da porastu?“, ponavljam, naglašavajući to pitanje sad kad znam da ono mami tako prija.

Mama spušta pogled, onako kako to radi kad namerava da mi kaže neku tajnu, kao kad mi je rekla da deka ima veštačke zube ili da smatra da je tata dosadan. Znam da sledi nešto sočno. Nešto posebno, nešto što ćemo znati samo nas dve. Nešto što će zacementirati i potvrditi naše predivno prijateljstvo, onako kako to samo tajne mogu da učine.

„Pa, dušo, ako stvarno želiš da znaš kako da ostaneš mala, postoji jedna tajna stvar koju možeš da uradiš... zove se: ograničenje kalorija.“

Brzo sam se navikla na ograničenje kalorija i prilično mi dobro ide od ruke. Očajnički želim da impresioniram mamu. Ona je sjajan učitelj zato što je tako dugo i sama na ograničenju kalorija, kaže mi.

„Jednom prilikom, dok sam se kao dete uspavljivala, čula sam mamu i tatu kako pričaju u drugoj sobi. Rekli su da moj brat može da pojede šta god želi i njegov metabolizam će to odmah rešiti, ali da se sve što ja pojedem pretvara u mast. Te su me reči pogodile, Net, stvarno jesu. Otad sam na restrikciji.“

Kad sad razmišljam o tome, ima smisla da je mama na restrikciji. Ona svako jutro za doručak uzima samo čaj, bez bilo čega, a potom tanjir kuvanog povrća za večeru, bez bilo kakvog preliva. Retko je viđam da jede ručak, a ako ga i jede, to je salata bez preliva ili polovina bonžite prelivene čokoladom. U dobrim sam rukama.

Iz nedelje u nedelju postajem sve mršavija dok mama i ja timski svako veće brojimo kalorije i planiramo naše obroke za sledeći dan. Na dijeti sam od hiljadu kalorija dnevno, ali imam pametnu ideju da ću, ukoliko budem jela samo pola te hrane, dobiti samo pola tih kalorija, što znači da ću mršaviti duplo brže. Nakon svakog obroka ponosno mami pokazujem dopola ispražnjen tanjir. Ona se uvek ozari. Meri mi težinu svake nedelje, a santimetrom mi uzima obim butina. Nakon nekoliko nedelja naše rutine, dala mi je gomilu knjiga o dijetama, koje sam brzo pročitala. Naučila sam vrednost ishrane voćem i povrćem koje je bogato vodom, poput meksičkog krompira i lubenice. Naučila sam koliko su kajenske i ljute paprike dobre za ubrzavanje metabolizma. Naučila sam kako kafa smanjuje apetit, tako da počinjem da pijem crnu kafu bez kofeina, zajedno s mamom. Konzumiranje kafe u bilo kojoj formi je tehnički protivno crkvenim pravilima.

„Pa, bez kofeina je, tako da sam sigurna da će Bog napraviti izuzetak“, kaže mama, a ja klimam glavom kao da se slažem, mada sam prilično sigurna da Bog o kome sam ja učila ne pravi izuzetke.

Što sam mršavija, to striktnije vodim računa šta jedem, jer mi se čini da moje telo pokušava da zadrži bilo šta što pojedem.

Primitila sam da mi većina hrane dodaje nešto malo telesne težine, oko dvesta grama ili tu negde. To znam zato što se merim pet puta dnevno. Pet je moj srećan broj, tako da mi taj broj dnevnih merenja deluje prikladno. Takođe želim da se uverim da kontrolišem i najmanju promenu u telu, kako bih je korigovala i ostala na željenoj težini za nedeljne seanse merenja s mamom.

Omiljena hrana su mi zamrznuti sok bez šećera na štapiću, sos od jabuke i nezaslađen ledeni čaj, jer mi deluje da od te hrane ne dobijam na težini. Zamrznuti sok i sos od jabuke ne dodaju ništa, a ledeni čaj odmah ispiškim. To je hrana koja me ne stresira. Bezbedna hrana. Utešna hrana. Oni koji kažu da su makaroni sa sirom i pržena piletina utešna hrana potpuno su poludeli. Ovo je prava utešna hrana.

Mama i ja nastavljamo svoju misiju i ja sam oduševljena. Svaki dan deluje mi kao montaža scena iz filma *Zamka za roditelje*, u kojoj mama i ja ljubimo jedna drugu poput Eskima i budalasto mašemo rukama u periodu između nedeljnih merenja i dnevnih brojanja kalorija. (Ogledala sam taj film nakon što je mama sugerisala da je moj scenario *Henri Roud* plagijat. Bila je u pravu.) Ograničenje kalorija je još više zbližilo mamu i mene, što je stvarno neverovatno, jer smo već bile tako bliske. Ograničenje kalorija je predivno!

Nakon šest meseci sprovođenja plana ograničenja kalorija, razlika je vidljiva. Sad nosim tri broja manju odeću, XXS. Sveti duh mi kaže da svakodnevno dotaknem pet puta natpis XXS na etiketi odeće, jer će taj ritual, uz restrikciju, omogućiti da ostanem mršava. Hvala, Sveti duše!

Generalno, sve ide kao po loju. Međutim, današnji dan je izuzetak.

Danas sam nervozna, jer sedim u čekaonici ordinacije svog lekara i čekam da me prozove. A to znači da čekam da me izmeri. I užasnuta sam od pomisli da ću se meriti na vagi koja nije moja. Šta ako brojevi nisu dobro namešteni? Šta ako na toj vagi imam više kilograma?

Mama kao da oseća da sam nervozna, pa me drži za ruku dok čekamo. I čekamo. I čekamo. I konačno... „Makardi Dženet“, proziva me medicinska sestra. Srce počinje tako divlje da mi lupa da sam sigurna da ga svi u čekaonici mogu čuti. Osećam da mi je lice vrelo. Vreme je stalo dok sam izlazila iz čekaonice i ulazila u hodnik. Mama je počela da mi skida somotsku jaknu jer zna da ona dodaje na težini. Zajedno smo u ovome. Sestra kaže da mogu da ostanem u cipelama, ali mama mi kaže da ih skinem. Uvek misli na mene! Svukla sam cipele i zakoračila na vagu. Mama i ja smo se pogledale.

„Dvadeset osam kilograma“, kaže sestra dok to zapisuje na papir u svojoj fascikli.

Reči koje joj izlaze iz usta deluju mi zbrkano i iskrivljeno. Slomljena sam. Vaga kod kuće kaže dvadeset sedam. Odmah pokušavam da protumačim mamin izraz lica. Ravnodušan je, što znači da je razočarana.

Još sam očajnija. Prate nas u sobu broj 5, ali mi moj srećni broj baš i ne deluje srećno u tom trenutku. Zakoračila sam na mali stepenik i sela na papir na kome je nacrtan plišani medved, koji se nalazi na stolu za pacijente. Grub je i grebe me. Lekarski pripravnik mi postavlja još nekoliko pitanja, a potom zatvara vrata za sobom. Otvorila sam usta da nešto kažem, ali mama je progovorila pre mene.

„Prićaćemo o tome kasnije.“

Prošlo je nekoliko minuta, pa je došla dr Tran. Razočarana sam što je to dr Tran, a ne dr Pelman, jer mama je uvek bolje raspoložena kad je to dr Pelman. (Da to nije suprotno jevanđelju, pomislila bih da je mama zaljubljena u njega, ali znam da to nije tako jer je požuda greh, a mama se nikad ne bi odala grehu.) Dr Tran ne skreće pogled sa svoje fascikle.

„Debi, da li mogu nakratko da porazgovaram s vama nasamo?“

Mama je izašla napolje s dr Tran. Vrata su dovoljno tanka, a mama dovoljno glasna da mogu da ih čujem u potpunosti.

„Dakle... želela sam da s vama razgovaram o Dženetinoj telesnoj težini“, počela je dr Tran. „Znatno je niža od onog što se smatra normalnim za njen uzrast.“

„Ovaj...“, kaže mama zvućći donekle napeto. „Ona normalno jede. Nisam primetila nikakve promene.“

To nije tačno. Mama *jeste* primetila promene, jer je ona ta koja je i želela promene.

„Pa...“ Dr Tran je duboko udahнула vazduh. „Ponekad, kad mlade devojkje imaju anoreksiju, kriju svoje navike u ishrani.“

Tad prvi put čujem reč *anoreksija*. Zvući mi kao neka vrsta dinosaura. Dr Tran nastavlja:

„Predlažem vam da pomno pratite kako se Dženet ponaša kada je reč o hrani.“

„Oh, hoću, dr Tran. Svakako hoću“, uveravala ju je mama.

Zbunjena sam. Mama već pomno prati moje ponašanje kada je o hrani reč. Ona je u to uključena koliko i ja, ako ne i više. Mama ne samo da

zna sve o tome kako i šta jedem već ohrabruje i podržava moje navike. Šta se dešava? Šta to uopšte znači?

Par meseci kasnije ponovo čujem reč *anoreksija* na parking u plesnog studija, nakon završenog časa. Sedim na klupi ispred njega, čekam da mama stigne, dok učim neki tekst za audiciju uloge ćerke Vala Kilmera u novom filmu.

Kad treba da me pokupi, mama uvek kasni dvadeset do četrdeset pet minuta, što nije čudno, jer ima i drugog posla, na primer, da telefonira izvršiteljima kako bi zahtevala odlaganje i da svrati do tržnog centra *Vestminster* da bi kupila čestitke kojima bi zahvalila svim direktorima kastinga kod kojih sam bila na audiciji tokom poslednjih šest meseci. („Možda se neće sećati tvoje audicije, ali će zapamtiti zahvalnicu s lepim rukopisom na prednjoj strani!“)

Primitila sam da se mama Anhelike Gutijerez muva oko svog minivena, mada se Anhelikin poslednji čas završio kada i moj, a Gutijerezovi obično odmah odu kući. Potom sam ugledala mamin bakarni ford vindstar miniven kako skreće levo ka studiju i ulazi na parking. Zgrabila sam torbu s opremom za ples i krenula ka kolima, ali me je gospođa Gutijerez pretekla. Prišla je prozoru kod suvozačevog mesta na maminim kolima i zamolila je da ga otvori.

„Zdravo, Deb, htela sam samo na brzinu da s tobom porazgovaram o Dženet. Primitila sam da je dosta smršala. Izgleda mi kao da bi mogla imati anoreksiju. Htela sam da vidim da li radite na tome da joj obezbediš pomoć. Neka druga devojčica iz grupe se mučila s tim i njena mama mi je dala broj telefona jednog specijaliste...“

„Hajde da o tome pričamo neki drugi put“, prekinula je mama gospođu Gutijerez, i to tako da mi je bilo jasno da se *neki drugi put* nikad neće desiti. Otvorila sam vrata i uskočila u kola. I odmah smo krenule kući.

„Mama?“, upitala sam kad smo zastali na semaforu zbog crvenog svetla.

„Da, dušo?“

„Šta je to anoreksija?“

„Oh, ne brini za to, anđele. Ljudi prosto drame.“ Upalilo se zeleno svetlo. Pritisla je papučicu za gas.

„Da li si naučila tekst?“

„Da.“

„Sjajno. Sjajno. Imaš dobre šanse za tu ulogu, Net. Osećam to. Val je plavušan, ti si plavuša, pobedićeš.“

„Aha.“

„Apsolutno ćeš pobediti.“

Pogledala sam kroz prozor, pa sam se vratila učenju teksta. Uzbudena sam zbog zaleđenog soka bez šećera, koji ću pojesti kada stignemo kući.

26.

Danas ulazim u košnicu, crkveni program za devojčice između dvanaest i trinaest godina. Nakon pristupanja programu, dobijate ulogu, a uloga koja je meni upravo dodeljena jeste pomoćnica sekretarice – što je pozicija koja uopšte ne postoji.

„Ali Medison je već sekretarica“, rekla sam sestri Smit, svojoj učiteljici. „Pa, šta ja treba da radim?“

„Pa da joj pomažeš.“

Pogledala sam u svoje nokte kako bih prikrila razočaranje. Makajla Lindsi se naginje ka meni kako bi mi nešto rekla.

„Devojčice koje dobiju dobre pozicije jesu devojčice koje će sigurno uvek biti aktivne.“

Prezirem Makajlu. Znam da je usvojena i trebalo bi da je sažaljevam i slično, ali to nije slučaj. Jednostavno je mrzim. Nastavila je da priča:

„Tu poziciju si dobila jer oni misle da ćeš verovatno s vremenom postati neaktivna.“

Reč *neaktivan* je u Mormonskoj crkvi skoro psovka. Aktivni članovi su oni koji redovno prisustvuju službi, a neaktivni oni koji su *otpali* od crkve – to jest prestali su da dolaze, iako se i dalje vode kao pripadnici crkve. Kad god se u crkvi u razgovoru pomene neki neaktivan član, to ime se izgovara uz nabiranje nosa i šapat, kao da je to nešto sramno i patetično.

„Mi nećemo postati neaktivni.“

„Videćemo.“ Makajla je slegla ramenima.

Mada mrzim Makajlu i očajnički želim da greši, plašim se da bi mogla biti u pravu. Ako stvarno razmislim o tome, već postoje neke naznake.

Otkad pamtim, moja porodica se nikad nije uklapala u sliku pravo-
vernih mormona. U svakom ogranku Svetaca posljednjih dana postoje
mormoni koji ne propuštaju predavanja i naizust izgovaraju tekst iz
Treće Nefijeve knjige. Takvi mormoni će sigurno doneti pitu na sasta-
nak članova, oni su pouzdano sposobni za tu vrstu odgovornosti. To su
prvorazredni mormoni.

A postoje i mormoni koji zakidaju na svojoj desetini* i uvek na službu
kasne dvadeset minuta. To su mormoni kojima će reći: „Samo donesite
salatu“ – jer im se ne može poveriti veća odgovornost od toga da pri-
preme već polupripremljenu zelenu salatu iz plastične kese u prodavnici,
u koju su već umešani ustajali krutoni. To su drugorazredni mormoni.

Mi Makardijevi smo drugorazredni mormoni. To znam već neko
vreme. Prvorazredni posmatraju drugorazredne s nekom vrstom saža-
ljenja, a i osetila sam sažaljenje u skrivenim pogledima sestre Hafmajr i
sestre Miks, koje su obe prvorazredne.

Svi znaju da će drugorazredni mnogo verovatnije postati neaktivni
nego prvorazredni, ali ipak, nisam mislila da je naša sudbina baš tako
zapečaćena. Bila sam sigurna da možemo preokrenuti svoj drugorazredni
status uz neki veliki mormonski gest, na primer, da Markus služi u nekoj
misiji, ili da nikad ne preskočimo službu.

Ali sad kad je Makajla to pomenula i kad o tome razmišljam, mirim se
sa činjenicom da se ti veliki mormonski gestovi možda nikad neće desiti.

Markus je već nekoliko godina dovoljno star da ode na misiju, ali
nije otišao. I mada ne postoji starosno ograničenje, šanse da muškarci
odu smanjuju se za 70% ukoliko ne odu prve godine nakon što steknu
tu mogućnost, shodno mormonskom časopisu *Amblem* (jedini časopis
pored časopisa *Vumans world*, koji mama redovno čita). Mama kaže da
je za to kriva Markusova devojka Elizabet, i da ona ima đavola u sebi,
ali ja nisam tako sigurna. Meni Elizabet deluje u redu.

* Mormoni žive zakon desetine, tj. crkvi daju desetinu svojih prihoda. (Prim. ur.)

Takođe smo počeli da povremeno preskačemo službe nedeljom, obično oko perioda kad se emituju epizode serija u kojima sam imala gostujuće uloge. Počelo je sa *Redom i zakonom: Odeljenje za specijalne žrtve*, kada je sestra Salazar upitala mamu da li ona misli da je u skladu s jevanđeljima da budem prikazana kao devetogodišnja žrtva silovanja. Mama se briljantno branila da ona misli kako to što je TV zvezda mormonka preteže nad ulogama koje ta zvezda igra. Sestra Salazar je začuvala na neko vreme, dok se nije pojavila nova epizoda neke serije u kojoj sam glumila dete koje je ubilo drugo dete. Od tada, kad god se emituje neka epizoda serije u kojoj glumim, preskačemo crkvu na nedelju-dve da bismo „izbegli one koji su skloni osuđivanju“, kako to mama kaže. Šta god da je razlog, činjenica je da preskačemo službu. A preskakanje službe je suprotno velikom mormonskom gestu koji je potreban da bismo postali prvorazredni mormoni.

„Mama?“, upitala sam kada smo se vratile kući, dok smo zajedno slagale veš.

„Da, dušo?“

„Da li ćemo mi postati neaktivni mormoni?“

„Naravno da nećemo. Zašto bi uopšte pitala tako nešto, Net?“

„Makajla je rekla da sam dobila poziciju pomoćnice sekretarice zato što oni misle da ćemo verovatno postati neaktivni.“

„Ma daj, molim te. Šta Makajla Lindsi uopšte zna? Ona je usvojena.“

„Net! Vreme je za tuširanje“, vikala je mama iz druge sobe.

Telo mi se sledilo. O, ne! Nije valjda vreme za tuširanje!

Već neko vreme se užasavam tuširanja, otprilike oko pet godina. To je počelo kada mi je postalo neprijatno što me mama i dalje kupava.

Mislim da njoj nije namera da meni bude neprijatno. Ona kaže da mora da me kupava zato što ja ne znam kako da našamponiram kosu i stavim balzam na nju. Kaže da, kad mi kosa ne bi bila tako duga, ili te teksture, možda ne bi morala to da radi, ali pošto je takva, i pošto je ona profesionalni frizer, prosto je logično da to radi.

Mama me ponekad kupava sa Skotijem. On sad već ima skoro šesnaest godina. Stvarno me je sramota kada nas kupava zajedno. Vidim da je i njega. Obično ne gledamo jedno u drugo, a Skot usredsređuje svoju pažnju na crtanje Pokemona na zamagljenom staklu. Prilično dobro crta Čarizarda. Kada nas zajedno kupava, mama kaže da je to zato što ima previše posla. Skot je jednom pitao da li može sâm da se istušira. Mama je počela da jeca i rekla da ne želi da on odraste i da to više nikad ne pita.

Bez obzira na to da li je Skot tu sa mnom, mama mi proverava grudi i „prednje dupe“, kako zove moje genitalije. Kaže da želi da se uveri da nemam nikakve čudne grudvice ili čvorove, jer bi oni mogli biti kancerogeni. Pristajem, jer definitivno ne želim rak, a pošto ga je mama već imala i sve to, definitivno bi znala da li ga i ja imam.

Dok mama vrši te preglede, obično prosto pokušavam da razmišljam o Diznilendu. Razmišljam kada će nas deka ponovo voditi tamo. Razmišljam o paradi i vatrometu, o svim srećnim likovima i svemu tome.

Kada se pregledi završe, telo mi preplavljuje talas olakšanja, i obično tad shvatim da po prvi put osećam sopstveno telo od trenutka kad je

pregled počeo. Čudno je to... dok se dešavaju pregledi, kao da sam izvan sebe. Kao da je moje telo školjka od koje se odvajam i živim isključivo u svojim mislima. Mislima o Glavnoj ulici u Diznilendu, Fantastičnom parku, Kući strave gospodina Žabe. (U stvari, obično ne razmišljam o Kući strave gospodina Žabe, jer ma koliko je ljudi voleli, mislim da je osrednja.)

„Net?“, ponovo me je pozvala mama.

Telo mi je i dalje sleđeno. Gutam pljuvačku i prisiljavam sebe da progovorim.

„Spremna sam!“

Večeras me kupam samu. Znam to zato što sutra imam audiciju za seriju *Doktor Haus*, a primetila sam obrazac da me mama, kad god imam audiciju, kupam samu. Mislim da je to zato što želi da bude sigurna da je dobro našamponirala moju kosu i stavila balzam na nju, tako da ona direktoru kastinga izgleda savršeno sjajna. Mama kaže da je taj biznis površan i da sjaj u kosi može imati presudni značaj prilikom odluke da li da me pozovu u drugi krug.

Disanje mi je isprekidano dok spuštam školski zadatak i ustajem s kauča. Dlanovi su mi vlažni. Pokušavam da se usredsredim na osećaj olakšanja koji ću imati čim se pregledi završe, kada ću znati i da je tuširanje skoro gotovo. Pokušavam da se usredsredim na taj osećaj lakoće. Taj osećaj da će ostatak večeri biti bolji i lepši. Pokušavam. Pokušavam. Pokušavam.

Ulazim u kupatilo. Mama mi ne dozvoljava da odvrnem slavinu jer kaže da je teško okrenuti drške i postići pravu temperaturu, tako da čekam da ona to uradi. Dok čekam, skidam pantalone, pa veš, pa košulju. Ulazim pod tuš i čujem kako voda kaplje iz slavine. Proučavam buđ na njoj. Bela je, plava i skorela. Čujem mamine korake dok se približava kupatilu. Oдох u Fantastični park.

Sedim na zadnjem sedištu vindstar forda. Vozimo se u radnju *Art sa-plaj verhaus* da bismo posetili Dastina na poslu. Deluje mi da Dastin to mrzi, ali se mami sviđa. Mislim da uživa u tome što zna ljude koji rade na mestu kome dolazi u posetu. Mislim da se zbog toga oseća kao vrlo važna osoba. Stav i energija joj se potpuno promene kad god uđe u radnju *Best baj* kako bi posetila Markusa, ili priđe štandu za prodaju ulaznica u Diznilendu kada posećuje deku. Poprima izgled nekog ko bi mogao biti vlasnik te firme. Sviđa mi se da mamu vidim tako punu samopouzdanja.

Dok smo se vozile, mama je telefonom pričala s izvršiteljem, tražeći odlaganje, a onda se uzbuđeno okrenula ka meni.

„Zove Suzan!“

Znam zašto Suzan zove. Juče sam imala test-snimanje za *Aj Karli*, novu seriju na *Nikelodeonu*, o mladim tinejdžerima koji zajedno osmišljavaju internet program. A sledeće nedelje trebalo bi da imam test-snimanje za seriju *Kalifornikacija*, novu seriju kompanije *Šoutajm*, o nekom muškarcu koji maltretira žene. Kada stignete do tačke u kojoj imate test-snimanja za neku seriju, nacrti ugovora su već napisani, a navodno je dobro da istovremeno imate test-snimanja za više od jedne serije, jer vaš menadžer to može da koristi kao *prednost*, kako bi pokušao da vam ugovori najbolje moguće uslove. (Mama voli da izgovara reč *prednost* dok priča sa Suzan. Kaže da zbog toga zvuči kao znalac.) Postoji i neko čudno pravilo da ona serija koja prva obavi test-snimanje ima prvenstvo da odluči da li će vas odabrati ili ne. Dobiju određeni rok, u kome moraju da odluče da li vas žele, a ako dotad ne odluče, druga televizijska kompanija ima pravo na prvi izbor.

Juče sam imala test-snimanje za *Aj Karli*, tako da oni imaju prvenstvo da odluče da li me žele. To što Suzan sad zove znači da su doneli odluku.

Ma koliko je mama nestrppljiva da razgovara sa Suzan, prvo završava razgovor sa izvršiteljem, kao što to uvek čini.

„Neću da prekinem vezu nakon sat vremena čekanja.“

Mama plaćom uspeva da izdejstvuje odlaganje, ali u trenutku u kom prekida vezu s Brandonom iz firme *Sprint PCS*, suza više nema. Dok telefonira Suzan, gura ruku iza sebe, ka meni. Ja sedim na auto-sedištu. (Imam četrnaest godina i još uvek sam u auto-sedištu.) Moram da se nagnem napred koliko god mogu da bih je uhvatila za ruku, a pošto je sigurnosni pojas prevučen preko auto-sedišta, dužina pojasa je skraćena, pa se ranije zategne. Čim sam se nagnula napred kako bih prihvatila maminu ruku, pojas je kliknuo i zaključao se. Pokušavam da dosegnem njenu ruku, ali ne uspevam. *Klik, klik, klik.*

„Zdravo, da li mogu da dobijem Suzan? Debi Makardi.“

Klik, klik. Mama maše rukom, pokušavajući da pronade moju. Prsti nam se umalo dodiruju. „U redu, da, mislim da ću umeti da uključim zvučnike.“

Mama nasumično pritiska dugmiće na svom telefonu dok ne uspe da nabode pravo i Suzanin glas počne da trešti iz zvučnika telefona.

„Angažovana je za *Aj Karli*! Angažovana je za *Aj Karli*!“

Mamina ruka poletela je napred kako bi propratila njen uzvik oduševljenja kroz nešto što je nalik stezanju pesnice. Šta god da je u pitanju, zbog toga udaljava ruku od moje i ja to osećam u celom telu. Međutim, samo na sekund. Jer tad shvatam. Dobila sam svoju prvu redovnu ulogu u nekoj seriji.

Dok je mama ulazila na parking radnje *Art saplaj verhaus*, obe smo vrištale iz petnih žila. Ušla je na parking rezervisan za invalide – oduševljena je što, od dijagnoze divertikulitisa, poseduje karticu za invalide. Otkopčavam sigurnosni pojas najbrže što mogu.

Skaćem mami u naručje. Ona me steže. Ushićena sam. Sad će sve biti drugačije. Sve će biti bolje. Mama će sada biti srećna. San joj se ostvario.

„Oh, korpa s voćem!“

Mama odvezuje uvijenu traku i počinje da odmotava celofan.

„U ananasu ima dosta šećera, ali možeš pojesti nešto ovih dinja.“

„Važi!“

Mama izvlači dva štapića s parčićima dinje iz korpe. Baš kad je nameravala da mi doda jedan, predomislila se i vratila ga nazad.

„Možemo da podelimo jedan“, kaže.

Počinjemo da žvaćemo svoje parčiće dinje isečene u obliku cveta, posmatrajući druge korpe na mom toaletnom stolu. Tu je korpa s čajevima od firme *Koust to koust*, korpa za kućni spa od Suzan, kao i korpa s mesom i sirom od *Nikelodeona*.

„Tu korpu možemo poneti kući za deku i dečake“, kaže mi mama.

To je prva razlika koju primećujem otkad imam redovnu ulogu u seriji. Dobijam mnogo korpi. Tokom svih godina u kojima sam bila gostujuća zvezda, nijednom nisam dobila neku korpu. (Mada mi je, kada sam gostovala u seriji *Karen Sisko*, Robert Forster poklonio srebrnu olovku na kojoj je bilo ugravirano moje ime, a mami je dao srebrnu potkovicu. Kakav tip.)

Danas je prvi dan povratka na posao nakon što sam zvanično odbačena za redosled u prvoj sezoni. Nakon što snimate pilot-epizodu neke TV serije, direktori TV stanice odgledaju sve pilot-epizode raznih projekata i odaberu da otprilike trećina njih bude pretvorena u seriju. Mi smo bili u srećnoj trećini i, što je još bolje, odobreno nam je najviše epizoda od svih odabranih serija. Većini njih je odobreno deset do trinaest epizoda. Nama je odobreno dvadeset. Mama kaže da je to verovatno zbog moje izuzetne izvedbe Sem Paket, dovitljive i neuglađene muškarace sa

zlatnim srcem, koja potpuno ironično, u poređenju s mojim iskustvom s hranom, voli da jede.

„Da li si spremna da izrecituješ tekst, anđele?“, pitala je mama.

„Naravno“, kažem, mada nikad nisam spremna. I dalje se unervozim kada treba da vežbam tekst s mamom. Mislila sam da će se, zbog toga što sam dobila redovnu ulogu u nekoj seriji, ona malo opustiti, ali nije. I dalje je tako kritički nastrojena. Stresno je.

Duboko udišem vazduh i spremam se da izgovorim prvu rečenicu kada se na vratima moje garderobe začu glasno kucanje.

„Otvori vrata“, kaže mi mama dok udara sebe po butini, očajna što nas prekidaju sekund pre nego što je trebalo da počnemo.

Otvorila sam ljubičasta vrata, a na tepihu ispred je još jedna korpa. Ova je ispunjena grickalicama za bioskop: čokoladicama i kesicama kokica. Na sredini se nalazi poklon-čestitka od sto dolara za *Arklajt*, najluksuzniji bioskop koji sam ikad videla, a koji se nalazi malo dalje od *Nikelodeonovog* studija, gde snimamo seriju. One nedelje kad smo snimali pilot-epizodu, mama i ja smo umalo otišle da gledamo film u bioskopu *Arklajt*, ali mama je rekla da nema proklete šanse da bioskopsku ulaznicu plati 13,75 dolara. „Ne zanima me koliko im je moćan zvuk.“

Ta poklon-čestitka ima najvišu dolarsku vrednost koju sam ikad videla. Prosto ne mogu da verujem.

„Od Mirande je“, šokirano kažem mami. „Sto dolara za *Arklajt*.“

Miranda je moja partnerka u seriji *Aj Karli*. Ona igra naslovnu ulogu Karli Šej – slatke ženstvene tinejdžerke, koja sa svojim najboljim drugovima Sem i Fredijem (koga igra moj drugi partner Nejtan) pokreće veb-šou. Mama kaže da nisu baš najbolje osmislili Mirandin lik. „Sirotica je u centru pažnje. Lepa je devojka, ali šteta što njen lik nema karakter.“

Spustila sam pogled ka korpi. Stvarno sam iznenađena što bi neki drugi dečji glumac bio tako fin prema meni. Obično postoji osećaj velikog

takmičenja. Ovaj gest je sasvim suprotan. Dirnuta sam. Krenula sam rukom ka korpi.

„Nećeš ni pipnuti te čokoladice, ali je to vrlo lepo od nje. A sad, hajde da vežbamo tekst.“

30.

„Šta misliš o ovome?“, pita me mama dok podiže plišanog pandu, koji drži znak *hvala*. Nalazimo se na odeljenju čestitki u tržnom centru *Vestminster*. Pošto mi je Miranda dala poklon da proslavimo početak sezone, i mi biramo poklon za nju. Mama je zamahnula pandom.

„To je slatka mala panda, a osim toga, rimuje se s njenim imenom. Miranda-panda. Slatko, zar ne?“

„Da, stvarno je slatko. Možda da pogledamo još malo kako bismo bile sigurne da je to apsolutno najbolji poklon.“

„Pa, mislim da su to i sveska u tvrdom plišanom povezu sasvim dovoljni, zar ne?“, pitala je mama.

„Naravno. Važi.“

Progutala sam pljuvačku. To nije dovoljno. Miranda mi je dala vrlo skupu poklon-čestitku za vrlo luksuzan bioskop. To je kul poklon. Plišana životinja i sveska u tvrdom plišanom povezu *nisu* kul poklon.

Do pre par meseci mislila sam da je tako nešto kul poklon. Do pre par meseci mislila sam da su moje zvoncare iz radnje *Čildrens plejs* i knjige s pitanjima i odgovorima iz radnje *Limited tu* kul. Međutim, otkad sam upoznala Mirandu, moj radar za kul stvari se promenio.

Prvi put sam je upoznala tokom test-snimanja za *Aj Karli*. Bila je naslonjena na zid, pila koka-kolu iz staklene flaše i slala poruke preko mobilnog telefona. Au! Koka-kola i mobilni telefon! Ta devojka zna šta radi!

Nakratko smo popričale tokom test-snimanja, ali ne više od prostog upoznavanja, jer su nas obe brzo uveli u sobu da bismo zajedno odradile svoje scene za dugim stolom, za kojim su sedeli i izvršni direktori.

Nismo previše pričale ni tokom snimanja pilot-epizode. Osećala sam stidljivost, a čini mi se da je i ona. Uvežbavale smo tekst između snimanja

i na kraju svakog dana s entuzijazmom jedna drugoj govore: „Ćao! Vidimo se sutra!“, ali mimo toga se nije dešavalo bogzna šta.

Mada, proučavala sam je izdaleka. Izgledalo mi je da Miranda ima nezavisnost koju ja nemam, i to me je fasciniralo. Svakog dana odlazila je da uzme hranu iz drugog restorana u kraju – uvek sama! Kakav je to osećaj? Onda bih uvek čula kada dolazi u studio, jer je sa svog mobilnog telefona puštala pesme Gwen Stefani ili Avril Lavijn. Znala sam za te pevačice, ali mama mi nije dozvoljavala da ih slušam jer je tvrdila da bi me njihova muzika navela da poželim „da radim loše stvari“.

Na setu je Miranda izgovarala psovke poput *sranje* i *magarac*, a uzaludno je uzimala božje ime u usta bar pedeset puta dnevno. Mama me je upozorila da se ne zbližavam previše s Mirandom, jer ona ne veruje u Boga. (S Nejtanom mogu da se zbližim, rekla je mama, jer on veruje. „Južni baptisti nisu mormoni, ali bar i jedni i drugi verujemo u Isusa.“)

Iako mi je mama rekla da se ne zbližavam s Mirandom, želela sam upravo to. Želela sam da budem kul kao ona. A i delovala je fino, što je teško kada si kul. Držala sam fige da se, uprkos obostranoj stidljivosti, između nas izrodi prijateljstvo.

Međutim, nažalost, to je delovalo malo verovatno. Sa svakim danom koji bi prošao, a tokom koga ne bismo razmenile brojeve telefona, imala sam osećaj da smo sve dalje od potencijalnog prijateljstva. Sve dok se Miranda, tokom poslednjeg dana snimanja pilot-epizode, baš kad je napuštala set, nije okrenula i rekla: „Hej, Dženet, imaš li *Mesindžer*?“

„Ne baš“, rekla sam misleći da ona priča o masaži. Nikad nisam bila na masaži.

„Nemaš aplikaciju za razmenu poruka?“ Izgledala je šokirano.

„O, *Mesindžer*“, rekla sam, nadajući se da zvučim ubedljivo, kao da znam šta je to, mada nisam imala pojma. „Da, imam.“

„Kul. Dodaj me.“

„Kul.“ A tako sam se i osećala.

Čim sam tog dana stigla kući, naterala sam Markusa da mi otvori na-log. Zahvaljujući *Mesindžeru*, naše prijateljstvo je procvetalo. Miranda i ja smo svakodnevno provodile sate razgovarajući preko njega. Ponekad, kad bi mama prošla pored mene i pitala me šta radim, rekla bih joj da pričam s Mirandom, ali uglavnom bih ugasila aplikaciju i slagala je da radim domaći zadatak. Ona ne bi posumnjala u to. Izašla bi iz sobe, a onda bih ja ponovo aktivirala aplikaciju i počela da se smejem.

Mada je Miranda uživo delovala stidljivo i tiho, napismeno je imala upečatljivu i duhovitu ličnost. Tako mnogo toga što bi rekla zasmejavalo me je. Njen način opažanja svega – ljudi, navika, ljudske prirode. Zavolela sam je. I bila sam tako uzbuđena što postajemo prijateljice.

Međutim, sad će to mamini glupi pokloni upropastiti.

Kada sam došla na posao, spustila sam torbu s poklonom ispred Mirandinih vrata i pokucala tri puta, pa pobegla nazad u svoju garderobu. Nisam želela da vidim njenu reakciju kada otvori torbu s plišanom životinjom i sveskom s tvrdim plišanim povezom. Bilo me je previše sramota.

Miranda prvo nije pominjala poklon, skoro do kraja tog radnog dana. Uplašila sam se da je našem prijateljstvu došao kraj.

Međutim, kada smo na kraju dana s mamama išle ka parkingu, okrenula se ka meni i, nervozno se smejući, rekla:

„Hvala ti za plišanu životinju. Stvarno je slatka.“

„Nema na čemu.“

„I za svesku. Nestrpljiva sam da ponovo počnem da pišem dnevnik.“

„Sjajno.“

Osmehnula mi se. Vidim da to kaže samo iz pristojnosti. Međutim, cenim i to.

„Vidimo se kasnije na *Mesindžeru*“, rekla mi je i mahnula.

„Važi“, uzbuđeno sam odgovorila. Donekle previše uzbuđeno. Iako joj se možda nisu svideli panda i plišana sveska, čak i da mi se na njima zahvalila samo iz pristojnosti, i dalje želi da budemo prijateljice. Tako mi je drago što imam *Mesindžer*.

Stojim iza zavese u garderobi studija u kome snimamo seriju. Ruke su mi prekrštene na grudima. Nervozno lupkam stopalom. Ne želim da izađem iza zavese.

„Net, izađi, snimiće samo jednu fotografiju i onda možeš da ideš.“

„Važi.“

Izlazim. Osećam kako mi obrazi crvene od stida. Prezirem taj osećaj da mi je tako mnogo tela izloženo pogledima. Za mene to ima seksualnu konotaciju. Stidim se.

„Odlično izgledaš!“, dovikuje mi pomoćnica garderoberke s druge strane prostorije, ne podižući pogled sa svoje mašine za šivenje.

Brinem da *odlično* znači upravo *seksi*. Prekrštam ruke preko tela kako bih ga što više pokrila. Pograbila sam ramena kao da su mala pećina koja može da me zaštiti. Ne želim da izgledam seksi. Želim da izgledam kao dete.

„Definitivno ću zagovarati jednodelni kostim, ali hvala ti što si mi udovoljila da probaš bikini“, kaže mi šefica garderobe dok podiže svoju kosu u punđu i pričvršćuje je kineskim štapićima.

„Nema problema“, kažem, a ne mogu da pogledam ni nju ni u mamu, koja sedi na stepenicama u suprotnom ćošku prostorije.

„Spusti ruke, anđele; pokušaj da izgledaš opušteno“, kaže mi mama. Spustila sam ih. Ne osećam se opušteno.

„Ispravi ramena.“ Mama ispravlja sopstvena, kako bi mi dala primer.

Ispravljam ramena, onako kako ona to voli, a ja mrzim. Ne sviđa mi se da ističem grudi. Nisam ponosna na svoje grudi i male grudvice oko bradavica, a jedini razlog da nešto istaknete jeste da budete ponosni na to. Mrzim sve ovo. Želim da se završi ova proba garderobe. Pitala sam da li mogu prosto da probam jednodelni kostim sa dužim nogavicama,

jer se u takvom kupaćem kostimu osećam najprijatnije. Kad mi je telo pokriveno. Međutim, naša dizajnerka je rekla da je kreativni direktor eksplicitno zahtevao bikinije, pa moram bar da probam nekoliko komada kako bi on mogao da ima nekoliko opcija.

„U redu, priđi par koraka bliže da bih te fotografisala“, kaže mi dizajnerka garderobe dok podiže polaroid ka očima.

Prilazim par koraka. Fotografise me.

„Šta kažeš da probaš i poslednji bikini?“, kaže kao da me mami. Zbunjuje me kada ljudi uvijaju nešto što kažu kako bi nadomestili činjenicu da je to što izgovaraju neprijatno.

„Mogu li prosto... ovaj... da ne probam?“, upitala sam. „Može li da ostane na ovom koji sam upravo probala?“

„Pa, on želi opcije“, kaže dizajnerka garderobe, praveći izraz lica koji govori: *znaš ga već*, što mi ne izgleda prikladno. Jer ja ga ne znam. Ne stvarno. Videla sam ga tek nekoliko puta. Deluje mi plahovito i naprasito, a mama kaže da je čula članove ekipe da govore da ima „nezgodnu narav“ i „da je bolje da ga čovek ne nervira“.

Počela sam da čačkam nokte.

„Hajde, Net, samo još jedan“, podstiče me mama.

„Važi“, kažem.

Probam poslednji bikini. Plave je boje i ima zelenu traku oko ivica. Na donjem delu ima uzice. Mrzim način na koji mi padaju niz noge. Osećam mučninu u stomaku. Posmatram se u ogledalu garderobe.

Mala sam. Znam da sam mala. Međutim, brinem da se moje telo bori protiv toga. Da pokušava da se razvije. Da izraste. Osećam da moje dečje telo nestaje, kao i nevinost koja ide s njim. Strepim da će me posmatrati kao seksualno biće. To je odvratno. To nisam ja. Ja sam ovo. Ja sam dete.

Izlazim iz garderobe. Dizajnerka garderobe me fotografise.

„Odlično izgledaš“, ponovo dovikuje pomoćnica garderoberke, koja neprestano šije ne podižući glavu.

Usne nam se dodiruju. On malo pokreće usne, ali ja ne pokrećem svoje. Sledila sam se. Oči su mu zatvorene. Moje nisu. Moje su širom otvorene i zure u njega. Tako je čudno zuriti u drugu osobu dok vam se lica dodiruju. Ne sviđa mi se. Mogu da osetim miris njegovog gela za kosu.

„Pomeraj glavu malo, Dženet!“, dovikuje Tvorac iza kamere.

Ponekad producenti ili režiseri dovikuju nešto čak i dok kamera snima. Pođ uslovom da se ne poklope s tekstom dijaloga, montažeri to dovikivanje mogu da izbace u postprodukciji.

Pokušavam da uradim ono što mi Tvorac kaže, iskreno pokušavam, ali ne mogu da nateram sebe. Telo mi je ukočeno. Nepomično. Telo mi odbacuje um. Um mi govori da nema veze što je to moj prvi poljubac, i da se on odvija pred kamerama. Da prosto to obavim. Da uradim šta mi se kaže. Telo mi govori da to ne želi. Ne želim da moj prvi poljubac bude ovakav. Želim da moj prvi poljubac bude pravi prvi poljubac, a ne poljubac za TV seriju.

Prezirem taj romantični deo sebe. Stidim ga se. Mama mi je jasno rekla da dečaci predstavljaju gubljenje vremena, da će me samo razočarati, da treba samo da se usredsredim na svoju karijeru, što razumem. Tako da pokušavam da ga istisnem na silu. Međutim, ma koliko pokušavala da ga istisnem, taj romantični deo mene je prisutan. I to već neko vreme.

Ponekad razmišljam o dečacima. Kako bi bilo da zavolim nekog od njih? Pitam se da li će neki od njih ikad zavoleti mene. Maštam o tome da zajedno posmatramo vatromet u Diznilendu, da se držimo za ruke, da odmaram glavu na njegovim grudima, da se zajedno smejemo. Imala sam običaj da razmišljam i o ljubljenju. Kako se to radi? To nije nešto što možete da uvežbate unapred. Prosto se u nekom trenutku desi. Da li mu

se prosto prepustiti? Da li je to teško? Kakav ukus imaju usne? Sve su to pitanja na koja sad, u ovom trenutku, imam odgovore.

Pokušate prosto da se tome prepustite, a ako ste Nejtan, moj glumački partner, to je lako. Međutim, ako ste ja, onda nije. Ukoliko ste ja, razmišljate i o najmanjoj stvari koja se dešava, um vam radi sto na sat, i ne možete da dočekate da se to završi. Teško je. Usne imaju ukus groždane masti za usne.

Počinjem da se pitam da li bi sve ovo bilo drugačije da sam zaljubljena u osobu s kojom se ljubim. Možda je to tajni sastojak. Nedostajući deo slagalice. Kada bih ljubila nekog koga volim, možda bi to bilo magično i neverovatno, i ne bih osećala ovaj napad anksioznosti.

„Rez!“, povikao je Tvorac iza kamere dok su mu usta bila puna nečega. Čujem kako mu koraci odzvanjaju dok nam prilazi, noseći papirni tanjir s kriškama sira i odmotanim čokoladicama. Ekipa mu pravi prolaz kao da je reč o Crvenom moru, omogućavajući da Tvorac prođe i stigne do nas.

Tvorac me gleda pravo u oči, ali četiri do pet sekundi ništa ne govori. Umalo sam počela da se smejem, pomišljajući da me možda zavilava iz zabave, kao što to nekad radi, ali tad shvatam da je izuzetno besan. Ovo nije vreme za smeh. Konačno je progovorio.

„Dženet! Više! Glava! Pokret!“

Okrenuo se i otišao.

„ZAŠTO NE SNIMAMO!“, dreknuo je.

Kamere su počele da snimaju. Scena kreće. Nisam čak ni svesna reči koje mi izlaze iz usta, ali verujem da su to reči napisane na stranici, jer me niko ne zaustavlja i ne kaže da pričam gluposti. Imam osećaj da sam napustila telo tokom scene koja vodi do poljupca. Srce mi divlje lupa. Dlanovi su mi vlažni. Evo ga ide, evo ga ide, evo ga ide.

Naginjemo se jedno prema drugom. Usne nam se dodiruju. Osećaj je grozan. Usne mi deluju kao odvratna mala gomila mesa. Odvratno je biti ljudsko biće.

Dodavola, trebalo bi da pokrećem glavu. Počinjem da je mrdam. Napred-nazad. Napred-nazad. Ukrug. To mi ne deluje prirodno, tako da sam sigurna da ne izgleda prirodno. Nejtan se, glumeći svog lika Fredija, konačno udaljava.

„Rez!“, povikao je Tvorac. Po njegovom glasu znam da nije srećan. Pogledao je u pomoćnika režisera.

„Imamo li vremena za još jedan?“

„Ne baš, gospodine, ako želimo da završimo na vreme, moramo da pređemo na scenu J.“

„U redu“, besno kaže. „To nije bilo idealno, ali U REDU, idemo dalje. Biću za štandom s hranom!“

Tvorac žurno odlazi ka štandu sa hranom, kako bi uzeo čips, ili zemličku, ili minestrone. Posmatram ga dok odlazi. Tužna sam što ga nisam zadovoljila.

„Heh, završili smo“, ljubazno je rekao Nejtan, koji zna koliko sam bila nervozna zbog prvog poljupca pred kamerama s njim.

„Da“, kažem donekle se nervozno smejući. „Završili smo.“

I tek tako, svršio se moj prvi poljubac. I drugi, i treći, i četvrti, i peti, i šesti, i sedmi, ako ćemo da budemo tehnički precizni, jer smo tu scenu ponovili sedam puta.

33.

„Potrudi se da se dosta smeješ. Pokazuj zube. Kada se smeješ ne pokazujući ih, deluje nekako siromašno“, kaže mi mama dok menja trake na Putu 405.

Krenuli smo da se sastanemo s Tvorcem za ručkom. Nervozna sam jer mama kaže da je mnogo toga u igri. Ona misli da bi ovo mogao biti sastanak uz ručak na kome bi on mogao reći da razmišlja o tome da me angažuje za neku spin-of seriju, pošto on često piše spin-of serije za likove iz svojih postojećih serija. Razmišljala sam da mami kažem da bismo se mogle razočarati ukoliko to budemo očekivale, ali nisam rekla ni reč. Ona se dobro oseća kada u mom životu postoji nešto čemu se može radovati unapred.

„I ne zaboravi da deluješ veoma zainteresovano za sve što kaže. Da budeš stvarno angažovana“, kaže mi mama. „Pokušaj da donekle raširiš oči ako možeš, jer se onda stvarno ističu.“

Klimnula sam glavom.

„Trebalo bi da neko od nas pomene i moj rak, takođe, kako bismo ga stvarno privukli na našu stranu. Mogu ja ako hoćeš...“

„Naravno.“

„Sjajno. Sjajno, sjajno, sjajno“, uzbuđeno kaže mama.

Stigle smo na ručak tačno na vreme. Tvorac je već tu i nosi naočare za sunce, iako sedimo unutra. Podiže ih nakon što nas ugleda. Ustaje iz separea i prvo grli mamu, a potom mene uzima u čvrst zagrljaj i podiže me s poda.

„Grudvica Makardi“, kaže konačno me spuštajući na pod i nameštajući svoje naočare za sunce. „Moja omiljena mala glumica.“

Mama je oduševljena.

„Znaš, radim s mnogim mladim glumicama. Mnoge su lepe, neke su duhovite, ali nijedna nije tako talentovana kao ti.“

Mamino lice izgleda kao da će se pocepati ukoliko još malo raširi osmeh. I ja se osmehujem, pokazujući zube, kao što je to mama tražila.

„Hvala.“

„Stvarno to mislim“, nastavlja Tvorac, sipajući nešto tartara s tunjevinom na svoj tanjir za predjelo, koje je već naručio. „Ne mogu ni da ti priđu u glumi. Jednog dana bi mogla da osvojiš *Oskara*.“

„Hvala.“

Razgovori s Tvorcem obično tako počinju. Nabrajaće komplimente istovremeno unižavajući druge talente. Cenim te komplimente. Odoبرانanje Tvorca mi mnogo znači. On je razlog zbog kog imam redovnu ulogu u televizijskoj seriji. On je razlog zbog kog moja porodica i ja više ne moramo da brinemo o novcu. Međutim, istovremeno se pitam da li želi da me zavadi s ostalim talentovanim glumcima. Pitam se da li ovo isto govori svim svojim talentima, kako bismo svi bili poslušni i mislili da kod njega imamo poseban tretman.

To se pitam zato što sam tokom zajedničkog rada na celoj jednoj sezoni imala mnogo prilika da se upoznam s načinom na koji Tvorac funkcioniše. Da ga shvatim.

Osećam da Tvorac ima dva različita lica. Jedno je velikodušno i prepuno preteranih komplimenata. U stanju je da svakog navede da se oseća kao najvažnija osoba na svetu. Vidala sam ga kako to radi kada je celu ekipu naveo da dizajneru produkcije pet minuta aplaudiraju uz ovacije, nakon što je on za dva dana napravio set zatvora, ili kada je održao govor kako bi se zahvalio koordinatoru kaskadera. Koordinator se rasplakao od zahvalnosti. Tvorac zna kako da nekog navede da se oseća važnim.

Drugo lice je zlobno, sklono kontroli i zastrašujuće. Tvorac je u stanju i da vas razvali i ponizi. Videla sam ga da to radi kada je otpustio jednog šestogodišnjaka koji je mucao tekst na probi. I kada je tehničar za mikrofonslučajno ubacio mikrofonsku kladu, nakon čega je Tvorac besno

došao do njega i vrištao mu u lice da je odgovoran za upropašćavanje magičnog snimka i da se nada da će mu zbog toga biti žao do kraja života. Viđala sam Tvorca kako svojim uvredama i ponižavanjima dovodi i muškarce i žene do suza – nazivao ih je idiotima, bizonima, glupanima, budalama, aljkavcima, retardima i beskičmenjacima. Tvorac zna kako da nekog navede da se oseća bezvredno.

Zato sam s vremenom naučila da, ma koliko želim da mi komplimenti nešto znače, ne mogu im to dopustiti, jer bi on već sutra mogao da mi u lice urla uvrede koje će me povrediti u podjednako meri u kojoj me komplimenti ushićuju. Osećam da u njegovom društvu uvek moram biti na oprezu. Da ga emotivno podržavam. I pored Tvorca se osećam kao i pored mame – napeto, očajnički želeći da mu udovoljim, strepeći da bih mogla da napravim pogrešan korak. Kada su oboje u istoj prostoriji, to je previše za mene.

Tvorac poručuje glavno jelo, koje ćemo podeliti – nešto s jastogom, pastu s mesom i somune. Znam da mi mama ne bi odobrila bilo šta od te hrane, ali znam da će Tvorac biti uvređen ako je ne pojedem, i prokomentarišać da mu ne verujem ili da smatram da ima loš ukus, pa se hrani prepuštam što ubedljivije mogu, nadajući se da će Tvorac poverovati da jedem, dok će mama znati da ne jedem.

„Dakle, razlog zbog koga sam vas obe pozvao na ručak...“, počeo je rečenicu Tvorac. Otpio je veliki gutljaj svog oldfešona dok ga je mama posmatrala, nestrpljivo iščekujući da završi rečenicu na način na koji je ona želela da je on završi.

„Pa, kao prvo“, kaže Tvorac, skoro kao da namerno odugovlači napeti trenutak što više može, „da te nešto pitam. Da li ti se sviđa da budeš popularna? Da budeš slavna?“

„Ona to obožava“, odgovara mama umesto mene. „Apsolutno obožava. I obožavatelji je vole. Skoro uvek kažu da im je ona omiljeni lik.“

Bockam pastu viljuškom.

„U redu, dobro“, kaže Tvorac. „Jer će toga sad biti u većoj meri.“

Mama je ubrzala disanje od iščekivanja.

„... Želim da Dženet dobije sopstvenu seriju.“

Mama slučajno ispušta viljušku od uzbuđenja. Lupila je u tanjir.

„Čak sam osmislio i naziv serije. *Samo Paket*. Zar to nije zabavan naziv za samo tvoju seriju?“, upitao je Tvorac uz vragolast osmeh.

„Da, da, jeste! Vrlo je zabavan naziv“, ubacuje se mama.

„Ne možemo ga ostvariti još neko vreme, zato što je *Aj Karli* i više nego uspešna serija“, kaže Tvorac, pokušavajući tako da umanjí mamino uzbuđenje. Ona klima glavom u znak slaganja.

„Moraćemo da sačekamo nekoliko godina“, naglašava Tvorac. „Međutim, ako nastaviš da budeš takva i slušaš mene i moje savete i dozvoliš mi da te vodim, obećavam ti da ću ti omogućiti tvoju sopstvenu seriju.“

„Oh, hvala vam“, kaže mama dok joj se oči pune suzama. „Moja beba to zaslužuje. Moja beba to zaslužuje.“

Mama je pogledala u mene i klimnula glavom, podstičući me da se osmehnem pokazujući zube. Pa sam to i uradila. Uprkos tome što sam zabrinuta. Tvorac je vrlo jasno rekao da njegova ponuda dolazi uz uslove – da ga slušam, da slušam njegove savete i da mu dozvoljavam da me vodi. I mada jedan deo mene ceni Tvorca, drugi deo ga se plaši, i zastrašuje me pomisao da ću morati da radim sve što on poželi.

„Zašto nisi srećnija? Dobićeš sopstvenu seriju“, kaže mama tokom vožnje kući.

„Jesam srećna“, lažem. „Vrlo srećna.“

„Odlično“, kaže mama dok preko retrovizora baca pogled na mene.

„Jer, treba da budeš. Svi žele to što ti imaš.“

34.

Sad već skoro tri godine učestvujem u seriji *Aj Karli* i donekle mi je lakše. Prijateljstvo s Mirandom predstavlja mi izvor druženja i emotivne podrške. Sprijateljila sam se i s ostatkom glumačke ekipe, ali moj odnos s Mirandom je drugačiji i poseban. Vikendom pričamo preko *Skajpa* i nakon posla gledamo filmove u bioskopu *Arklajt*. Sad tamo odlazim dva puta nedeljno a da i ne trepnem. Mama nam se uvek pridruži. Nasred filma se nagne ka meni, rezignirano spuštajući glavu. „Taj zvuk baš jeste okružujući.“

Ono što je važnije od mog prijateljstva s Mirandom jeste činjenica da se mama ne stresira mnogo zbog dve stvari zbog kojih se najviše stresira: računa i mog tela.

Mada je redovnost mojih honorara pomogla mami da oseća određenu finansijsku udobnost i stabilnost, na sva usta oglašava svoje mišljenje o veličini tih honorara.

„Treba da se stide iznosa koji ti plaćaju. S obzirom na to da je reč o TV mreži, to je sitniš. SITNIŠ!“, svakodnevno mi kaže u garderobi dok me presvlači. „I nema tantijema kod *Nikelodeona* – ili bi bolje bilo da kažem: Nikad-da-dâ-ona.“

Uprkos žalbama, znam da je duboko u sebi zahvalna, jer je to veliko poboljšanje u poređenju s tim gde smo bili ranije. Rentu plaćamo na vreme i u potpunosti, a ona više ne mora da zove izvršitelje i preklinje ih za odlaganje.

I dalje nadgleda moje ručkove, ali ponekad mi dozvoli da pojedem hranu na setu. Večera mi se i dalje sastoji uglavnom od zelene salate s kapljicama sosa i parčićima niskokaloričnog parizera, ali mi daje dva čokoladna keksa za desert. A doručak mi se potpuno promenio. Ona mi

pravi doručak, što nisam mogla ni da zamislim da će se desiti. Kukuruzne pahuljice s ukusom meda, koje imaju 2% masti (a ne bezmasne!) prelije mlekom sa 2% masti. I, naravno, te pahuljice se i dalje ubrajaju među „najniskokaloričnije pahuljice za doručak po gramu“, kao što to mama kaže (jedna cela i tri četvrtine šolje imaju 160 kalorija), ali to je ludost. Nikad ranije nisam videla da u tolikoj meri podržava konzumiranje hrane.

Jednim delom se pitam da li mama pruža veću podršku mojim obrocima zbog toga što Miranda i Nejtan svoj doručak i ručak jedu u našoj učionici, pa bi moglo izgledati čudno da i ja to ne radim, ili da jedem manje od njih ili slično. Međutim, ne pitam je. Prosto puštam da se to desi.

Telo mi se donekle menja. Grudvice oko bradavica su mi postale vrlo male grudi, i sve je teže skrivati ih tehnikom zavlačenja potkošulje u gaćice. Počinju da mi se javljaju i bubuljice, što je novo iskustvo, čudno i neprijatno. Tokom prethodne godine počela sam da stavljam šminku na setu, pa čak i kad imam slobodan dan. Nekad sam mrzela šminku, ali sad želim da je nosim. Da bih se sakrila iza nje.

Nedavno sam počela i da brijem noge – pa, mama mi ih brije, jer me i dalje kupa, iako imam šesnaest godina. Nisam ni znala da je brijanje nogu nešto neophodno, sve dok mamu jedne glumice nisam čula kako se izruguje mojim dlakavim nogama pred tom glumicom, a potom se nasmejala na način koji me progoni svaki put kad brijem noge.

Znači, iako mama više nije pod tako velikim stresom zbog računa ili mog tela, noge su mi glatke, grudvice iza bradavica su mi porasle, koža mi je crvena i mestimično bubuljičava – i sve to mi deluje čudno.

Serija je s vremenom postajala sve popularnija. Suzan izbacuje fraze poput „kulturološki fenomen“ i „globalna senzacija“. Što je serija postajala popularnija, to je više rasla moja slava. Hodala sam bezbrojnim crvenim tepisima prostrtim za važne događaje, dodele nagrada i filmske premijere. Bila sam gost emisija kao što su *Gud morning Amerika* i *Tudej šou*, kao i u novoj emisiji Krejga Fergusona i Boni Hant.

Više ne mogu nigde da odem a da me ne prepoznaju. Više ne idem u Diznilend, moje omiljeno mesto, jer kad sam to poslednji put pokušala, dok sam šetala Glavnom ulicom, prišlo mi je toliko ljudi da su morali da zaustave Božićnu fantastičnu paradu. Šilja je delovao iznervirano.

Vrsta slave koju trenutno uživam kod mene izaziva nivo stresa za koji nisam ni znala da je moguć. Znam da svi to žele i svi mi govore koliko sam srećna što to imam, ali ja to mrzim. Kad god napustim kuću da bih negde otišla, osećam stalnu napetost. Brinem se da će mi prilaziti nepoznati ljudi, a vrlo se unervozim kada pričam s nepoznatima.

Dovikuju mi: „SEM! Gde ti je pržena piletina?!“, ili: „Možeš li me udariti svojom čarapom s puterom?!“ Čarapa s puterom je nešto što moj lik redovno koristi, i predstavlja ono što joj i ime kaže: čarapu napunjenu puterom. Moj lik je nosi sa sobom da bi njome *tukao* ljude.

Kad god bi mi neko doviknuo nešto o piletini ili čarapama, nasmejala bih se kao da je to dobra šala, ali nije. Čula sam tu dobru šalu na hiljade puta, i od početka je loše zvučala, ali s ponavljanjem je postajala sve gora. Šokirana sam činjenicom da tako mnogo ljudi misli da su originalni, a izgovaraju jedno te isto.

Ljudi me uopšte ne impresioniraju. Čak me i iritiraju. Povremeno mi se čak i gade. Ne znam kad se to tačno desilo, ali znam da se to promenilo relativno skoro, i znam da slava ima neke veze s tim. Muka mi je od toga da mi ljudi prilaze kao da me poseduju. Kao da im nešto dugujem. Nisam ja odabrala ovakav život. Mama je.

Osećaj anksioznosti tera me da udovoljavam ljudima. Anksioznost me tera da se slikam s ljudima, da potpisujem autograme i kažem im da je njihova šala dobra. Međutim, ispod te anksioznosti leži duboka, neistražena kombinacija osećanja s kojima se plašim da se suočim. Plašim se da sam ogorčena. Suviše sam mlada da bih bila ogorčena. Naročito ako je to rezultat života kome ljudi navodno zavide. I plašim se da prezirem svoju majku. Osobu za koju sam živela. Mog idola. Mog uzora. Moju jedinu istinsku ljubav.

To komplikovano osećanje javlja se dok se slikam s nepoznatim ljudima i vidim mamu kako stoji sa strane i osmehuje se onako kako želi da se ja osmehujem.

Dešava se kada osobi koja pravi fotografiju kaže: „Napravi još jednu! Ili još dve, za svaki slučaj!“, a zna koliko mi je sve to mrsko.

Dešava se kada me tera da vežbam svoj autogram i kaže mi: „Postaješ neuredna. Veliko M, malo a-k-a-r-d-i. Svako slovo mora biti čitko napisano.“

Dešava se kada mi predlaže propratne slogane za moj autogram. Trenutno je aktuelan: „Vidimo se u bioskopu!“, samo bog zna zašto. Ja uopšte nisam na filmu, već na televiziji. I to na dečjem TV kanalu – što je skoro pa garancija da nikad neću dospeti na film. Prelazak dečje slave u legitimnu karijeru odraslog glumca je notorno težak u filmskoj industriji – čak i mladim glumcima koji imaju sreće da dobiju uloge u kredibilnim filmovima s kredibilnim režiserima. Ali za decu koja počinju na dečjim TV kanalima, to je smrtna presuda za filmsku karijeru. Postoji nešto jednodimenzionalno i preterano sjajno u kombinaciji s količinom popularnosti u javnosti, što predstavlja prepreku koju je skoro nemoguće prevazići. Čim neka dečja zvezda pokuša da preraste svoj imidž i oslobodi ga se, počinje da privlači medije koji je predstavljaju kao buntovnika, problematičnog i namučenog, a ona samo pokušava da odraste. Put odrastanja je krivudav i posut greškama, naročito za tinejdžere – greškama koje svakako ne želite da napravite u javnosti, a kamoli da vas do kraja života pamte po njima. Međutim, to je nešto što se dešava kada ste dečja zvezda. Dečja popularnost je zamka. Čorsokak. I ja to vidim, iako mama ne vidi.

Slava je udaljila mamu i mene na način za koji nisam mislila da je to moguće. Ona je ovo želela. I ja sam želela da ona to dobije. Želela sam da bude srećna. Međutim, sada kada to imam, shvatam da je ona srećna, a ja nisam. Sopstvenom srećom platila sam njenu. Osećam se opljačkano i iskorišćeno.

Drago mi je što je moja mama umrla

Ponekad je posmatram i prosto mrzim. A onda mrzim sebe što to osećam. Govorim sebi da sam nezahvalna. Bez nje sam bezvredna. Ona mi je sve. Potom progutam osećanje koje bih želela da nemam i kažem joj: „Tako te volim, mamice“, pa krenem dalje, pretvarajući se da se to uopšte nije dogodilo. Tako sam se dugo pretvarala zbog posla, i tako sam se dugo pretvarala zbog mame, da sad počinjem da razmišljam da se pretvaram i zbog sebe.

Nedelja je ujutro i svi ostali u kući spavaju. Podgrevam šolju maminog omiljenog čaja od malina, koji sam napravila još pre sat vremena, i budim je.

„Mamice“, nežno kažem. „Izvoli čaj.“

„Nnnnn“, gundá mama u snu dok se okreće na drugu stranu.

Nervozno posmatram časovnik, razmišljajući da li da nastavim da pokušavam da je probudim. Ovo je već treći put da to pokušavam i, tehnički, poslednji mogući trenutak ako ne želimo da zakasnimo.

„Mamice“, kažem s nešto više odlučnosti u glasu. „Moramo da krenemo u crkvu za dvadeset minuta, ili nećemo stići na vreme.“

„NNNNN“, progundála je mama agresivnije.

„Ne želiš da ideš?“, upitala sam.

„Mmm, suviše sam ummmmmmm...“, promrmrljala je mama. Potom je progutala pljuvačku i nešto razgovetnije izgovorila reči: „Previše sam naporno radila u poslednje vreme. Suviše sam umorna.“

Uronila je lice dublje u jastuk i disanje joj je postalo dublje. Zagleđala sam se u nju.

I ja sam umorna. I ja sam u poslednje vreme naporno radila. U stvari, mislim da sam radila napornije od mame. A potom osećam krivicu što sam to pomislila.

Ona me vozi na posao i sa posla, što mora da je naporno, razmišlja jedan deo mene. Da, ali ja radim domaće zadatke tokom vožnje, plus učim tekst napamet, a potom deset sati provodim na setu, vežbajući, glumeći i bivajući u centru pažnje pod reflektorima i izuzetnim pritiskom, dok ona sedi u mojoj garderobi i čita „Vumans world“, tračareći s mamama mojih glumačkih partnera, razmišlja drugi deo mene.

Pokušavam da progutam te sukobljene delove sopstvene ličnosti. Nisu od pomoći i skreću mi pažnju s problema koji mora odmah biti rešen – idemo li u crkvu ili ne?

Šest meseci nismo bili u crkvi, što je najduži period dosad. To me brine, ali sam to pominjala mami kad god sam mogla a da se ona zbog toga ne oseti neprijatno, i ona me je iznova uveravala da ćemo „definitivno ponovo ići jednog dana, kada se situacija donekle smiri“.

Meni je čudno što smo u crkvu prestali da dolazimo u trenutku kad mi je karijera napredovala, a mamino zdravlje se normalizovalo. Pokušala sam nežno da pokrenem tu temu jedne večeri, dok smo se vozile kući s posla, ali mama je počela da vrišti i govori da gubi kontrolu nad volanom i da joj dižem nivo stresa, zbog čega nas obe dovodim u opasnost, pa sam brzo naučila da tu temu više nikad ne pokrećem.

Međutim sad, u ovom trenutku, dok je posmatram kako spava, počinjem po prvi put da prihvatam činjenicu da su dani našeg odlaska u crkvu iza nas. Izgleda da je Makajla ipak bila u pravu.

Nekad sam mislila da je neaktivnost užasna, greh kojeg se treba stideti. Međutim, nije. Možda je to znak da se sve odvija kako treba.

Možda ljudi u crkvu odlaze zato što nešto žele od Boga. I posećuju je dok žele, čeznu i pate za time. Međutim, nakon što to dobiju, shvate da im crkva više nije potrebna. Kome treba Bog ako mu je mamografski nalaz u redu i ima redovnu ulogu u seriji na *Nikelodeonu*?

Pustila sam je da spava i počela da učim napamet tekst za ponedeljak.

36.

„Boli me stomak“, kaŕem mami dok se vraćamo iz *Arklajt kafea*, u kome smo rućali sa mojom menadžerkom Suzan.

„Moŕda je piletina u salati bila pokvarena“, kaŕe mama za salatu bez plavog sira, bez jaja, bez krutona, bez preliwa i bez slanine – to jest, samo s piletinom i zelenom salatom – koju smo podelile za rućak.

„Moŕda.“

Ŗurimo niz Sanset bulevar kako bismo se na vreme vratile na set. Pola sata jedva da je dovoljno za rućak, naroćito ukoliko rućate van seta.

„Osmehni se paparacima“, naređuje mi mama.

Na licu mi se automatski pojavljuje osmeh, kao na marioneti, pre nego ŕto sam ih uopŕte i ugledala. Oći su mi mrtve, ne znam gde mi je duŕa, ali osmeh mi je na licu, a to je jedino i vaŕno.

FLEŖ, FLEŖ, FLEŖ. Oći me bole od tog svetla.

„Zdravo, Glenel“, dovikuje mama jednom paparacu kao da joj je komŕija.

„Zdravo, Deb!“, kaŕe Glen dok se izmiće unazad i dalje fotografiŕući. Ŗokirana sam time ŕto mama izgleda nije ni svesna koliko je ta interakcija ćudna.

Prilazimo *Nikelodeonovim* studijima i ulazimo na parking. Osmeh mi istog trenutka nestaje s lica. Ŗurimo u moju garderobu kako bih mogla da se presvućem u odeću za sledeću scenu, a pre toga odlazim u kupatilo da nakratko piŕskim. I tad to vidim.

Krv. Na gaćicama. Istog trenutka mi se zavrtele u glavi. Nisam sasvim sigurna ŕta je to, ali mislim da bi to mogla biti menstruacija.

Za menstruaciju sam, u neku ruku, prvi put ćula pre ŕest godina. Imala sam deset godina, a moja komŕinica Tereza imala je deset godina

i jedanaest meseci. Nikad mi nije dozvolila da smetnem s uma jedanaestomesečnu razliku u našim godinama, kako stavom, tako i bukvalnim podsećanjima.

„Znaš li šta je period ili ne? Čini mi se da možda ne znaš, jer sam starija od tebe i znam više.“

„Naravno“, rekla sam pretpostavljajući da misli na vremenski period.

„Ne, ne *taj* period. *Drugi* period.“

„Da“, ponovila sam, pretpostavljajući da misli na vremenski razmak.

„Ne ni *taj* period. *Drugi* period.“

Kopala sam po mozgu u potrazi za objašnjenjem onoga na šta Tereza misli, i onda sam shvatila.

„Oh. Da.“ Bila sam zadovoljna sobom, razmišljajući: *Naravno, reč je o istorijskom periodu, poput kamenog doba.*

„Stvarno?“ Tereza je očigledno bila sumnjičava.

„Da.“

„Pa, dobila sam je. I prvo sam se uplašila kada sam videla krv, ali me je mama naučila kako da koristim uloške i ostalo. Potom sam sa svim ženama iz porodice otišla u *Houmtaun bife* kako bismo to proslavile.“

„Šta ste slavile?“, naivno sam upitala dok sam očajnički pokušavala da na osnovu konteksta koji mi je dala shvatim o kakvom to periodu Tereza priča. Očigledno se ipak ne radi ni o nekom istorijskom periodu. To niko ne bi proslavljao.

„To što sam postala jedna od njih. Postala sam žena.“

Tereza je to izgovorila kao da je reč o nečemu što je celog života želela, kao da je to nešto romantično, neverovatno, primamljivo. Postati žena. Bila sam zbunjena. Terezi sam zavidela na nekoliko stvari koje je imala u životu – na fliperu koji je posedovala, na kolekciji barbika (naročito onih sa kratkom kosom, koje mi mama nikad nije dozvolila da imam, jer je mislila da ću zbog toga poželeti da skratim sopstvenu kosu), i da, čak i na odlasku u *Houmtaun bife* – restoran koji je moja porodica smatrala

suviše skupim. Međutim, nisam joj zavidela na tome što je postala žena. To je poslednje što sam ja želela.

Sada, dok sedim na WC šolji s gaćicama umazanim krvlju oko kolena, sigurna sam da je to to. Ono o čemu je Tereza pričala.

„Ovaj, mamice“, pozvala sam je.

Mama me je upitala o čemu se radi, a ja sam progutala osećaj užasa kako bih mogla da izgovorim sledeću rečenicu.

„Krvarim.“

Vrata su se naglo otvorila i pre nego što sam u izgovoru stigla do *im*, i mama me je zagrlila poput velikog medveda. Dok sam sedela na šolji.

„Oh, dušo“, rekla je s ozbiljnošću nekog ko teši prijatelja kome je upravo preminuo voljeni kućni ljubimac. „Oh, dušo, tako mi je žao.“

Mama je namotala dosta toalet-papira oko svoje šake i rekla mi da to stavim u gaćice dok ona ode da dovede Peti, moju finu učiteljicu.

Posmatrala sam kako je časovnik otkucavao deset minuta dok sam bila u tihom paklu, čekajući da se mama vrati sa Peti. Peti je iz zadnjeg džepa izvukla kvadratić umotan u papir bebi-roze boje, koji je na sredini imao belu traku. Zamahnula mi je njime ispred lica kao da je reč o novčanici od sto dolara. Ozarila se i povukla me u topao zagrljaj, a mama je otrčala da pomoćniku režisera kaže zašto kasnim.

„Čestitam, Dženet“, tiho mi je rekla Peti na uvo. „Čestitam ti što si postala žena.“

Dogegala sam se do seta školskog hodnika, u kome se odvija sledeća scena. Na osnovu toga kako me posmatraju pomoćnici producenta i pomoćnici režisera, jasno mi je da su svi čuli vesti. Osećam poniženje. I sramotu. Kako sam dozvolila da se to dogodi? Kako sam postala žena? Ne znam odgovore, ali znam šta je rešenje. Znam šta da uradim da to popravim.

Sutra više neće biti mleka sa 2% masti, ni pahuljica s ukusom meda, ni keksa. Zabušavala sam i to mora da prestane. Moram da se vratim anoreksiji. Moram ponovo da budem dete.

Mama, biću dobro, obećavam

Zvaću te svako veče da ti kažem da te obožavam

Samo pokušavam svoju životnu priču da ispričaaaam

Mama i ja sedimo u mojoj sobi u hotelu *Hempton in & suits* u centru Nešvila u Tennesiju, gde živim poslednja tri meseca dok radim na svojoj karijeri u kantri muzici. Za večeru delimo zamrznutu lazanju iz programa *Nutrisistem* (naručile smo dovoljno hrane iz tog programa za mesec dana da ne bismo posustale, jer Nešvil ima „mnogo više masti od Los Anđelesa“, kako to mama kaže) dok slušamo finalni miks mog poslednjeg singla *Not That Far Away*, pesmu koju je za moju mamu napisalo par tekstopisaca iz *moje* tačke gledišta, o tome kako sam na putu bez nje i koliko mi nedostaje, mada tokom svih svojih osamnaest godina bez nje nisam provela više od dva sata.

Ne znam mnogo o muzici, ali dok slušam tu pesmu, znam da mi ritam zvuči neritimčno, da je melodija jednolična, a produkcija zastarela. Ništa od toga ne kažem mami, jer se njoj mnogo sviđa. Suze joj se slivaju niz obraze. Iskreno, ne mislim da su to samo suze radosnice. U njima ima i neke težine i značaja, a mislim i da znam zašto. Život oponaša umetnost, ako se ova pesma tako može opisati. (A ne može.)

Moja muzička karijera originalno je počela kao rezultat štrajka scenarista tokom 2007. godine, kada je snimanje *Aj Karli* prekinuto dok se situacija ne smiri. Tokom tog prekida, Suzan je predložila da počnem da radim s tekstopiscima na sastavljanju demo-snimaka kako bih mogla da sklopim ugovor za snimanje muzike, jer „to je nešto što u poslednje

vreme rade svi glumci tinejdžeri“. Suzan zastupa i Hilari Daf, koja ima nekoliko platinastih albuma.

„A čula sam da ona čak i ne peva sve pesme – da pola njih peva njena sestra!“, uzbuđeno je dodala mama. „Nema potrebe da to potvrđuješ ili demantuješ. Moja Neti će sama pevati sve svoje pesme.“

Mama me je naterala da počnem da objavljujem obrade pesama na *Jutjubu*. Diskografske kuće videle su par obrada, a *Big mašin rekords* i *Kapital rekords* Nešvil želeli su da s njima potpišem ugovor. Mama se odlučila za *Kapital rekords*, jer će „Skot Borčeta biti suviše zaposlen s onom Tejlor“ i neće imati vremena za mene.

I tako sam potpisala ugovor sa *Kapital rekordsom* i prošlog meseca ovde u Nešvilu provela tri meseca, radeći na pesmama. Onda je serija *Aj Karli* ponovo počela da se snima, pa sam na njoj radila od ponedeljka do petka, a u petak noću letela za Nešvil, gde sam imala sesije pravljenja pesama i demo-snimaka, išla na sastanke i fotografisala se za omot albuma, držala konferencije za štampu, a potom letela nazad u Kaliforniju u nedelju uveče kako bih se pripremila za probe u ponedeljak. Trenutno je serija bila između dve sezone, pa mama i ja živimo ovde nekoliko meseci dok pripremam svoju prvu turneju.

Izgleda mi da ću tokom te turneje prvi put biti rastavljena od mame. Ne zato što mi je to ona direktno rekla, već zato što delimo istu imejl-adresu i što sam videla poruku koju je poslala Markusu, u kojoj mu je rekla ono od čega sam celog života strepela.

„Zašto plačeš, mamice?“, pitam je dok joj iz očiju teku suze.

Mama uzima viljuškom parče lazanje, a potom tu viljušku s lazanjom spušta na poslužavnik s podgrejanom večerom, kao da bi u njenom trenutnom emotivnom stanju sad bilo prosto previše da uzme taj zalogaj.

„Zato što zvučiš tako divno“, kaže, ali znam da laže. Mamina radost kad misli da sam nešto dobro uradila nije praćena suzama. To je pre neka vrsta ushićene i uzbuđene radosti. Ovo ovde je, šta god da trenutno

posmatram, nešto više, nešto dublje. Volela bih da mi kaže šta je. Volela bih da mi prosto prizna ono što već znam.

„Mamice...“ Zastala sam usred rečenice, užasnuta onim što ću pitati. Iako već znam šta se dešava, želim da verujem da to ne može biti tačno. Moram to da čujem od mame. Moram to da potvrdim.

„Glas ti je tako moćan. Refren je prosto tako... uh.“ Mama tapka oči papirnom maramicom.

„Mamice“, ponavljam ovaj put nešto glasnije. Užasava me da to znam, ali me još više užasava da ne znam.

„... A potom, kada se vratiš na strofu i produbiš glas. Volim tvoj duboki glas“, kaže mama kroz suze. „Nekako je seksi.“

„Mama, da li opet imaš rak?“

Čim sam to upitala, osetila sam da mi je lice prebledelo. Šokirala sam sama sebe što su te reči izašle iz mojih usta. Sledila sam se. Mama izgleda podjednako šokirana kao i ja. Prestala je da plače.

„Šta? Ne.“ Pokušava da se našali. „Zašto bi pomislila tako nešto?“

Duboko sam udahнула vazduh zato što znam da me laže u lice, i znam da to radi da bih se ja manje plašila, ali zbog toga se još više plašim. Zašto me laže o nečemu tako značajnom?

„Videla sam tvoj imejl Markusu. U kome si rekla da ti se rak vratio.“

Mama spušta pogled i suze se vraćaju, iste kao i pre pola minuta. Srce mi tone dok posmatram kako se njeno malo telo trese i podrhtava od tuge. Ustajem sa sedišta za radnim stolom i sedam na ivicu kreveta pored nje. Grlim je. Deluje mi tako sitna u naručju.

„Ne želim da propustim tvoju turneju“, jecala je i zvučala kao da to stvarno misli. Zbunjena sam. Kako je moguće da sada brine o glupoj turneji?

„Neću otići na turneju“, kažem kao da je to očigledna odluka, jer meni tako deluje.

Mama se izvlači iz zagrljaja i podiže glavu, pretvarajući tugu u bes.

„Net, moraš da ideš na tu turneju. Nemoj da pričaš takve gluposti, važi? Plašiš me kad tako pričaš. Moraš da ideš na tu turneju bez obzira na sve, u redu? Bićeš zvezda kantri muzike.“

„U redu.“

Mama ponovo počinje da plače. Ja je ponovo grlim.

Turneja *Generacija ljubavi* ima misiju da moj novi istoimeni singl dovede na radio. Predstavnici diskografske kuće ugovorili su da širom zemlje pevam za gomilu radio-stanica, nazivajući to „nekonvencionalnom radijskom turnejom“. Većina autora radijske turneje izvodi u prostorijama sa zvučnom izolacijom unutar radio-stanica, s nadom da će impresionirati nekoliko izvršnih direktora radija u dovoljnoj meri da oni stave njihovu pesmu na svoj repertoar, ali moja kuća predlaže da iskoristimo moje *Aj Karli* obožavaoce kako bismo radijskim glavešinama pokazali koliku vrednost imam. I zato, umesto da u prostorijama sa zvučnom izolacijom pevam za dva do tri radijska predstavnika, pevaću po lokalnim tržišnim centrima, koji se nalaze u regionu svake pojedinačne radio-stanice, uz vrištanje na hiljade tinejdžera.

Prva stanica nam je Hartford u Konektikatu, ili možda Filadelfija u Pensilvaniji. Teško mi je da zapamtim raspored. U svakom slučaju, brzo se na njega navikavam.

Budim se u osam, potpuno grogi. Obično imamo još nekoliko sati vožnje, a onda naš vozač autobusa Stivi parkira ispred motela koji nam je diskografska kuća iznajmila na pola dana, što je dovoljno vremena da svi iz autobusa stignemo da se istuširamo. Prvo se tuširam ja, pa potom Pol, slatki gitarista koji govori kroz nos. On mi je simpatija. Drugi gitarista Džoš, koji izgleda kao niža i zdepastija verzija Konana O'Brajena, ide nakon njega. Potom sledi Dejav, video-snimatelj s mindušom u uhu, koji dokumentuje turneju. Posle njega sledi ko god da je regionalni predstavnik diskografske kuće za tu nedelju, pa medijski predstavnik kuće.

Dok se ostatak grupe tušira, ja razgovaram s medijima u autobusu. Pronalazimo neko mesto gde ćemo ručati, pa potom imamo zvučnu probu

i posle svega još oko dva sata koja treba da ubijemo pre nastupa. Nakon nastupa, tri sata potpisujem autograme, vraćam se u autobus, i potom nas Stivi vozi na sledeće mesto.

Nastupanje pred hiljadama dece u tržnim centrima bilo je previše za mene. Toliko se unervozim da pesme vežbam dvadeset do trideset puta pre nego što nastup počne, a ponekad izgubim glas i pre nego što stupim na pozornicu. Mediji i potpisivanje autograma nakon toga bi me emotivno iscrpli. Malo je interakcija koje su vredne pomena, zbog kojih pomislim da to iskustvo stvarno nešto znači deci i njihovim porodicama, ali ostatak publike deluju mi kao ovčice.

„Hej, Samanta Paket! Kako si izašla iz popravnog doma?“

„Ha-ha, dobra šala.“

„Gde ti je pržena piletina?“

„Ha-ha, dobra šala.“

„Da li i u stvarnom životu biješ ljude?“

„Ha-ha, dobra šala.“

Širim osmeh bez duše na licu i gledam u njihove kamere dok mi se njihove mame po petnaest puta izvinjavaju što ne znaju kako da ih koriste.

Međutim, izuzev samog posla, uočila sam još dve stvari kada je reč o ovoj turneji.

Prvo što primećujem jeste da jednim delom uživam. Onim delom koji ne oseća krivicu što uživam usred tako nesrećnih okolnosti – maminog raka i razdvojenosti od nje, dok ona prolazi česte ture hemioterapije i tretmane zračenjem. Taj deo mene koji uživa deluje mi sveže, novo i donosi mi osećaj ushićenosti. Osećam se slobodno. Čak mogu sama i da se istuširam.

Po prvi put shvatam koliko je iscrpljujuće neprestano usklađivati prirodne sklonosti, reakcije, misli i dela s onim što bi mama najviše volela. Kad nje nema, to ne moram da radim. Duboko mi nedostaje, srce me boli zbog svega kroz šta prolazi, i stvarno osećam mnogo krivice zbog lagodnosti koju imam ovih dana, ali ta lagodnost ne može se poreći.

Kad nje nema da nadgleda i ocenjuje svaki moj pokret, život mi izgleda mnogo lakši.

Drugo što primećujem jeste da jedem. Mnogo. Ujutru bih pojela pečivo sa cimetom, a potom bih ručala i večerala s bendom, u oba slučaja u restoranu. I naručivala bih obroke za odrasle. I to bi retko bile salate. I retko niskokalorična hrana. Hamburgeri i pomfrit.

Pošto me mama ne nadgleda, svaki zalogaj koji uzmem je buntovnički. Pri svakom obroku čujem njen glas koji mi govori: „Bez prelivala! Dosta je bilo! To je loša hrana! Ne želiš da ti dupe bude kao lubenica! Um je jači od tela!“ Međutim, njen glas ne uspeva da me spreči da jedem. Ta činjenica me užasava, ali me istovremeno ono na tanjiru privlači na način koji se jedino može opisati kao požuda.

Sitost koju osećam nakon obroka je lepa. I nešto novo. Međutim, odmah ga uzurpira duboki osećaj krivice. Krivice jer to nije nešto što bi mama volela. Jer bi mama bila razočarana u mene. Osećaj krivice tera me da jedem još više – kutije krekeri sa sirom, kolačiće kupljene u radnji, čokoladice, štrudle, ili šta god od grickalica imamo u autobusu – ponekad sve dok me stomak ne zaboli i dok ne osetim da ću pući. Kada odem u krevet, ne mogu da spavam na stomaku jer je prepun. Merim se u hotelskim sobama koje imaju vage, i broj se stalno podiže, podiže, podiže. Užasava me svaki dodatni kilogram, ali istovremeno nisam sposobna da stanem. Godinama sam se izgladnjivala i sad me telo preklinje da ga napunim.

Taj novi odnos prema hrani me duboko zbunjuje. Godinama sam kontrolisala svoju ishranu, telo, sebe. Održavala sam izuzetno mršavu figuru i telo deteta, i u tome sam pronalazila savršenu kombinaciju osećaja moći i utehe. Međutim, sad osećam da nemam kontrolu. Neobuzdana sam. Beznadežna. Stara kombinacija osećaja moći i utehe zamenjena je novom kombinacijom stida i haosa. Ne razumem šta mi se dešava. Uplašena sam šta će se desiti kada me mama bude videla.

39.

Nisam očekivala da hotel *Hempton in & suits* bude mesto na kojem ću doživeti svoj prvi pravi poljubac, ali to je što je. Soba 223. Stojim ispred male kuhinje i usne mi dodiruju Lukasove. On mi nežno pridržava bradu. Nisam sigurna da li mi se to sviđa, ali mi se sviđa poljubac. Mnogo je prirodniji kada vam se ta osoba sviđa nego pred kamerama.

Uzmakao je.

„Stvarno mi se sviđaš. Laku noć“, kaže, ili mi se čini da to kaže. Nisam sasvim sigurna šta govori. I nije mi uopšte ni važno. Suviše sam zauzeta razmišljanjem o činjenici da imam osamnaest godina i da sam konačno doživela svoj prvi pravi poljubac. Konačno.

Posmatram ga kako odlazi niz hodnik. Ne sviđa mi se krov njegovih farmerki, niti njegova duga kosa, ali mi se sviđaju njegova majica s natpisom grupe *Kvin* i oblik patika. Ne sviđa mi se koliko mnogo priča o muzici, ali mi se sviđa koliko mu se ja sviđam. Ne sviđa mi se to što je čudan, ali mi se sviđa to što je fin. Zatvaram vrata za njim. Imam čudan osećaj u vagini, ali razmišljam da ću o tome brinuti kasnije.

Zatvaram vrata i sedam na kauč. Ne znam zašto u filmovima, nakon što muškarac ode, žene uvek zatvaraju vrata i naslanjaju se na njih. Sedenje na kauču je mnogo prirodnije.

Sedim i razmišljam o svemu. Lukas i ja smo se prvi put upoznali pre par meseci, kada sam imala nastup ovde u Nešvilu. Angažovan je da bude vođa benda i svira električnu gitaru. Ostali članovi benda rekli su da je stvarno dobar. Najbolji u gradu.

Te prve nedelje, dok smo imali probe, provodili smo dosta vremena zajedno. Bio je vrlo fin prema meni, i u početku nisam tome pridavala važnost, pošto on ima dvadeset sedam godina, a ja osamnaest, ali onda

sam primetila da me dosta posmatra i počela sam da se pitam da li mu se možda sviđam.

Od trećeg dana proba počeo je da se nudi da me odveze kući, što sam prihvatala jer je počinjao da mi se sviđa. U njegovom društvu osećam mučninu u stomaku, koja je neugodna, ali na dobar način. Poslednjeg dana proba me je pozvao u svoju kuću kako bih s njim preslušala album grupe *Kvin*. Bila sam tako uzbuđena.

Preslušali smo album *News of the World* u celosti, sedeći na njegovom drvenom podu. Sve više mi se primicao i sklanjao svoju kosu iza uva, što mi je bilo donekle odbojno, s obzirom na to da to radi muškarac. Ta odbojnost me je zbunjivala, jer sam istovremeno duboko želela da me poljubi. Ili možda nisam želela da me *on* poljubi, već samo da me neko poljubi u stvarnom životu. Svejedno, nije me poljubio. Odvezao me je nazad u hotel i otišao. A onda sam sledećeg dana krenula na radijsku turneju.

Tokom turneje nisam ga mnogo viđala, jer nije putovao s nama, ali je doleteo na par nastupa, na one koji nisu bili u tržnim centrima, već na većim festivalskim pozornicama, kada smo imali nastup s celim bendom, a ne samo akustičan. Između viđenja smo svakodnevno razmenjivali poruke i pričali telefonom kad god sam imala nešto privatnosti, što je teško postići na turneji autobusom. Ponavljao je: „Mnogo mi nedostaješ“, i: „Stvarno, stvarno, stvarno mi se sviđaš“, a meni je zbog toga bilo neprijatno, a nisam znala zašto. S jedne strane mi se sviđalo što mi to govori. S druge, osećala sam se fizički nesposobnom da mu uzvratim, kao da te reči nisu htele da mi izađu iz usta.

Bivala sam uzbuđena što ću razgovarati s njim, ali bi to uzbuđenje splasnulo kad bismo stvarno razgovarali. On bi pričao o muzici i pominjao sve te različite pesme, koje su meni bile nepoznate, što bi bilo u redu da smo imali i nešto drugo o čemu bismo pričali. Međutim, stvarno nismo imali. Ili smo pričali o muzici, ili bi me on zasipao uopštenim

komplimentima poput: „Sunce se rađa i zalazi u tvojim očima“, ili: „Ti si mi omiljena osoba koju sam ikad upoznao.“

Onih nekoliko puta kada bi nam se pridružio radi nastupa na festivalima, bili su u redu, ali donekle i čudni, pošto bi se oko nas nalazili i ostali članovi benda. Nije bilo prostora za privatne razgovore, i meni je to bilo u redu. Kada bi Lukas pokušao da me povuče u stranu, da bismo razgovarali nasamo, izmišljala sam izgovore zašto ne mogu. Bila sam ili umorna, ili sam morala da se pripremim za medije, ili da vežbam svoje pesme, ili da odgovorim na imejlove menadžera, ili mamine, ili Mirandine. Poslednjih mesec dana postala sam tako nesigurna u vezi s njim.

Međutim, sad se turneja završila i vratila sam se u Nešvil na nedelju dana kako bih snimila neke nove pesme. I odsedam u hotelu *Hempton in*, u sobi 223. I sedim na kauču u sobi 223 i razmišljam o tome da sam s njim upravo doživela svoj prvi pravi poljubac. I ma koliko osećam olakšanje što sam odradila svoj prvi poljubac, još veće olakšanje osećam zbog toga što znam da sam sad sigurna u vezi s njim. Sigurna sam da treba to da završim, šta god da je to.

Izvukla sam telefon da bih mu poslala poruku, ali baš kada sam name-
ravala to da učinim, osetila sam čudno pulsiranje u vagini. Bila je topla. Zavukla sam ruku u gaćice, pa je izvukla. Prsti su mi bili morki. To je odvratno. Moram da se istuširam. Poslaću mu poruku kasnije.

Izlazim iz aviona i povlačim košulju naniže da bi bila ravna. Uvlačim vazduh i pokušavam da izgledam što je mršavije moguće. „Možda mama neće primetiti. Možda, ako ponovo povučem košulju, ona neće prime- titi; možda, ukoliko zadržim vazduh na deset sekundi, ona neće prime- titi“, govori mi opsesivno-kompulzivni glas, ranije poznat kao Tihi glas, ali koji sam sad prihvatila kao pulsirajući glas mentalnog oboljenja. Ne javlja se tako često kao ranije, i skoro isključivo je povezan s hranom i mojim telom, ali je i dalje tu.

Duboko udišem vazduh i zakoračujem na pokretne stepenice koje vode ka prostoru za podizanje prtljaga. Jedan mladi tata se nervozno smeje i moli za fotografiju s njegovim ćerkama.

„Naravno, čim siđemo...“ On počinje da namešta devojčice ispred mene pre nego što i uspem da završim rečenicu. Umalo se prevrnuo s pokretnih stepenica dok nas je fotografisao. Ponovo se nervozno smeje.

Dok silazim s pokretnih stepenica, gledam u grupu ljudi koji čekaju, i uočavam je. Njen izgled me šokira i na trenutak sam više usredsređena na njen izgled nego na svoj.

Izgubila je oko pet kilograma, što se izuzetno primećuje na nekom ko je tako sitne građe kao ona. Lice joj je koščato i bolešljivo. Ispod kože joj se vide kosti. Nema ni obrve ni trepavice. Nosi tirkiznu zimsku kapu, koju sam joj poklonila za Božić kako bi sakrila ćelavu glavu. Njen izgled me šokira. Ne znam šta da kažem.

Tata stoji pored nje, ali kao da ne stoji. Ne mogu da se usredsredim na bilo šta drugo osim nje. Ne mogu da verujem da me nije upozorila na to tokom naših razgovora, koje smo vodile bar po pet puta dnevno.

Nakon što smo razmenile zagrljaje i izraze ljubavi, donekle sam se smirila. Prilagodila sam se situaciji u dovoljnoj meri da mogu da prihvatim maminu reakciju, koja je ista kao i moja reakcija na nju: kombinacija šoka i užasnutosti, povrh kojih se nalazio prazan osmeh.

Dok čekam da mi kaže koliko sam ružna, osećam mučninu u stomaku. Da mi kaže koliko sam se ugojila. Kako sam užasno pogrešila. Kako sam nesposobna da se sama nosim sa životom. Da se obuzdam. Pripremam se na to dok ulazimo u kola (kija sorento je zamenila naš stari ford vindstar).

„Net, šta se desilo?“ Ne gleda me u oči dok to pita. Nastavlja da gleda kroz prozor u gust saobraćaj na Putu 5. „Ugojila si se.“

„Znam. Žao mi je.“

„Moraćemo na dijetu. To izmiče kontroli.“

„Znam.“

Naravno, prepuna sam kajanja. Međutim, donekle osećam i nešto entuzijazma, nešto boljeg duha, jer to je mama kakvu znam. Nije slaba, krhka, nemoćna i utučena zbog raka kao ona osoba koju sam videla kad sam izašla iz prostora za podizanje prtljaga. Ko god da je bila ta svenula osoba, odbijam da verujem da je to moja majka. Mama koju ja znam je ova osoba koja sedi naspram mene, osoba snažne volje, jaka, a ponekad i zlobna. To je mama kakvu poznajem.

41.

„Hajde, uzmi gutljaj.“

„Ne, hvala.“

„Hajde.“

„Nikad ranije nisam pila alkohol. Imam samo osamnaest godina. Zar ne bih mogla upasti u nevolju?“

„Niko te ne gleda, Dženet. Biće u redu.“

„Ne znam.“

„Deca iz serije *Viktorijus* se stalno opijaju. Deca iz serije *Aj Karli* su tako pribrana. Moramo malo da vas energizujem.“

Tvorac stalno poredi nas decu iz serije *Aj Karli* sa decom iz svoje druge serije, *Viktorijus*. Mislim da on smatra da ćemo se zbog toga više truditi.

„Nisam sigurna da alkohol energizuje ljude.“

Pogledala sam u Tvorčevo piće. Podigao ga je i zavrteo čašu. To je neka vrsta viskija pomešanog s kafom i šlagom. Kafa mi se sviđa.

„Jedan gutljaj.“

„Važi.“

Tvorac mi dodaje svoju čašu i otpijam gutljaj. Odvratno mi je.

„Sjajno je.“

„Nemoj da me lažeš. Ne volim kad me lažeš.“

„Odvratno je.“

„Tako je bolje, Dženet.“

Tvorac se smeje. Bila sam dobra. Udovoljila sam mu. Misija obavljena. To je ista ona misija na kojoj sam kad god večeramo zajedno, što se u poslednje vreme dešava sve češće, s obzirom na to da je u pripremi ugovor za spin-of koji mi je obećao. Tvorac čini ono što sam od kolega glumaca čula da radi sa svakom novom zvezdom neke njegove serije – uzima me

pod svoje. Postajem mu omiljena. Zasad. Sviđa mi se da mu zasad budem omiljena. Izgleda mi kao da nešto radim kako treba.

„Pa, da li si uzbuđena što ćeš imati sopstvenu seriju?“, pita me Tvorac.

„Naravno.“

„Naravno? I to je sve?“

„Ne, naravno da sam uzbuđena. Mnogo sam uzbuđena.“

„Odlično. Jer mogao bih ulogu u novoj seriji dati bilo kome, znaš. Ali nisam odabrao bilo koga. Odabrao sam tebe.“

„Hvala.“

„Ne zahvaljuj mi, odabrao sam te zato što si talentovana.“

Zbunjena sam. Upravo je rekao da je mogao da odabere bilo koga, zbog čega sam osetila da nisam ništa posebno, a sad mi kaže da me je odabrao zato što sam talentovana, zbog čega se ponovo osećam posebno. U njegovom društvu je ta vrsta konfuzije normalna. Otpijam gutljaj vode dok pokušavam da smislim šta sledeće da kažem. Na svu sreću, ne moram.

„Kako ti se svideo stek?“

„Bio je dobar.“

U stvari, bio je užasan. Pa, sjajan i užasan. Sjajan u smislu ukusa, užasan u smislu koliko ću se fiksirati na njega ostatak večeri. Pojela sam preveliku količinu, kao i previše pečenih krompira, previše prokelja, kao i zemičku i glazirane šargarepe. Nisam mogla da se obuzdam. Sve sam pojela. Osećam se tako sitom. Zgrožena sam sobom.

Mama me je vratila na dijetu *Nutrisistem*, na kojoj smo bile kada smo bile u Nešvilu. Kada smo zajedno, sledimo je zajedno. Međutim, baš u tome je stvar – ovih dana nismo tako često zajedno. Ona je opterećena svojim rakom, a ja svojim televizijskim nastupima.

Kada pored mene nema mame da bi me motivisala i usmeravala, kao da ne uspevam da nateram sebe da jedem štrudlu s cimetom iz kartonske kutije, jer ima ukus umotane proteinske pločice. Kao da ne uspevam

da naručim salatu bez preliva. Bez mame ne uspevam da sledim dijetu. Bez nje sam gubitnik.

„Da li si dobro?“, pita me Tvorac.

„Naravno.“

„Odlično, jer i treba da budeš dobro“, nežno mi kaže. „Pobogu, uskoro ćeš imati sopstvenu TV seriju! Znaš li koliko bi dece ubilo da dobije takvu priliku? Svako do poslednjeg!“

Klimam glavom u znak slaganja. On pruža ruku i stavlja je na moje koleno. Naježila sam se.

„Hladno ti je“, zabrinuto kaže.

Mislim da to nije razlog zbog kog sam se naježila, ali sam se složila s njim. Uvek je najbolje složiti se s Tvorcem.

„Evo, uzmi moju jaknu.“

Skida svoju jaknu i stavlja je preko mene. Tapše me po ramenima, a onda se tapšanje pretvara u masiranje.

„Oh, tako si napeta!“

„Da...“

„Nego, šta sam ono pričao?“, pita dok nastavlja da me masira. Na mojim ramenima stvarno ima dosta čvorova, ali ne želim da ih masira Tvorac. Želim nešto da izustim, da mu kažem da prestane, ali sam suviše uplašena da ga ne uvredim.

„Oh, da“, kaže prisećajući se sleda svojih misli bez moje pomoći. „Svako dete bi ubilo za priliku kakvu si ti dobila. Imaš mnogo sreće, Dženet.“

„Znam“, kažem dok on nastavlja da me trlja.

I znam. Stvarno znam. Imam tako mnogo sreće.

„Ne mogu da verujem da se moja devojčica seli“, kaže mama na potpuno drugačiji način od bake. Baka je jecala i rekla to dovoljno glasno da i komšije mogu da čuju. Mama to kaže tiho i jedva me gledajući u oči. Za razliku od njenih razgovora sa izvršiteljima, ovo nije predstava. Ceni što je mama drugačija od svoje majke.

„Samo tokom radnih dana. Dolaziću kući vikendom ako ne budem morala da idem u Nešvil.“

Mama uzdiše.

„To je veliko *ako*. Jedva da ću viđati svoju bebu. Ko će se starati da jedeš kako treba? Kako će ti šamponirati kosu?“

„Pa, radila sam to sama na turneji.“

„Da, ali videla sam fotografije. Izgledala je masna.“ Šmrknula je.

„To je jednostavno najbolje rešenje, jer ja ne vozim, a ti više ne možeš da voziš.“

Mada je to prosto činjenica, mama spušta pogled. Vidim da sam joj povredila osećanja.

„Možda ću jednog dana ponovo moći da vozim“, stidljivo kaže, poput deteta koje želi da smiri neku odraslu osobu.

„Znam da ćeš moći“, kažem uz veliku uverenost, onako kako bi odrasla osoba smirivala dete.

Oboje smo pogledali u njena invalidska kolica, koja je nedavno dobila na korišćenje *po potrebi*, a potreba je iz dana u dan postajala sve češća. Kad joj je lekar rekao da bi ih mogla koristiti, obe smo se pretvarale da bi to moglo biti zabavno. Rekla mi je da bih mogla da je guram unaokolo po Diznilendu, a ja sam rekla: „Ura!“ Potom sam otišla u bolničko kupatilo

i jecala, ali nije bilo toalet-papira, te sam suze obrisala podmetačem za sedište WC šolje. A potom sam izašla i ponovo rekla: „Ura!“

Ta prokleta invalidska kolica su dijametralno suprotna bilo kakvom jebenom „Ura!“ Ona su smrtna presuda. Niko od nas to ne može da prizna, ali to je istina. Kada jednom postanete pacijent oboleo od raka u kolicima, više nikad nećete biti pacijent bez njih. Umrećete kao pacijent oboleo od raka u kolicima. Jebeš to!

„Dobro, izvinite zbog ovog“, kaže deka dok izlazi iz kuće da bi se našao s nama na prilazu. „Sad sam spreman da krenem. Čiste pantalone.“ Pokazao je na pantalone koje je upravo obukao, nakon što je na prvi par prosuo celu šolju kafe.

Sela sam na zadnje sedište, okružena kutijama za selidbu koje su već bile utovarene u kiju. Posmatram deku kako podiže mamu na prednje sedište, sklapa njena kolica i ubacuje ih u prtljažnik. I nakon toga krećemo ka mom stanu. Mom prvom ličnom stanu.

Nešto više od sata kasnije, stigli smo do stambenog kompleksa u Berbanku. Kompleks je u redu. Ne bi bio moj prvi izbor, ali je logičan u logističkom smislu. Moji novi menadžeri (promenila sam ih tokom treće sezone serije *Aj Karli*) izdejstvovali su da mi *Nikelodeon* ovde plati smeštaj, kao i da me pomoćnik producenta vozi na posao i vraća s njega. (Ne vozim zato što mama kaže da je to verovatno preteško za mene, kao i da se moja energija, dok sam u kolima, može bolje potrošiti na druge stvari, kao što su „učenje teksta ili planiranje twitova“.)

Nikad to ne bih priznala mami, jer sam joj rekla samo da ću biti očajna što ću biti razdvojena od nje, ali uzbuđena sam. Osećam krivicu zbog tog uzbuđenja, s obzirom na krhkost njenog zdravlja, ali to osećanje se ne može poreći. Biću sama. Imaću sopstveni prostor. Sopstveni život.

Deka unosi mamu u stan, a ja prvih nekoliko kutija.

„Kupila sam ti poklon, Net“, kaže mama dok je deka spušta na kauč. Pošto je *Nikelodeon* plaćao rentu, mama je insistirala na već nameštenom stanu. Izvukla je umotani poklon, koji je držala pod miškom.

„Nisi morala.“

„Čak sam uvila i traku“, rekla je dok mi je dodavala poklon veličine i oblika DVD-ja. Posljednjih nekoliko meseci je sve očajnija. Ona je sve očajnija, a ja sve bešnja. Ne znam da li je moj bes direktan rezultat njenog očajanja, ali tako je bar delimično. Ne mogu jebeno da podnesem to njeno očajanje. Što je bolesnija, to joj je glas slađi, izgleda kao sve veće nevinašce, sve je molećivija sa mnom. Kao da me preklinje da ne napuštam pravi put, a ja želim da joj vrisnem: TI SI TA KOJA NAPUŠTA PUT! Mogla bih se zakleti da ona zna da želim da vrisnem, jer postaje dvostruko međenija u ophođenju. Što me navodi na to da poželim da vrištim još glasnije. Ali ne vrištim. Zadržavam to u sebi. A onda me je pogledala onim svojim velikim očima, i mada znam da ona ne bi to uradila i da ne bi mogla to da uradi, skoro sam sigurna da uživa u ovome. Skoro sam sigurna da uživa u bolu. Kao da je to dokaz koliko mi je stalo do nje.

„Zar nećeš da ga otvoriš?“, pita mama.

„Oh. Da.“

Odmotala sam poklon. To je DVD filma *Žaoka*. Mama voli Roberta Redforda. I ja ga volim, ali ona ga voli više.

„Mislila sam da bismo mogle da ga gledamo večeras, nakon što se raspakuješ.“

„Oh, važi. Sjajno.“

„Da, da“, kaže mama, skidajući kapu kako bi se počejala po čelavoj glavi. „A potom, ovaj, razmišljala sam... Sutra nemam hemioterapiju, pa bih mogla prespavati ovde. Ako želiš.“

Pogledala me je svojim srnećim očima, nervozno prekrštajući prste na rukama. Istog trenutka znam šta je to. Nije reč o tome da li će mama večeras prespavati ovde. Reč je o tome da će mama ovde spavati u do-glednoj budućnosti. Reč je o tome da se mama useljava. Ne želim da ovde prespava.

„Naravno, možeš da prespavaš“, kažem.

I nastavljam to da govorim svake večeri sledeća tri meseca, dok na kraju ona ne prestane da pita. Prosto to očekuje. Nije ovo moj prvi lični stan. Ovo je *naš* stan. Mi smo cimerke.

Sedim u kolima na toboganu u zabavnom parku *Siks flags*, i to na prednjem sedištu, dok se pet članova ekipe *Aj Karli* nalazi na sedištima iza mene. Moj kolega Džo, koji sedi direktno iza mene, iznova me dodiruje. U prvi mah nisam mogla da ocenim da li je to slučajno, pošto znam da ima više od trideset godina i devojku, ali sad se to desilo već toliko puta da sam sigurna da je namerno. Ne kažem ništa, jer, iskreno rečeno, osećaj je dobar. Iskreno rečeno, želim da me tako dodiruje.

Naše prijateljstvo je poslednjih nekoliko meseci prožeto flertom, još otkad smo oboje prvi došli na probu čitanja teksta. Džo i ja smo počeli da pričamo i pomenuo mi je svoj omiljeni film *Sluđeni i zbunjeni*, koji sam to veče odgledala kod kuće kako bismo sledećeg dana imali o čemu da pričamo. Užasno sam želela da ga impresioniram, pošto je bio stariji i pametniji od mene. Razmenili smo korisnička imena na igrici *Vords vit frends* i Džo je počeo da mi nudi prevoz do kuće nakon posla, tokom kojeg je puštao albume grupe *Daft pank*, objašnjavajući mi zašto je njihova muzika tako genijalna. Nije mi se baš sviđao taj elektronski zvuk, ali mi se sviđalo to što je Džo želeo da mi objasni zašto bi trebao da mi se sviđa.

Sad me dodiruje. Način na koji me dodiruje. Prešli smo na novi nivo. Ili bar to pretpostavljam. Nikad me niko ranije nije ovako dodirivao, pa nisam sasvim sigurna. Naravno, poljubila sam Lukasa u hotelu *Hempton in*, ali otad u mom životu nije bilo romanse. Jedino što znam jeste da mi ovo deluje kao nešto više od pukog prijateljskog dodira. Kada spusti šaku na moja leđa, celo telo mi podiđu žmarci. Zbog toga osećam ushićenje, nemoć i strah. U tom trenutku znam da ćemo biti zajedno, na ovaj ili onaj način.

44.

„Miranda i ja smo planirale da prespavam kod nje“, slagala sam dok sam mami i sebi punila tanjire kuvanim povrćem za večeru. Već sam večerala malo ranije na setu i osećam se užasno zbog toga. Ali previše me je sramota da to kažem mami.

„Šta ću ja sama bez tebe?“, iskreno pita mama, boreći se sa suzama. „Nedostajaćeš mi više od svega. Tako te mnogo volim, Net.“

„I ti ćeš meni nedostajati, mama. To je prosto nešto što smo Miranda i ja planirale već neko vreme.“ To je dvostruka laž.

Prva laž je da će mi nedostajati. Neće mi nedostajati. Biću srećna da se više odvojim od nje. Spavala je u mom krevetu svake noći otkad smo se uselile u moj nelični stan, i teško mi je da spavam jer se cele noći drži za mene.

Druga laž je da ću prespavati kod Mirande. Svakih par nedelja provodimo noć zajedno, ali ne i večeras. Večeras ću provesti noć s Džoom. Međutim, mama ne sme da zna za Džoa, jer mama to nikad ne bi odobrila. Mama odobrava da vreme provodim samo s dva tipa dečaka – mormonima i gejevima. A čak i tad želi da nadgleda naše druženje. „To što neki dečak zna napamet Treću Nefijevu...“

Stavljam tanjir kuvanog povrća ispred mame. Bocnula je kocku bundeve pre nego što ju je viljuškom stavila u usta.

„Da, ali meni si trenutno potrebna, Net“, kaže mama spuštajući pogled.

„Biću tu sutra“, nežno sam rekla, nadajući se da će je to dovoljno utešiti da možemo da promenimo temu. Nastupila je duga pauza, tokom koje sam čekala da mama nešto kaže. Deluje čudno, a oči joj sijaju nekim intenzivnim sjajem, koji mi deluje odsutno. To me plaši. Baš kada sam nameravala da je pitam šta se dešava, naglo je okrenula glavu prema

meni, uzela daljinski upravljač s niskog stočića i gađala me njime u glavu. Pomerila sam se u stranu da bih ga izbegla.

„LAŽEŠ me, LAŽOVČINO!“, kaže mama, pljujući dok joj se lice krivi. „Otkriću šta se dešava! Zapamti šta ti kažem, ti PRLJAVA, MALA, LAŽLJIVA KURVO!“

Mama je i ranije bila gruba prema meni, ali nikad mi se nije ovako obraćala.

„I možeš da se kladiš da ću biti u stanju da na tebi namirišem laži kada se sutra vratiš!“, dramatično kaže. Očigledno mi je koliko je mama želela da bude glumica. „Zar ne, Mark?“

Mama okreće glavu ka mom tati, koji je tu stajao sve vreme, ne izgovarajući ni reč, kao i obično. Brzo je klimnuo glavom, isprepadan njenim gnevom. Svega mi je preko glave, pa grabim ranac i krećem da izlazim.

„Otkriću šta nameravaš, LAŽOVČINO!“, vrištala je mama. Živci su mi poskočili, ali se pretvaram da je ignorišem. Izlazim na prednja vrata, puštajući ih da se zalupe iza mene.

Džo me je pokupio na čošku bulevara Sanset i Vajn. Vrata na suvozačevom mestu njegovog forda taurusa su uljubljena i ne mogu da se otvore, što je posledica saobraćajnih nesreća koje je imao tokom godina, pa na suvozačevo mesto ulazim tako što puzim preko njega. I dalje se tresem nakon interakcije s mamom. Pogledala sam Džoa.

Oči mu se cakle. Oko sebe širi slatkasti miris truleži. Razočarana sam. Trebalo je da večeras prvi put izađemo zajedno kao zvanični par. Želela sam da to bude nešto romantično, magično i značajno. Umesto toga, Džo je tužan i pijan, a ja se iz petnih žila trudim da odolim razočaranju.

„Da li si to obavio?“, nervozno sam pitala.

„Da, raskinuo sam s njom. Ne bih bio ovde da nisam“, kaže zaplićući jezikom.

„Dobro... kako si?“

Groknuo je kad se nasmejao. „A kako misliš da sam?“

Džo je spustio pogled, kao da se loše oseća što se breknuo na mene. Takav je kada se napije. Kreće da vozi ka hotelu *Šeraton univerzal*, gde sam nam rezervisala sobu. Brine me to što vozi pijan, ali se plašim da to pomenem, jer znam da će ga to dodatno poremetiti.

Dok smo Džo i ja stigli tamo i došli do svoje sobe, prošla je ponoć. Džo je pokušao da ubaci ključ-karticu u bravu, ali se suviše ljuljao, pa sam je uzela i ubacila umesto njega.

„Mogao sam to i sam da uradim“, kaže.

Džo se uteturio u sobu iza mene i istog trenutka pao na krevet. U prvi mah sam pomislila da je veoma umoran, ali onda se okrenuo na leđa i mogla sam da vidim da mu se suze slivaju niz obraze. Grudi su mu se podizale i spuštale. Dok je plakao, proizvodio je onaj odvratni zvuk poput štucanja.

„Šta je bilo? Šta je bilo?“

„Šta sam uradio? Šta sam to uraaaaadio!“, jecao je. „Bili smo zajedno pet godina. *Pet godina*. Samo što smo počeli da živimo zajedno, planirali smo da se venčamo.“

Ležem pored njega i grlim ga. Privila sam se uz njega s leđa. On nastavlja da brblja o tome kako mu je žao i da se kaje. Da sam ja dovoljno dobra, on se ne bi tako osećao. Ne bi bio tužan.

„Mislila sam da ovo želiš“, kažem gledajući ga u iščekivanju da me u to uveri.

„Ti čak nećeš ni da spavaš sa mnom!“, zavijao je od plača.

To je tačno. Neću da spavam s njim. Mada je moja porodica prestala da ide u crkvu, još uvek postoje neka religijska pravila koja, iz nekog razloga, ne mogu da se nateram da prekršim. Jedno od njih je uzdržavanje od seksa pre braka.

Viđamo se već poslednja tri meseca. Krijemo se na poslu, usled čega među nama raste napetost. Onda se, većinu dana, nakon posla nađemo i provedemo nekoliko sati zajedno, i to u njegovom stanu, ukoliko njegova

devojka nije tu, ili u stanu njegovog prijatelja, u slučaju da jeste. Mazili smo se i trljali jedno o drugo, ali nismo imali seks i ja mu čak nijednom nisam dodirnula penis.

„Izvini, prosto nisam spremna“, kaŕem mu s reŕenoŕu na koju sam ponosna.

„Pa, moŕeŕ li bar da mi popuŕiŕ?“ Dŕo podiŕe svoju glavu sa kreveta poput ŕteneta koje se nada neĕemu ŕto mu je potrebno.

„Ovaj. Ne ŕelim to da uradim.“

Dŕo naglo spuŕta glavu ponovo na jastuk, a suze mu zamenjuje oŕtar bes. „Ovo je glupo. Moje potrebe nisu ispunjene.“

„Moŕemo da se mazimo“, predlaŕem.

„Ne ŕelim da se *mazim*. Imam trideset dve godine.“

Oseĕam se glupo ŕto sam to predloŕila i sramota me je ŕto nisam dovoljno seksualno iskusna da udovoljim Dŕoovim potrebama. Iako mi je osamnaest godina, oseĕam se kao dete.

„Suviŕe si mlada za mene. Ovo neĕe funkcionisati.“ Dŕo kreĕe da ustaje sa kreveta.

„U redu, u redu, uradiĕu to“, kaŕem, istog trenutka oseĕajuĕi razoĕaranje u sebe.

Dŕo je ponovo legao na krevet i lenjo se opruŕio, kao da je veĕ digao ruke od te ideje, ali bi mogao da je prihvati, poŕto smo veĕ oboje tu. Otkopĕava rajsferŕlus na svojim pantalonama i izvlaĕi penis. Dugo ga posmatram.

„ŕta treba da radim? Nikad to ranije nisam radila.“

„Pa, i nije baŕ seksi kad govoriŕ takva sranja.“

Povremeno sam kod Dŕoa primeĕivala grubost, ali ovo mi deluje drugaĕije. Mogla bih da opravdam njegovo ponaŕanje time ŕto je pijaniji nego obiĕno – a poŕto sama nikad nisam pila alkohol (izuzev onog gutljaja Tvorĕeve kafe s alkoholom), teŕko mi je da to odredim, pa obiĕno procenjujem koliko je popio na osnovu toga koliko se zanos i dok hoda ili koliko zapliĕe jezikom dok priĕa. Takoĕe bih njegovo ponaŕanje mogla

da opravdam činjenicom da je ophrvan tugom zbog raskida, ali iskreno rečeno, ja uopšte i ne moram to da opravdam na bilo koji način, pošto tako očajnički želim da budem s njim. On je stariji od mene i mnogo više kul, a ja ovako nešto nisam osećala ni za koga ranije, tako da znam da moramo da imamo nešto posebno.

Nagnula sam se napred. I počela sam to da radim. Lizala sam ga, sisala i nadala se da je to ono što treba da radim, i da to radim onako kako njemu prija. Ali nisam imala predstavu. Glumica sam već tuce godina. Bez uputstava sam izgubljena.

„Svršiću“, kaže Džo uzdišući. Zvuči mi kao da je to nešto dobro. Ne znam šta će se desiti. „Ubrzaj malo.“

„Hvala“, kažem. Uputstvo!

I onda mi je u usta poletelo nešto što je imalo ukus tople tečne plastike. Ispljunula sam to na čaršav.

„Nešto je izašlo! Gospode Bože, nešto je izašlo!“

„Da. To je sperma.“ Džo me je tupo gledao, delujući iznervirano.

„Šta je to sperma?“

Džo je legao na bok, okrećući mi leđa i čvrsto privio jastuk na grudi. Duboko je udahnuo vazduh.

„Šta sam to uradio?“, zapitao se.

45.

„Aloha!“, pozdravlja nas radnica odmarališta *Four sizons* na Mauiju dok mi oko vrata stavlja cvetni venac, a Džou venac od kukui oraha. Džooov pogled se na radnici zadržava 0,2 sekunde predugo. Prezirem tu kučku. Pomišljam da sebe jednog dana treba da podsetim da poradim na ljubomori, kad uspem da nađem vremena.

Prijavili smo se u hotel, više puta napominjući da je rezervacija na moje ime, a ne na Džooovo. Ne znam da li je to zbog razlike u godinama između Džoa i mene, ili je prosto reč o seksizmu, ali izgleda da niko ne veruje da sam ja organizovala odsedanje u hotelu *Four sizons*, a ne on.

U stvari, nisam ni ja. *Nikelodeon* je. To je bio poklon svakom glumcu na kraju pete sezone – četiri noćenja i pet dana u odmaralištu *Four sizons* u Vajlei na Mauiju za svakog člana glumačke ekipe i njegovog gosta.

Naravno, Džo je moj gost. U tom trenutku smo zajedno već godinu dana, i naša veza ušla je u finu rutinu. Doduše, 50% vremena je sve haotično i burno – Džo je pijan, a ja sam histerična; Džo se nervira što sam suviše posesivna, a ja se nerviram što se Džo opet zadužio, samo tri nedelje nakon što sam isplatila njegov prethodni dug – ali ostalih 50% vremena sve je sjajno.

Gledamo reprize *Survajvora*. Imamo neke glupe šale koje samo nas dvoje razumemo. Mnogo se smejemo. I dalje nismo imali seks, ali sam ja postala bolja u pušenju.

Ta veza mi izgleda i deluje kao veliki korak napred u poređenju s vezom mojih roditelja – koji su imali onaj deo s vrištanjem, burom i svađom, ali ne i zabavni deo. Jedini problem je u tome što mama i dalje ne zna za našu vezu.

Mama je pre par meseci morala da se iseli iz mog stana kako bi bila bliža svom onkologu u Orandžu, s obzirom na to da sad ima skoro svakodnevne preglede. Sad kad više nismo zajedno u istom prostoru, mama me zove oko deset puta dnevno da bi se informisala o mom životu – koliko je velika uloga mog lika u svakoj pojedinačnoj epizodi serije, da li u poslednje vreme odlazim na audicije za neke druge uloge, pa mi objašnjava zašto treba da se vratim kantri muzici (raskinula sam ugovor s diskografskom kućom nakon što se mamin rak pogoršao). Brinem kako ću preživeti četiri noćenja i pet dana u hotelu *Four seasons* a da mama ne sazna s kim sam.

Odlučili smo da mami kažem da sam s Koltonom, mojim gej prijateljem, koga odobrava jer nema šanse da njegov penis uđe u mene, a on će mi se pridružiti u konferencijskom pozivu, kako bi mi pomogao da mama ne otkrije da lažem.

Teško mi pada da lažem mamu. Kad god je slažem da bih zaštitila vezu s Džoom, spuštam slušalicu i plaćem u Džooovom naručju zbog krivice koju osećam. Kažem mu da bih volela da mogu da budem iskrena prema njoj, da bih volela da ona može da ga upozna, da bih volela da je se ne plašim. A Džo prolazi rukama kroz moju kosu i teši me.

Osećam kako se jaz između mene i mame svakodnevno produbljuje. Nakon svake izgovorene laži, osećam da se sve više udaljavam od nje. Nakon svakog dobijenog kilograma i svakog prejedanja kome se prepustim, osećam da sam sve manje povezana s njom.

Taj jaz me mnogo zbunjuje i muči. Očajnički želim da joj budem bliska, ali isto tako očajnički želim da to bude po mojim pravilima, a ne njenim. Želim da upozna osobu koja postajem. Želim da mi dozvoli da odrastem. Želim da ona poželi da budem ono što jesam.

Međutim, to mi više deluje kao mašta nego kao mogućnost, bar zasad. Tako da, zasad, lažem.

Već treći dan smo na odmoru i sve teče po planu. Kolton i ja svakodnevno imamo konferencijski poziv s mamom, da bismo joj ispričali o

svojim ronilačkim avanturama, vožnjama džipom po neravnom terenu i šetnjama po plažama s belim peskom. Ona se smeje s Koltonom, koji stalno dodaje detalje koji treba da je ubede da on u tom trenutku ne šeta kroz *Target* u Berbanku.

Međutim, kasno po podne trećeg dana, Džo i ja smo jezdili na dasci na plaži ispred hotela, kada ga je on prvi uočio i rekao mi da se sakrijem. Pogledala sam u tom pravcu, kako bih ustanovila o čemu priča, i u daljini, pored jedne kolibe koja je bila žuta kao banana, ugledala sam kako jedan mali paparaco fotografiše mene i Džoa.

Sranje! Sranje, sranje, sranje! Katastrofa. Doplivali smo do peska, ostavili daske, umotali se u neke luksuzne peškire i požurili ka zadnjem ulazu u hotel. Paparaco nas je sve vreme snimao.

Dok smo stigli do naše sobe, bila sam u potpunoj panici, nabrajajući sve načine na koje bi me mama mogla kazniti, odreći me se ili mi zapretiti. Džo bezuspešno pokušava da me smiri.

Na kraju sam, nakon dovoljno duge histerije, osetila potpunu emotivnu iscrpljenost. Zaspala sam u krevetu u šest po podne.

Kada sam se ujutro probudila, prvo što sam videla nisu bile prelepe palme pored prozora; niti bleštava tirkizna voda; niti mladi srećan par mladenaca, koji su se mazili u mrežastoj ljuljašci u daljini. Videla sam hladan i čvrst ekran ajfona, na kome je bila notifikacija koja me je užasnula.

Trideset sedam propuštenih poziva od mame, šesnaest govornih poruka i četiri nepročitana imejla (više ne delimo isti nalog – nedavno sam otvorila sopstveni, zahvaljujući Džoovom ohrabrenju). Otvorila sam poslednji pristigli imejl:

Draga Net,

Tako si me razočarala. Nekad si bila moj savršen mali anđeo, ali sad nisi ništa drugo do mala KURVA, DROLJA, POTPUNO ISKORIŠĆENA. I kad samo pomislim da si se dala onom odvratnom SVIREPOM ČUDOVIŠTU od muškarca. Videla sam fotografije na

veb-sajtu koji se zove TMZ – videla sam te na Havajima s njim. Videla sam kako trljaš njegov odvratni dlakavi stomak. ZNALA SAM da me lažeš za Koltona. Dodaj i to na spisak svega što si postala – LAŽOV, PREVARANT, ZLOČA. Izgledaš mi i debeljuškastije. Očigledno je da JEDEŠ SOPSTVENI OSEĆAJ KRIVICE.

Muka mi je od pomisli da je njegova piša u tebi. MUKA! Nisam te tako vaspitala. Šta se desilo s mojom dobrom malom devojčicom? Gde je nestala? I ko je to ČUDOVIŠTE koje ju je zamenilo? Sad si RUŽNO ČUDOVIŠTE. Ispričala sam tvojoj braći za sve i svi su rekli da te se odriču, baš kao i ja. Ne želimo više ništa da imamo s tobom.

S ljubavlju,

Mama (ili bi bolje bilo da napišem DEB, jer ti više nisam majka)

P. S. Pošalji novac za novi frižider. Naš se pokvario.

Savila sam se i zaronila glavu u šake, počevši da jecam. Džo mi trlja leđa i uverava me da moja mama nije dobro, a ja ga uveravam u suprotno. Ja nisam dobro. Možda je ona u pravu. Možda sam skrenula s pravog puta. Možda sam zlo čudovište.

„Ne smeš da dozvoliš da ona tako utiče na tebe“, kaže mi.

Podižem telefon i panično počinjem da ukucavam TMZ u pretraživač. Džo me podseća da smo se dogovorili da nećemo gledati te slike – on zna da ne volim izgled sopstvenog tela – ali meni to nije bitno. Moram da ih vidim. Moram da vidim da li je mama u pravu.

I jeste. Izgledam grozno. Gade mi se sopstveno telo i lice. Stvarno izgledam debeljuškasto. Više ne nosim jednodelne kostime, ali i dalje nosim šorts kako bih sakrila dupe koje je oblo i ženstveno, i zbog toga mi se gadi. Džo mi kaže da mi sise izgledaju sjajno u gornjem delu kostima, ali ja to ne vidim. Mislim da su sise nešto odvratno. Mrzim ih.

Volela bih da imam ravne grudi, bez oblina. Volela bih da na mom telu ništa nije seksi ili sugestivno.

Suze smenjuje otrovni samoprezir. Primećujući promenu kod mene, Džo mi otkida telefon iz ruke i kaže mi da će ga staviti u hotelski sef. Ne bunim se.

Tokom naredna dva dana, telefon mi je ostao u sefu, a kupaći kostim okačen na kvaku od vrata kupatila, gde sam ga poslednji put stavila. Džo i ja pokušavamo da što je moguće bolje iskoristimo ostatak vremena na Havajima tako što odlazimo u šetnje i vožnje i bavimo se aktivnostima koje ne zahtevaju da se obnažim u javnosti. Poslednjeg jutra mi je pažnja već dovoljno dugo bila usmerena na nešto drugo, a telefon je dovoljno dugo bio van domašaja da sam skoro zaboravila na incident sa paparacom i otrovni imejl od mame.

Međutim, onda smo Džo i ja počeli da pakujemo prtljag i krajičkom oka sam videla kako on diskretno ukucava šifru na sefu. Izvlači moj telefon i kreće da ga stavlja u svoj džep. Tražim da ga prvo pogledam. Podseća me da je to loša ideja i da ću samo nađiti sebi ako ga pogledam, ali jednostavno ne mogu da odolim. Želim da ga vidim. Moram da ga vidim.

Čim sam uzela telefon u ruku, znala sam da sam napravila grešku, ali već je kasno. Četrdeset pet propuštenih poziva od mame. Dvadeset dva nepročitana imejla od nje. Pomamno počinjem da čitam poruke, i svaka sledeća je agresivnija od prethodne – naziva me glupačom, gubitnicom, ološem, đavolom. Džo kaže da kasnimo na aerodrom. Nije me briga.

Čitam još jedan imejl. Naslovljen je: *Pismo tvojim obožavaocima*. Otvaram ga i otkrivam da je za njega prikačena poruka s kritičkim tekstom, za koji mi mama kaže da ga je objavila na internet stranici Kluba fanova Dženet Makardi, kako bi navela obožavatelje da me napuste. Kaže da će mi ukrasti sve obožavatelje, da ih ona zaslužuje više od mene, da se kune Bogom da će otvoriti nalog na *Vajnu* i da će svi obožavati njene smešne video-klipove.

Pitam se da li mama blefira, pa proveravam klub obožavatelja koji je pomenula. Ne blefira. Tu je mamina poruka, na naslovnoj stranici Kluba fanova. Prosto ne mogu da verujem.

Vraćam se na imejl i stiže još jedna poruka od mame. Otvaram je:

TI si kriva što mi se rak vratio. Nadam se da si srećna što to čuješ.

TI moraš da živiš s tom činjenicom. TI si mi uzrokovala rak.

Napravila sam nacrt odgovora, pitajući je možemo li prosto da sednemo i o svemu popričamo licem u lice. Sigurna sam da, ako pristane na to, mogu dovoljno da se opravdam da zaradim njeno odobravanje. Očajna sam, preklinjem.

Draga moja mamice...

Molim te, možemo li bar da se vidimo kako bismo popričale o ovome? Molim te. Samo ti i ja. Možemo da sednemo i sve rešimo razgovorom. Mogu da ti odgovorim na sva pitanja koja imaš. Molim te, mamice. Mrsko mi je što sam te izneverila. Sve bih učinila da te ne razočaram. Sigurna sam da, kada bi bila upoznata sa celom situacijom, ne bi ovako razmišljala o meni. Mnogo te volim. Želim da ti ponovo budem bliska. Nedostaješ mi.

S ljubavlju, Neti

Gasim telefon i stavljam ga u Džooov džep. On me pita šta je ona rekla. Ne odgovaram mu. Obamrla sam. Katatonična sam. Tokom celog leta kući nisam progovorila ni reč.

Tokom poslednjih nekoliko godina mama i ja smo se udaljavale onako kako nisam ni sanjala da je to moguće. Uz slavu i Džoa, napetost između mene i mame postajala je prosto nepodnošljiva. Osim toga, tu je i teret njenog raka. A možda sve ovo, u stvari, ima veze s njenim rakom.

Zašto ne može da prizna da umire? Zašto ja ne mogu da priznam da umire? Prezirem je što joj je toliko stalo do slave, a ona mene prezire što mi je toliko stalo do Džoa. Trenutno izgleda kao da jedna za drugu imamo više mržnje nego ljubavi, ali možda smo obe samo uplašene. Možda dozvoljavamo da se ovaj jaz između nas produbljuje zato što obe znamo da će taj jaz uskoro izmaći našoj kontroli.

Avion je sleteo. Dok smo se rulali po pisti, otvorila sam nacrt svog imejla mami. Poslala sam ga. Par trenutaka kasnije, telefon se već oglasio da je stigao odgovor od mame:

Naravno, možemo da se vidimo.

P. S. Podsećam te da pošalješ novac za frižider. Prokisao nam je jogurt.

46.

„Dženet? Hoćeš li da otpevaš *Vetar u mojim krilima** na mojoj sahrani?“

Mama i ja sedimo u restoranu *Panda ekspres* na Kavenga bulevaru, kako bismo uz večeru proslavile mamin rođendan. Mama žvaće brokoli kivan na pari, a ja žvaćem kupus kivan na pari, i obe se ponašamo kao da je u našem odnosu sve normalno, jer to je nešto što u poslednje vreme radimo.

Počelo je kada smo se prvi put videle nakon mog putovanja na Havaje. Tata ju je dovezao u moj stan, podigao iz invalidskih kolica i spustio je na kauč. Dok smo čekali da se pripravi čaj, čekala sam da ona pokrene temu situacije s Džoom, jer sam mislila da se zato uopšte i sastajemo – da bismo o tome razgovarale. Međutim, ona to uopšte nije pominjala. Samo mi je postavljala nevažna pitanja o poslu, a ja sam njoj postavljala nevažna pitanja o poslednjoj epizodi *Mornaričkih istražitelja*. Mami se mnogo sviđao Mark Harmon.

Kad će ona to više pomenuti? – pitala sam se. I nastavila sam da se pitam sve dok naša dva zajednička sata nisu prošla i brže nego što smo mislile, a tata se vratio da bi je pokupio i odvezao kući.

Do ovog trenutka u restoranu *Panda ekspres* na Kavenga bulevaru, taj način komunikacije – ljubazno ćaskanje uz prikriven bol i ogorčenost – bila je naša nova realnost tokom nekoliko meseci, što je dovoljno dug period da to više ne predstavlja ništa novo. Zato sam se šokirala kada je mama zatražila da joj na sahrani otpevam *Vetar u mojim krilima*.

Mamin rak spada u kategoriju onoga za šta se pretvaramo da ne postoji, jer je o tome neugodno razgovarati. To što je mama postavila ovo

* Orig. *Wind Beneath My Wings*. (Prim. lekt.)

pitanje predstavlja kršenje tog nepisanog pravila. Ne znam kako to da shvatim, niti šta da kažem.

„Ovaj...”

„Mada, moraš to da uradiš emotivno. Moraš da veruješ u te reči. Neće imati efekta ako se budeš davala samo polovično.”

Još nisam pristala da pevam, a mama mi već daje uputstva za izvođenje. „Ovaj...”

„Daj da čujem kako zvučiš.”

„Mama, u restoranu smo, neću...”

„Samo pokušaj.”

„*Mora da mi je bilo hladno u senci...*” Glas je nevoljno krenuo da mi izlazi iz usta. Telo mi je programirano da udovolji svakom njenom zahtevu. Radnica koja briše pod u blizini posmatra me krajičkom oka.

„*Jer nikad nisam...*”

„Emotivnije, tužnije! Oseti to, anđele!”

„*Jer nikad nisam osetila sunce na liiiciu...*” Malo sam preterala s vi-bratom, ali mama to voli.

„Dobro, dosta. Ne želim da se potrošiš. Kad nešto izvodiš, suviše rano se potrošiš. Dakle, hoćeš li to uraditi?”

Osećam obavezu. To je mamina poslednja želja. Jedini problem je u tome što mislim da nemam raspon glasa za tu pesmu. Mogu da otpevam strofe u kojima mogu da koristim dublji glas. Međutim, kada pesma dođe do refrena s visokim notama, to je izvan mog raspona glasa.

Nakon što smo se vratile u moj stan, mama zahteva da pronađem tu pesmu na *Jutjubu*, kako bih mogla da je vežbam i kako bi ona mogla da oseti kako će izgledati njeno izvođenje.

„Mislila sam da ne želiš da se potrošim.”

„Pa, vežbamo toliko unapred – nadam se – da to neće imati veze.”

Mamin naglašen izbor reči me strašno pogađa. *Nadam se*. Užasno sam besna na nju, a onda odmah osećam i krivicu što sam besna. Mora

da sam grozna osoba kad sam u stanju da budem besna na majku koja lagano umire.

Ulažem energiju krivice u ispunjavanje mamine želje. Možda će mi to smiriti savest. Pronalazim pesmu na *Jutjubu* i otvaram drugi prozor s rečima pesme. I onda počinjem. Strofa je, čini mi se, u redu. Međutim, kad dođem do dela *Da li si ikad...* – jasno je, to je izvan mog opsega.

„Pa, to je zato što nisi prethodno uvežbala glas“, uverava me mama. „Uvežbaj prvo glas, pa pokušaj ponovo.“

Deset minuta vežbam *mimo-mimo-mi*, pa pokušavam ponovo. Međutim, i dalje imam isti problem. Pokušavam još jednom, kako bih prosto bila sigurna.

„To je izvan mog opsega“, konačno priznajem.

„Nemoj tako da govoriš“, oštro kaže mama.

„Žao mi je.“

„Uspećeš. Znam da hoćeš. Imaš dovoljno vremena da to uvežbaš – nadam se.“

Ne želim da vežbam pesmu koju moja mama traži da joj pevam na sahrani. Ne želim da razmišljam o maminoj sahrani. Želim da ponovo ignorišemo sve ono o čemu nam je neprijatno da pričamo. Ma koliko sam mislila da mi je to mrsko, želim da se vratimo pretvaranju.

„Zašto ne bi pokušala još nekoliko puta večeras, dušo?“, podstiče me mama dok skida svoju zimsku kapu da bi počevala ćelavu glavu. Na prvi pogled to izgleda kao tužan gest, ali mogla bih se zakleti da time pokušava da manipuliše mnome.

Vraćam klip na početak pesme. Počinje veseo uvod u stilu osamdesetih. Pokušavam ponovo.

„Krenuo si u pogrešnom pravcu“, kažem deki preko spikerfona dok ga posmatram s prozora.

„Ups.“

Okrenuo je mamina kolica za 180 stepeni i uputio se u suprotnom pravcu. Posmatram ih sa prozora stana, koji gleda na dvorište. Odabrala sam ovaj stan zbog pogleda, ili tačnije, zbog onoga na šta ne gleda. Najtraženiji stanovi u kompleksu su oni koji gledaju na Sanset bulevar, okrenuti ka užurbanom gradu. Međutim, nema šanse da bih izabrala neki od njih, jer oni gledaju na *Nikelodeonov* studio, a na zidu *Nikelodeonovog* studija nalazi se bilbord svetloljubičaste i žute boje za seriju *Aj Karli*, sa sve mojim veštačkim osmehom i frizurom prerađenom u *Fotošopu*. Nema šanse da se svako jutro budim i gledam sebe u lice.

Nakon nekoliko pogrešnih skretanja i aktiviranja pogrešnih dugmića u liftu, deka i mama konačno stižu u moj stan. Časkali smo par minuta dok smo ispijali čaj, pre nego što smo se vratili na parking kako bi nas deka odvezao na ručak.

„Gde želiš da idemo?“, pitam. *Molim te, nemoj to da kažeš, molim te, nemoj to da kažeš, molim te, nemoj...*

„*Mekdonalds*?“, nevino predlaže mama.

„Važi“, kažem kroz usiljen osmeh. Ne postoji ništa suštinski loše u *Mekdonaldsu*. Štaviše, otišla bih tako daleko da kažem da postoji nekoliko suštinski dobrih stvari. Svi smo probali *mekflari*.

Moja napetost nije zbog *Mekdonaldsa*, već razlog zbog kojeg mama predlaže *Mekdonalds*. Ona zna da imam novca i da mogu da je odvedem gde god poželi, ali ipak bira *Mekdonalds*, ne zato što ga voli, već zato što svojim prijateljicama i koleginicama iz crkve može da kaže koliko je

ponizna i praktična, i da je čak i na tako poseban dan, kao što je to njen rođendan, pojela samo salatu u nekom restoranu brze hrane.

To me kod mame izluđuje. To što čezne da je sažaljevaju. Ona ima četvrti stadijum raka, valjda je već dovoljno sažaljevaju. Ne mora tome da dodaje i *Mekdonalds*.

Deka je krenuo s parkinga i zaustavio se na prvom semaforu. Semaforu koji se nalazi direktno naspram ogromnog zastrašujućeg postera za seriju *Aj Karli*. Od nervoze počinjem da mu sređujem pregrade u kolima na zadnjem sedištu. Izvlačim papire, zgužvane račune, prljave salvete i primerak knjige Šona Hanitija *Pobeda konzervativaca* (*Conservative Victory*). Deku se osvrće preko ramena da vidi šta radim.

„Hoćeš da je pozajmiš? Pročitao sam je. Odlična knjiga. Veoma dobra.“ Lupnuo je par puta o kontrolnu tablu kako bi to naglasio.

„Možda.“ (Ne.)

„Eno je!“ kaže mama dok fotografiše ogroman poster svojim jednokratnim kodakom. Napravila je bar sto fotografija tog istog bilborda.

Dok je pravila sliku, foto-aparat joj je ispaao iz ruke i pao je na pod. Savila sam se kako bih ga podigla, ali baš kad sam se uspravila, vidim da mama ima konvulzije. Šake su joj skupljene u čvrste loptice, lice joj je deformisano tako da joj je jedno oko dopola zatvoreno, a usta su joj potpuno iskrivljena u jednu stranu. Njene konvulzije izgledaju poput ljuljanja neke osobe u bolnici za mentalne poremećaje. Užasnuta sam.

Kažem deku da nešto nije u redu. On zalud uzima ime Gospoda Boga u usta. Mama ništa ne kaže, jer ne može. Deku se osvrće oko sebe kako bi se uverio da je teren čist, pa je isekao ulicu prolazeći kroz crveno svetlo i ušao na parking *Nikelodeonovog* studija. Karl, prijateljski nastrojeni čuvar obezbeđenja, prepoznaje deku jer me često posećuje na setu. Deku kaže Karlu da zove hitnu pomoć.

Do tog trenutka mami je počela da ide pena na usta. Sigurna sam da umire. Deku mi kaže da je polegnem. Otkopčavam sigurnosni pojas i povlačim je u svoje krilo. Nikad u životu nisam bila više uplašena.

Hitna pomoć dolazi impresivno brzo. Stavljaju mamu na nosila i pričvršćuju je. Ona i dalje ima konvulzije. Ubacuju je u kola hitne pomoći. Jedan medicinski tehničar me prepoznaje, pa mi dozvoljava da se vozim s mamom. To je jedan od retkih trenutaka u kojima sam zahvalna što sam poznata.

Uhvatila sam maminu šaku i stegla je. Kažem joj da će sve biti u redu, mada nisam sigurna da hoće. Na kolima je počela glasno da zavija sirena. Kada je slušate iz kola koja je aktiviraju, zvuči izopačeno. Vozač je skrenuo desno s parkinga. Dok stežem ruku majke na samrti i posmatram kako joj se iz usta sliva pena, ponovo prolazimo pored postera. Uočavam svoj izveštačeni osmeh i glupu i jebeno zastarelu frizuru. Sopstveni život mi se ruga.

Do Božića je ostalo još dva dana. Mama je na Odeljenju za intenzivnu negu već nedelju dana, bez svesti. Napad je izazvao tumor na mozgu, što je navodno „prilično čest slučaj“, kako nam to lekar kaže, kao da je, zbog toga što je čest, taj slučaj manje užasan.

Markus, Dastin, Skoti i ja sedimo jedno do drugog u čekaonici dok je baka i deka obilaze na odeljenju. Svi ćutimo.

Nakon izvesnog vremena, nudim se da odem do *Burger kinga*, da nam donesem nešto da pojedemo, jer mi je očajnički potrebno nešto da mi odvuče pažnju. A hrana savršeno odvlači pažnju. Niko od momaka ne želi ništa. Oni trenutno „ne mogu da jedu“, kažu mi. Zavidim im. Zavidim im što im tuga i stres otklanjaju glad.

Odlazim u *Burger king* preko puta ulice. Naručujem veliki hamburger, pomfrit, koka-kolu, takose i pileće štapiće. Naručivanje i konzumiranje hrane dešavaju se brzo, jedno za drugim, i deluje mi kao da su i jedno i drugo van moje kontrole. Nakon toga osećam da mi se stomak proširio.

Razmišljam da nateram sebe da povraćam. Čula sam za to ranije, ali to nikad nisam stvarno pokušala. Ovaj trenutak deluje mi dovoljno dobar da to pokušam. Ugurala sam kesu od hrane u već prepunu korpu za otpatke i uputila se nazad u bolnicu. Projurila sam kroz ulazna vrata, prošla kroz predvorje i uskočila u lift, uzbuđena zbog svog novog plana. Izlazim iz lifta na Odeljenju intenzivne nege. Moja braća više nisu u čekaonici. Mora da su ih pustili kod mame. Odlazim do toaleta sa dve kabine i proveravam ima li tu još nekog, pa se spuštam na kolena na hladan, tvrd bolnički pod i stavljam prste u grlo. Joj. Ubola sam se u zadnji deo grla. Boli me, ali ništa ne izlazi iz mene. Pokušavam ponovo. Ništa. Još jednom. I dalje ništa.

Jebeš to. Odustajem. Perem ruke. Ne uspevam da ne jedem i ne uspevam da se oslobodim hrane koju pojedem.

Žurim niz hodnik i guram teška vrata koja vode u maminu sobu. Markus, Dastin i Skoti stoje oko nje. Ispod bolničke posteljine i ćebadi jedva da se uopšte nazire oblik njenog malog tela.

„Budna je“, kaže mi Dastin.

Požurila sam da priđem njenom krevetu i uzela je za ruku. Sviđa mi se taj osećaj njene ruke u mojoj. Mala je, a prsti su joj kratki. Koža joj je sjajna i topla.

„Net“, kaže dok lagano okreće glavu da bi me pogledala. Oči su mi prepune suza. Možda će ipak biti dobro. Ne mogu da verujem. Ushićena sam.

„Momci kažu da si otišla u *Burger king*. Ne treba da jedeš te stvari. U hamburgeru ima mnogo masti.“

Ozarila sam se. Jedna suza mi je krenula niz obraz. Mama će preživeti. Ovaj put će preživeti.

„Znam, mama. Znam. Tražila sam da ne stave majonez...“

Ona uzdiše. „Ipak...“

Miranda plače. Ja plačem. Obe plačemo. Ne možemo da prestanemo da plačemo. Što se mene tiče, ne zato što se *Aj Karli* završava. Ne zato što je danas poslednji dan snimanja serije. To mi je u redu, čak sam i uzbuđena i definitivno spremna za to. Mada osećam neizvesnost zbog započinjanja sopstvenog spin-ofa, drago mi je što se bar opraštam od ovog projekta, zbog koga se osećam kao da svaki dan živim *Dan mrmota* i stalno ponavljam jedno te isto.

Plačem zato što ne znam šta će se desiti s mojim prijateljstvom s Mirandom. Mnogo smo se zbližile. Kao sestre smo, ali bez pasivno-agresivne i čudne napetosti. Uverena sam da su ženska prijateljstva maliciozna, sitničava i sklona zabadanju noža u leđa, ali to se uopšte ne odnosi na Mirandu.

S Mirandom je oduvek sve bilo tako lako. Naše prijateljstvo je čisto.

Pomoćnik režisera dodaje maramice meni i Mirandi. Odvratno smo izduvale nos i vratile se na mesto kako bismo snimile poslednju scenu, u kojoj se pojavljujemo zajedno. Tuga nam je pomogla da to obavimo. Zagrlile smo se i plakale.

Na setu su ova osećanja tuge zbog završetka sasvim česta. Vrlo intimno upoznate ljude oko sebe, jer ste s njima više nego sa sopstvenom porodicom. Neko vreme. I onda više niste. Potom, malo-pomalo, shvatate da sve manje pričate s ljudima za koje ste mislili da ste s njima vrlo intimni. Sve dok potpuno ne prestanete da pričate s njima. I onda se pitate da li ste ikad uopšte bili stvarno intimni s njima, ili je sve to bila samo fasada. Da li je ta povezanost bila privremena koliko i set na kome se izrodila.

Ne volim da ljude poznajem unutar nekog konteksta. *Oh, to je neko s kim radim. Ono je neko s kim sam u Klubu čitalaca. Ono je osoba s kojom sam radila seriju.* Jer čim nestane konteksta, nestaje i prijateljstva.

Čeznem da upoznam ljude koje volim duboko i intimno – bez konteksta, bez okvira – i čeznem da i oni mene upoznaju na taj način. I ma koliko Mirandu poznajem duboko i intimno, ne sviđa mi se pomisao da je poznajem kroz kontekst *Aj Karli*, jer se *Aj Karli* završava, a ja ne želim da se zajedno s tim završi i naše prijateljstvo.

„Da li si sigurna?“

„Apsolutno.“

„Sad nije trenutak da nas se odrekneš. Sad smo ti najpotrebniji.“

„Ne mislim tako. Mislim... ako još narednih nekoliko meseci provedem s tobom, suviše ću se vezati.“

„Zašto ne bi želela da se vežeš? Zar vezivanje za nekog nije nešto dobro? Zar to nije suština ljubavi?“

„Prosto se brinem da se vežem dok moja mama, znaš već...“ Ne mogu to da izgovorim naglas. Što to stvarnije postaje, to sam manje sposobna da to naglas izgovorim. Lekari već neko vreme govore da mamino zdravlje ubrzano propada, dovoljno dugo da počnem da sumnjam u njihovu procenu te brzine. Uprkos tome, ono ipak propada. Vezana je za invalidska kolica. Slabija je nego što sam je ikad viđala. Rak se proširio bukvalno na sve. Kraj se bliži. Grizem nokte.

„Ono, pošto sam za nju sad vezana više nego za bilo koga drugog, brinem da će se ta vezanost za nju preliti na onog s kim sam“, kažem.

„Pa, meni je to u redu. Želim to prelivanje. Prelj to.“

To nije odgovor kakvom sam se nadala. Vraćam se na početak.

„Možda se nisam dobro izrazila. Prosto mislim da mi to odvlači pažnju od onog na šta trenutno moram da se usredsredim. A to je porodica.“

„Ja ti odvlačim pažnju?“

„Ne. Da. Ne znam.“

Češem se po glavi. Želim da u ovom trenutku nisam tu, u restoranu *Tonis darts avej* – Džooovom omiljenom veganskom restoranu koji se nalazi u Berbanku.

„Vidi, ako me više ne voliš, možeš to prosto da kažeš. Mogu to da podnesem“, kaže, a glas mu puca na kraju rečenice, razgolićujući reči koje izgovara kao laž.

Upravo u tom trenutku stižu njegova veganska kobasica i pivo. Trenutak u kome u restoranima stiže hrana uvek je besprekorno usklađen s frazom koju biste najmanje želeli da neko načuje. Maltene morate tome da se divite, jer kao da konobari svesno rade na tome.

„Stvarno te volim.“

„Pa, zašto onda raskidaš sa mnom?“ Džo je odgrizao veliki zalogaj kobasice. Neverovatno veliki zalogaj. Umazao je usnu veganskim majonezom. Odyratno je.

Možda je to razlog. Možda se ipak ne radi o mami. Možda sam to prosto prevazišla. Njegovo žvakanje uglavnom me nervira. Zgrčim se od tepanja kome prečesto pribegava. Njegove šale više nisu smešne. Nedostaje mu ambicije. Previše pije. Ne ume da kontroliše bes. Naša razlika u godinama mi više ne deluje kul, već osećam da je se oboje donekle stidimo.

U tom trenutku se pitam kako izgleda spisak mojih mana koji on ima. Šta bi mogao da kaže? Sebična? Posesivna? Nedovoljno društvena? Ne sviđaju mi se njegovi prijatelji? Sklona osuđivanju? Ne poklanjam mu dovoljno pažnje?

Džo i dalje žvaće isti zalogaj. Već prokleti minut žvaće isti taj zalogaj. Zašto prosto ne uzima manje zalogaje? To je bar lako rešivo, Džo!

„Da li si me čula?“ pita me. „Ako me još voliš, zašto raskidaš sa mnom?“

U tom trenutku ispunjenom veganskim majonezom, nešto se u meni okrenulo. Nemam više strpljenja. Nalazim se u veganskoj rupi od bara, okružena mirisom piva koje ne pijem i košarkaškim i fudbalskim utakmicama koje ne želim da gledam preko prevelikog broja televizora koji me okružuju. Sedim na barskoj stolici koja se klima, naspram muškarca koga više ne volim. Obamrla sam. Završila sam.

„Vidi, prosto raskidam.“

Miranda vozi, a ja sedim na prednjem sedištu njenog poršea kajena, gde inače u poslednje vreme provodimo polovinu zajedničkog vremena. A ovih dana provodimo dosta vremena zajedno. Nije trebalo da brinem o kontekstu; otkad se završila serija *Aj Karli*, naše prijateljstvo je ojačalo.

Viđamo se tri do četiri puta nedeljno. Obično jednu noć provedemo zajedno, kao sinoć. Tipično spavamo kod Mirande, ali prošle noći odele smo u hotelu *Sent Redžis Laguna bič*, jer smo na kraju serije dobile noćenje na poklon.

A mogle smo da prespavamo i kod Mirande, jer nismo radile ništa što bi tu zajedničku noć nekako izdvojilo od drugih. Sedele smo u sobi i gledale neki film o pornografskoj industriji, u kome je igrala Amanda Sajfred, i zaključile da, iako je film osrednji i nismo sigurne kako se njeno prezime ispravno čita, Amanda Sajfred predstavlja anđela lepote. Pričale smo o tome koliko smo tužne i očajne, i kako zbog toga imamo osećaj krivice, jer trebalo bi da smo zahvalne za tako mnogo toga. Gledale smo *Mame plesačice* dok nismo zaspale – taktika zlostavljanja Abi Li Miler i strastvenost roditelja jesu nešto što nam je duboko poznato.

Samo što smo napustile hotel. Miranda kreće ka prilazu auto-putu. Žalile smo se uz smeh na nešto dok se u pozadini čula pesma *Roar* Kejti Peri (jednom prilikom smo zajedno išle na koncert *Rolingstounsa*, ali da se ne zavaravamo, mi smo dvadesetjednogodišnje devojke i Kejti Peri nam prija mnogo više od Mika Džegera). Zazvonio mi je telefon. Mamica.

„Halo?“

„Net! Net! Pomozi mi!“

„Čekaj, čekaj, uspori, šta se desilo?“

„Upomoć! Uplašena sam!“

„Čega se plašiš?“

„Opet me vode na operaciju!“

Mama već neko vreme treba da ode na tu operaciju. Silikonski umetak, koji je dobila nakon mastektomije, počeo je da curi, tako da je lekar morao da je otvori, očisti ono što je iscurilo i popravi umetak – što je navodno prilično laka procedura.

„Biće sve u redu. To je omanja hirurška intervencija.“

„Nešto nije u redu, Net! Nešto nije u redu!“

Čujem medicinsku sestru u pozadini. „Gospođo, ovde nisu dozvo-
ljeni telefoni!“

„Molim te, Net! Učini nešto!“

„Šta želiš da uradim?“

„Ne znam! Trebaš mi!“

Zvuči kao da ima napad panike. Glas joj podrhtava kao nikad ranije. To me užasava. Tata uzima telefon.

„Hej, Dženet?“

„Da?“

„Samo je vrlo osetljiva. Na bolničkim je kolicima i voze je u opera-
cionu salu. Ja sam s njom. Sve je u redu.“

„Treba li da dođem?“

Mama viče: „Da!“

Tata kaže: „Ne.“

Ponovo pitam: „Treba li da dođem?“

„Ne, u redu je“, kaže tata. „Dok ti dođeš, oni će već završiti. Biće brzo – i potpuno je bezbedno. Lekari su sjajni. Zvaću te posle.“

Kul. Pojačala sam pesmu *Roar*. Miranda i dalje vozi.

„Da li je sve u redu?“

„Da. Ništa važno.“

Ne pritiska me. Nekoliko minuta vozimo se u tišini, a onda ponovo počinjemo da pričamo o nečemu. Nešto nije u redu, osećam to u stomaku.

Svrćamo po benzin, a potom nastavljamo vožnju. Telefon mi ponovo zvoní. Tata zove.

„Kako je prošlo?“

„Hej... Mama nije dobro.“

„Molim.“

„Njeno telo izgleda nije moglo da podnese operaciju.“

„Čekaj, šta? Mislila sam da je bezbedno...“

„U komi je.“

„Ali rekao si da su lekari sjajni...“

„Nije joj dobro. Treba odmah da dođeš u bolnicu.“

Prekinula sam vezu potpuno obamrla. Kažem Mirandi šta se dešava. Ona se nudi da me odveze u bolnicu. Prihvatam. Zurim kroz prozor. Miranda staje na crveno svetlo.

„Čita se *Saj-fred*“, smireno kaže Miranda. „Proverila sam.“

„Mamice! Jesi li me čula? Rekla sam da sam sad baš mršava. Konačno sam se spustila na četrdeset kilograma.“

Raskrstila sam noge. Naginjem se napred, očajna.

„Četrdeset!“

Zahvalna sam što sam, otkad je mama u komi, prestala da se pre-
žderavam. Štaviše, skoro uopšte nisam jela. Brzo sam gubila na težini.

Tu. Tu. Tu.

Dok bolničke mašine nastavljaju da tutnje, polako se privikavam na činjenicu da moje važne vesti neće probuditi mamu. Brišem suze iz očiju baš u trenutku kad se momci vraćaju iz kafeterije. Ništa ne govorimo jedno drugom. Nema potrebe. Oni sedaju oko maminog tela i svi samo zurimo u nju.

Bacam pogled na časovnik. Pola tri je, prošlo je dva sata otkad su nam rekli da mama ima manje od četrdeset osam sati života. Pitam se koliko joj je još ostalo. U kom trenutku će njen život otkazati unutar tih četrdeset osam sati? Da li ima još četrdeset četiri sata? Deset? Dva? Svaki trenutak mi deluje tako usporen i tako težak. Pokušavam da se uhvatim za svaki trenutak, ali oni prosto promiču. Nikad se nisam osećala gore.

„U... i... em.“

Svi smo okrenuli glavu ka mami. Šta koji kurac! Progovorila je! Lagano, jedva, nerazgovetno je progovorila, ali je ipak progovorila.

„Uuuu... iiii... eeeem“, ponovila je.

Markus se nagnuo napred. „Ne, mama, nemoj to da govoriš. Ne umi-
reš.“

„UUU-III-EM“, izgovorila je uz nešto besa. Vratila se.

Dastin je pucnuo prstima. „Pijem!“

Mama je razrogačila oči kako bi potvrdila. Svi smo prasnuli u smeh, mnogo snažnije nego što bismo to uradili da ne umire. Ima nešto u tim trenucima koji su pitanje života i smrti, što prosto plače za rasterećenjem. U suprotnom je sve suviše teško. Suviše bolno.

Markus je otrčao u hodnik da bi doneo sok iz aparata. Vraća se, otvara konzervu i prinosi je maminim ustima. Svi smo se osmehnuli. Ovo je dobro, zar ne? To je dobar znak. Mama izgovara neku svoju verziju reči i guta sok. To znači da će biti dobro. To znači da će preživeti. Zar ne?

Znam da tako razmišljam iz očajanja. Znam da se hvatam za slamku. Ali držaću se za nju ako moram. Ne mogu da je pustim.

Mama je premeštena s Odeljenja za intenzivnu negu pre nedelju i po dana, i otad se nalazi na normalnom odeljenju. Toliko o četrdeset osam sati. Natrljaj time nos, dr Vajzmane. Ponekad tako razmišljam. Sve dok on ne počne mene i momke da uverava da to ne znači da će ona doživeti neku vrstu čudesnog izlečenja – a to radi često. Ne želi da se nadamo. Ma koliko bih volela da mogu da se raspravljam s njim, znam da ne mogu. Vidim to. Ona sere u kesu i diše preko aparata. To se neće preokrenuti.

Tokom prve nedelje njene hospitalizacije, momci i ja smo odsedali u obližnjem hotelu, čekajući da umre. Ali ona nije umirala. Zato smo posle nedelju dana otkazali hotel. Život se vratio u normalu, ili je bar bio normalan onoliko koliko je mogao biti. Dastin je prekinuo bolovanje i vratio se na posao. Markus se vratio u Džerzi. Deko i tata radili su u suprotnim smenama, kako bi neko od njih dvojice mogao većinu noći provesti s mamom, dok je Skot s njom bio tokom dana. Posećivala sam je svakog dana nakon što bih završila rad na novom spin-ofu, koji smo počeli da snimamo. Nakon što bih zamahivala čarapom s puterom i uzvikivala dovrtljivi tekst na preterano osvetljenom setu jarkih boja serije *Sem i Ket*, došla bih da sedim pored bolničkog kreveta, u stolici s otrcanim tapacirungom, okružena sanitarnim mirisima i osećajem smrti.

I danas je tako. Upravo sam završila snimanje scene u kojoj se suprotstavljam nekim zlobnim siledžijama u školi i udaram jednog od njih sendvičem sa šunkom. A sad sam ovde. Posmatram medicinsku sestru kako menja kolostomsku kesu dok me kriomice posmatra. Znam šta sledi – potpuni pakao.

„Da li ste vi...“, pita me sestra. Da mi se to već nije desilo dvadeset pet puta u ovoj bolnici, bila bih šokirana što me, dok sedim preko puta majke na samrti, neko pita da li sam ja Sem Paket.

Ne odgovaram. Suzila sam oči i nadam se da će sestra shvatiti da je potpuno neprikladno da me to sad pita. Nije shvatila.

„Izgledate kao Samanta Paket. Da li ste vi ona?“

Sedim osećajući da je čovečanstvo u potpuno beznadežnom stanju dok se sestra oslobađa fekalija moje majke.

„Ne“, kažem. Npristojno.

„Izgledate *baš* kao ona. Pljunuta ona. Imate li nešto protiv da vas fotografišem kako bih pokazala svojoj sestričini? Neće verovati koliko ličite na nju.“

Zavalila sam se u stolici. Zaškripala je. „Ne. Neću se fotografisati.“

Pogledala sam u mamu. Zapanjujuće je koliko joj je rak promenio izgled. Nekad je imala obline od glave do pete. Imala je butine, nešto malo dupeta, kao i sise (pa, u stvari, jednu sisu, ako brojimo samo one prave, jer je druga bila samo umetak nakon mastektomije). Imala je mali struk i uska ramena. Imala je zgodan stas. Sad joj je stomak isturen, sise su se skupile, a noge su joj kao grančice. Ruke joj deluju duže, skoro kao u majmuna – prosto joj vise uz bokove. Ne liči više na ljudsko biće.

„Vo-m-tee!“ odjeknulo je iz mame. To je jedna od retkih fraza koje joj izgovara. Ima toliko mnogo tumora na mozgu, koji su toliko veliki da je skoro u stanju moždane smrti. A ipak se još uvek seća kako da, na neki način, kaže: „Volim te.“ Osećam fizički bol u srcu zbog toga.

„Vo-m-tee!“ ponavlja dok vrti glavom, a pogled joj je tup. Grizla sam usnu dok nije prokrvarila.

Pokušavam da posmatram mamu dok sam u bolnici s njom – da je se nauživam, da je zapamtim. Međutim, istovremeno ne želim da je pamtim ovakvu. I zato, kad god je pogledam, skoro odmah skrećem pogled na drugu stranu. Ponekad prisilim sebe da je uzmem za ruku i kažem joj da je volim i da sam tu ako sam joj potrebna, ali uglavnom se ne osećam dovoljno snažnom da to uradim. Umesto toga, sedim u stolici u čošku i povremeno je gledam, ali uglavnom gledam kroz prozor i pokušavam da se ne raspadnem.

Telefon mi se oglasio nakon što je stigla poruka od Koltona. Pita me da li želim da pobegnem na par dana, da se odvezemo u San Francisco. On zna da mi je teško i misli da će mi tako pomoći da ne razmišljam o ovome. Proveravam s dekom da li će mama biti stabilno bar nekoliko narednih dana; deka potvrđuje da hoće.

Bacila sam brz pogled na mamu, koja je nešto nerazgovetno pričala. Ne mogu da dočekam da izađem iz ove bolnice. Ustajem, ljubim je u čelo i odlazim.

53.

Sedim na prednjem sedištu Koltonovog dodža čardžera. On vozi. Pri-sećamo se kako smo se upoznali, na snimanju filma u Juti pre skoro de-set godina. Nekih dvadeset pet kilometara pre San Franciska predlaže da kupimo nešto alkohola, koji ćemo piti u hotelu. Nikad ranije nisam pila alkohol, više zbog toga što sam ga se plašila, nakon što sam videla kakav odnos Džo ima s njim, nego zato što se pridržavam bilo kakvih mormonskih pravila.

Međutim, ako postoji iko s kim bih bila spremna da probam da pi-jem, onda je to Kolton. On je pun topline i energije, i ume sve oko sebe da navede da se oseće prihvaćenima. Osim toga, gej je, pa ne moram da brinem o bilo kakvoj seksualnoj tenziji.

Čim smo ušli u hotelsku sobu, otvorili smo flašu i sipali piće u dve plastične čaše iz kupatila. Otvaramo pakovanje gumenih bombona kako bismo ih sisali čim sručimo piće u grlo.

„Spremna?“, uzbuđeno me pita Kolton. Klimam glavom. Počinje da odbrojava. „Jedan, dva, tri.“

Podigli smo noseve, progutali piće i zatim počeli da sisamo gumene bombone.

„Ništa ne osećam“, zbunjeno kažem.

Kolton se slaže, tako da uzimamo po još jednu turu pića.

„U redu, i dalje ne osećam previše, ali postoji neka, ono, vrlo blaga vrtoglavica.“

Kolton se slaže, pa uzimamo još jednu turu.

„Oh, mislim da počinjem da ga osećam.“

Kolton se slaže, pa uzimamo još jednu turu, za svaki slučaj.

Pre nego što smo uspeli da ustanovimo kako se osećamo nakon četvrtog pića, skakali smo po krevetima, igrali žmurke u hotelskom hodniku i ušunjali se na bazen, iako je bio zatvoren. Isplanirali smo kratak film koji ćemo zajedno snimiti, a u kome ćemo nedelju dana biti lisicama vezani jedno za drugo. Pokušali smo da pronađemo lisice. Na svu sreću, nismo ih našli.

Sledećeg jutra sam se probudila puna energije, s maskarom razmazanom ispod očiju kao u rakuna, i još sam nosila odeću od juče.

„To je bila jedna od najboljih noći mog života“, objavila sam.

Kolton se složio, pa smo razmatrali da uzmemo još jednu turu. Odlučili smo da sačekamo več, kako bismo imali čemu da se radujemo.

I, Gospode Bože, kako sam se samo radovala tome. Ne mogu da verujem da sam toliko dugo odlagala da se napijem. To je neverovatan, jedinstven osećaj. Kada sam pijana, sve brige nestaju – to što mrzim svoje telo, stid koji osećam zbog ličnih navika u ishrani, briga zbog majke koja je na samrti, poniženje zbog glavne uloge u seriji koju snimam – sve to nestaje. Kada sam pijana, manje sam napeta, manje inhibirana, manje zabrinuta za to šta bi mama želela ili mislila o meni – štaviše, kad sam pijana, mamin osuđujući glas potpuno nestaje. Ne mogu da dočekam več.

KUC-KUC-KUC.

Buka me je prepala, pa sam se trгла iz sna. Jao. Glava mi pulsira. Trljам slepoočnice. Mora da ovako izgleda mamurluk. Samo sam slušala o tome kako je to biti mamuran, ali dosad to nisam lično iskusila, uprkos tome što sam poslednje tri nedelje, otkad sam s Koltonom u San Francisku, po prvi put probala tenesi džek s medom i opijala se skoro svake noći. Sve dosad, kad god bih se napila, bila sam u stanju da se ujutro probudim bez posledica, bez obzira na to šta sam pila i koliko. Međutim, iz nekog razloga danas se osećam drugačije. Da li je to od tekile? Viskija? Ruma? Vina? Činjenice da sam pomešala sva četiri pića? Ko zna.

KUC-KUC-KUC.

Sranje! Koliko je sati? Proveravam telefon: 8.05 ujutro. Jebem ti. Zaboravila sam da namestim alarm. Trebalo je da krenem na let pre pet minuta. Ovo mora da je vozač kog su poslali iz *Nikelodeona*.

„Dolazim!“, vičem, pokušavajući, ali ne uspevajući da to izgovorim glasom koji ne odaje činjenicu da sam se upravo probudila.

Širom sam otvorila vrata. Nema vozača u odelu s kravatom. Umesto njega, tu je Bili – moj veseli preduzimač, koji sisa bombone protiv kašlja – sa svoja tri člana ekipe.

„Hej-hej!“, veselo kaže Bili dok ulazi unutra, ne sačekavši da ga pozovem da to uradi. Njegovi momci ulaze za njim.

Potpuno sam zaboravila da Bili dolazi danas. Ne bi trebalo da sam to zaboravila jer on dolazi skoro svaki dan.

Pre tri meseca kupila sam kuću. Svi su mi rekli da će to biti dobra investicija. Osim toga, uzbudivala me je ta ideja. Moja prva kuća. U njoj

neće biti vlage, buđi i neće biti pretrpana stvarima. Predstavljaje dokaz mog uspeha.

Uzela sam prelepu kuću na brdu na tri sprata, koja je bila po sistemu ključ u ruke, tako da sam mogla odmah u nju da se uselim i ne brinem o bilo kakvom renoviranju. Čak sam kupila i nameštaj koji se nalazio u njoj, da ne bih morala da razmišljam o opremanju. Moja vizija ove kuće bila je da nemam viziju – već da nekom drugom dozvolim da je ima, a ja samo da uživam u njoj.

Nekoliko nedelja nakon useljenja saznala sam da cela infrastruktura mora da se iskopa i zameni. Pukla je neka cev i voda iz kupatila poplavila je nameštaj u dnevnoj sobi, potpuno ga uništivši. Sudopera u kuhinji i jedna WC šolja su se zapušile. Pod se raspadao, a stepenište se polomilo. Ova kuća nije bila *ključ u ruke*. Spolja je dobro izgledala, ali se u suštini raspadala.

Dok se Bili i momci penju uz stepenice, iskoračujem na verandu i izvijam vrat preko ograde da bih pogledala da li se ispod nalazi vozač. Nalazi se. Naravno da se jebeno nalazi. I ne samo da se nalazi već je prekrstio ruke, navukao rukavice, upalio motor i otvorio prtljažnik. Oduvek me je nervirala spremnost i tačnost vozača.

„Trebaće mi samo nekoliko minuta!“, doviknula sam mu.

„Važi, gospođo! Ali stvarno bismo morali da krenemo što p...“

Zalupila sam mu vrata usred rečenice. Postajem besna osoba, koja nema tolerancije za druge. Svesna sam tog sranja, ali nemam nikakvu želju da to promenim. Štaviše, želim to. To je oklop. Lakše je biti besan nego osećati bol ispod besa.

Požurila sam uz stepenice, izvukla kofer iz ormana i otvorila ga na drvenom podu. Momci počinju da lupaju i čekičaju u kupatilu, radeći na tušu, dok ja čučim i nasumično ubacujem čarape, veš, pidžame, farmerke i košulje u kofer.

Podižem jednu jaknu i razmišljam da li će mi biti potrebna na ovom putovanju. Da li je u Njujorku sad hladno? Odbacujem jaknu u stranu

i umesto nje se odlučujem za duksericu s kapuljačom. Ugurala sam je u kofer, zatvorila poklopac i sela na njega u pokušaju da zakopčam rajsferšlus. Sranje! Zaboravila sam sredstva za higijenu.

Pomamno skačem kako bih grabila jednu po jednu stvar koja mi pada na pamet. Sve je u haosu. Preturam po ormariću u kupatilu i grabim nešto šminke, putnu četkicu za zube, mini-pakovanje konca za zube i sredstvo za ispiranje usta. Stavljam ih u prednji džep kofera u trenutku u kome telefon počinje da zvoni. Javljam se.

„Da, tata?“

Čekićanje-čekićanje-čekićanje. Bušenje-bušenje-bušenje.

„Treba da dođeš.“

„Stvarno?“

Čekićanje-čekićanje-čekićanje. Bušenje-bušenje-bušenje.

„Da...“

Ponovo se bacam na kofer. Zašto ovo neće da se zatvori? Povukla sam rajsferšlus jače. Onaj deo koji sam cimmula pokidao se i ostao mi u ruci. Bacila sam ga.

„Da li si siguran? Jer upravo treba da krenem na aerodrom, dole me čekaju kola.“

Čula sam kako tata udiše vazduh s druge strane telefona. Zvuči kao da je pod stresom.

„Gde ideš?“

„U Njujork, sećaš se?“

„Zbog čega?“

Bušenje-bušenje-NAJGLASNIJE BUŠENJE KOJE SAM IKAD JEBENO ČULA.

„Nikelodeonov Svetski dan...“ Zastala sam, shvatajući koliko glupo zvuči ta rečenica. „Ne znam; nešto što treba da vodim. Znači, ne bi trebalo da putujem?“

„Kažu da će se to desiti danas.“

Sledila sam se i na tren šokirala, ali ne zadugo. Taj trenutak sam već doživela mnogo puta. Neko kaže da će mama umreti, a ona ne umre. Nastavila sam da cimam rajsferšlus.

„Da, ali...“, počela sam rečenicu, znajući da će tata znati šta mislim.

„Ali šta?“

Nema veze. Stalno zaboravljam da tata nikad ne zna šta mislim.

„Ali isto to su rekli mnogo puta ranije. Ako je ovo još jedna lažna uzbuna, ne bi trebalo da dolazim. *Nikelodeon* će biti strašno ljut ako ovo propustim.“

Nastupila je kratka tišina. Na ulaznim vratima se ponovo začulo kućanje. Vozač me verovatno proverava. Tata guta pljuvačku.

„Stvarno treba da dođeš.“

„U redu.“

Prekinula sam vezu baš u trenutku kad sam konačno uspela da završim rajsferšlus. Sad me je već probio znoj. Ustajem, prilazim krevetu i sedam na njega kako bih na trenutak pokušala da se priblerem pre nego što krenem da možda po poslednji put vidim mamu. Pokušavam da prihvatim tu intenzivnu stvarnost, ali mi to ne polazi za rukom zbog čekićanja-čekićanja-čekićanja. Bušenja-bušenja-bušenja. Kucanja-kucanja-kucanja.

Sedim na kauču i posmatram mamu koja leži u bolničkom krevetu, koji je postavljen za nju u dnevnoj sobi stare horderske kuće u Lugu smeća. Kauč je pomeren kako bi se napravilo mesta za bolnički krevet. Mama prima palijativnu negu poslednje tri nedelje, tako da to nije neobičan prizor, mada je ona obično u sedećem, a ne ležećem položaju, kao sada, i nikad ranije nisam čula da joj je disanje ovako plitko.

Skoti i Dastin sede u blizini. Svi ćutimo, što je posledica višegodišnje emotivne iscrpljenosti. Iznenadena sam što niko od nas ne plače, ali kao da više nemamo suza. Imali smo bar tuce proba majčine smrti. Sećamo se i VHS trake.

Telefon mi se oglašava usled pristigle poruke. *Nikelodeon* se javlja kako bi rekao da je potpuno u redu da propustim Svetski dan nečega. Odgovorila sam kako bih im zahvalila.

Stiže još jedna poruka, ovaj put od tipa kog trenutno zavláčim. Trenutni tip i ja smo se *upoznali* preko *Tvitera*. Dogovorili smo se da se vidimo uživo. Pozvala sam još neke prijatelje, za slučaj da se ispostavi da je ubica. Nakon što sam se uverila da je bezbedno biti u njegovom društvu, odlazili smo na luksuzne večere, laser-tag i mini-golf. Čak smo zajedno išli i u Diznilend da posmatramo vatromet. (Istrošila sam se na vodiča za javne ličnosti, da ne bismo zaustavljali bilo kakve parade i iznervirali Šilju.)

Trenutni tip je predivno sladak, pažljiv i romantičan. Međutim, ne volim ga. Možda je to zato što u mom srcu nema mesta za ljubav prema bilo kome dok mama umire, ili možda prosto pokušavam da tugu okrivim za iskreni nedostatak povezanosti s njim. Tuga je sjajno žrtveno jagnje. U svakom slučaju, otkrivam da je vrlo moćno oružje kad ne volite nikog.

Voleti nekog znači biti ranjiv. Osetljiv. Nežan. I izgubite se u tome. Ukoliko nekog volim, počnem da nestajem. Mnogo je lakše prosto biti sanjivih očiju, steći lepe uspomene i smišljati interne šale par meseci, pobeći čim sve počne da biva stvarno, a potom ponoviti ceo ciklus s nekim novim.

Upravo u toj tački se nalazim s Trenutnim Tipom. Solidno mi je odvrćao pažnju, ali spremna sam da ga zamenim.

Izvlačim telefon da bih proverila poruku od njega.

Šta radeš?

Nisam sitničava kada je reč o greškama u kucanju, ali Isuse Hriste, gledaj da pišeš pravilno! To je to. Spremna sam za kraj. Pravim nacrt teksta.

*Hej – stvarno mi je žao, ali ne mogu sad da se bavim svim ovim.
Mama će mi umreti i stvarno mi je potrebno da budem sama. Nadam se da shvataš.*

Poslato. Obavljeno. Dok si rekô piksla. Ponovo sam pogledala svoju majku koja je na samrti. Oglasila se notifikacija poruke.

Nemoj to da govoriš, draga. Mama ti neće umreti.

Ignorisao je ostatak moje poruke. Prevrćem očima. Dvanaest puta sam mu rekla da mi mama umire od raka, ali on se ponaša kao da je ona uganula nogu. Nema nikakvu predstavu o gubicima. Čini mi se kao da je svet podeljen na dve vrste ljudi: one koji znaju za gubitke, i one koji ne znaju. I kad god naiđem na nekog ko ne zna, ignorišem ga.

Ovih dana sam non-stop nervozna. Jednostavno više ne želim da imam posla s ljudima. Spustila sam telefon na naslon kauča, licem nadole.

Pogledala sam u Dastina, potom u Skota, pa u mamu. Deluje mi da jako teško diše. Bori se da ostane u životu. Mrzim to.

Mama oštro udiše, pa izdiše. Medicinska sestra za palijativnu negu pogledala je u tatu i blago klimnula glavom. Tata nas je pogledao. Mama je umrla.

Svi smo obamrli. Ne plačemo. Samo sedimo. U tišini. Konačno, uzimam svoj telefon. Stiglo mi je na stotine poruka. Svi su već čuli. Sajt *E! njuz* već je objavio priču. Kako jebeno već znaju? Nemam predstavu.

Otvaram poruku koja je ranije stigla od Trenutnog Tipa. Zurim u njegov poslednji tekst: *Nemoj to da govoriš, draga. Mama ti neće umreti.*

Odgovorila sam mu: *Upravo je umrla.*

posle

THE HISTORY OF THE UNITED STATES OF AMERICA, FROM THE FIRST SETTLEMENTS TO THE PRESENT TIME.

BY JAMES OSGOOD, ESQ. OF NEW-YORK.

IN THREE VOLUMES.

VOLUME THE SECOND.

NEW-YORK: PUBLISHED BY J. OSGOOD, 15 NASSAU ST. 1845.

post

THE HISTORY OF THE UNITED STATES OF AMERICA, FROM THE FIRST SETTLEMENTS TO THE PRESENT TIME.

BY JAMES OSGOOD, ESQ. OF NEW-YORK.

IN THREE VOLUMES.

VOLUME THE SECOND.

NEW-YORK: PUBLISHED BY J. OSGOOD, 15 NASSAU ST. 1845.

THE HISTORY OF THE UNITED STATES OF AMERICA, FROM THE FIRST SETTLEMENTS TO THE PRESENT TIME.

BY JAMES OSGOOD, ESQ. OF NEW-YORK.

IN THREE VOLUMES.

VOLUME THE SECOND.

NEW-YORK: PUBLISHED BY J. OSGOOD, 15 NASSAU ST. 1845.

Svi smo se oprostili, što je podrazumevalo da nemo stojimo nad maminim mrtvim telom. Medicinska sestra izgurala je mamina bolnička kolica van kuće i u kombi palijativne nege.

Tata pita šta da radimo i predlaže da izađemo iz kuće i odemo negde. Niko od nas mu ne odgovara. Predlaže nam da odemo do luksuznog tržnog centra, koji je udaljen nekih dvadesetak minuta. Ulazimo u kola.

Potrebna mi je maska za ajfon, pa krećemo ka *Eplovoj* radnji. Prilazi nam jedan omanji veseli radnik, s belim zubima i retkom kosom.

„Hej, kako ste danas?“ Široko nam se osmehnuo. Bledo smo ga pogledali. Protumačivši naše raspoloženje, tip iz *Eplove* radnje skinuo je osmeh s lica i promenio ton. Cenim što je to uradio.

„Mogu li danas nekako da vam pomognem?“

Kupila sam masku za telefon i izašli smo odatle za pet minuta. Upućujemo se u mali kafić na istom spratu kako bismo ručali. Naručila sam salatu bez preliava kako bi mama bila ponosna na mene. Nisam pojela nijedan zalogaj. Srećna sam, čak i zahvalna, što je trauma konačno rezultirala nedostatkom gladi. Naravno, mama je umrla, ali ja bar ne jedem. Bar se osećam mršavom, vrednom i dobro u sopstvenom telu, u sopstvenoj mršavosti. Ponovo izgledam kao dete. Odlučna sam da istrajem u tome. Da odam počast mami.

Te večeri sam se vratila u svoju veliku praznu kuću. Bili i njegovi momci ostavili su sav svoj alat, pošto se sutra vraćaju. Cerade prekrivaju nameštaj u dnevnoj sobi. Sela sam na jednu ceradu i osvrnula se oko sebe. Mislim da bih mogla zamrzeti ovu kuću.

Unervozila sam se. Cerada škripi i nervira me taj glasni zvuk. Ne znam šta da radim sa sobom. Otvaram flašu viskija i ispijam nekoliko gutljaja

pravo iz flaše, a potom šaljem poruku Koltonu i još nekim prijateljima, da vidim da li mogu da mi prave društvo.

Svi smo se uputili u Mali Tokio i seli u jedan suši restoran da večeramo. Slistila sam flašu sakea. Jelovnici se dodaju ukrug. Želim sve, želim sve da pojedem.

Mnogo sam zbunjena. Poslednjih mesec dana nisam bila u stanju čak ni da razmišljam o hrani. Svakodnevno sam živela na viskiju, koka-koli bez šećera i dve kesice čipsa s ukusom roštilja. Šta se jebeno događa? Umirem od gladi. Halapljiva sam.

Ni sekund nisam učestvovala u desetominutnom razgovoru. Sigurna sam da svi pogrešno misle da sam ćutljiva zbog tuge. Ali ovo nije tuga. Ovo je moja tajna opsesija hranom.

Kad je konobar došao, nisam mogla da odlučim šta da naručim, ali sam bila dovoljno pijana da prosto izaberem prvo što vidim na jelovniku – terijaki činiju. Govorim sebi da ću pojesti samo prilog od kupusa kivanog na pari, možda uzeti par zalogaja pirinča, ali kad je vrela činija stavljena ispred mene, ne uspevam da se suzdržim. Pojela sam sve do poslednjeg zalogaja, i to što sam brže mogla. Naručujem još jednu flašu sakea, i još jednu porciju pirinča kivanog na pari, nešto rolnica s jajetom i činiju sladoleda za desert. Popila sam celu flašu i pojela sve do poslednje mrvice.

Vraćamo se u moju kuću, a u glavi mi se vrti od alkohola. Igramo neku društvenu igru i slušamo muziku, ali ja sve to radim po automatizmu. Razmišljam samo o jednom – o količini hrane koju sam pojela i šta da preduzmem povodom toga.

Pokušavam da sve ispratim iz kuće što je pre moguće, što je teško postići s obzirom na to da sam ih pozvala da dođu na dan smrti moje majke, kako bi mi pravili društvo. Dok jedno po jedno odlaze, iznova proveravaju da li je potrebno da neko ostane noćas sa mnom.

Čim su svi otišli, otrčala sam na sprat i ušla u glavno kupatilo. Bilijeva oprema je raširena po podu, pa je preskačem da bih došla do WC šolje. Podižem poklopac, spuštam se na kolena i guram prste u grlo.

Ništa. Jebote! Pokušavam ponovo, jače. Jao! Ubola sam se u grlo i osetila ukus malo krvi. Mora da sam ga zagrebala. Pa, jebiga. Nateraću sebe na ovo. Udahnula sam vazduh, gurnula prste u grlo što sam više i jače mogla, i povraćka je konačno krenula da izlazi iz mojih usta i da upada u šolju. Pogledala sam u nju, u komadiće pirinča i pilettine, kao i penušavi otopljeni sladoled. Osećam se pobeđnički.

Pa šta ako sam zasrala i jela? Kakve veze ima što sam posrnula? Kakve jebene veze ima? Sve što treba da uradim jeste da gurnem prste u grlo i posmatram sebe kako ispravljam grešku. Ovo je početak nečeg dobrog.

Posmatram se u ogledalu dok nameštam kosu i nanosim šminku za maminu komemoraciju. Radim sve ono što ona najviše voli, što je ujedno i sve ono što ja najmanje volim – uvijam kosu grejačem, nanosim previše jarkocrvenog karmina i povlačim krejon preko osetljivih suznih kanala. Krajnji rezultat je nešto naglašeniji nego što sam se nadala, ali nemam vremena da sve uradim iz početka, tako da će to morati da posluži.

Oblačim crnu haljinu poput robota, zakopčavam je i obuvam par cipela s visokim potpeticama. Vozi me Markus, koji ove nedelje odseda kod mene. Njegova žena Elizabet sedi na prednjem sedištu. Ja sam pozadi. Vožnju koja traje sat i po koristim da bih donela odluku. To je velika odluka i zahteva dosta posvećenog razmišljanja.

Vožnja do tamo je paklena. Gust saobraćaj, a trenutno je na radiju najpopularnija pesma *Brave Sare Barelis*, pa je to svaka treća pesma. Da je danas običan dan, Sara bi mi bila u redu, ali poslednje što želim da čujem na dan majčine sahrane jeste koliko Sara Barelis želi da budem hrabra. Pokušavam da je ignorišem. Zatvaram oči da bih se koncentrisala i pronašla odgovor za kojim tragam.

Hoću li ili neću na maminoj sahrani pevati pesmu *Vetar u mojim krilima*?

Tokom ovih poslednjih meseci maminog života, mučio me je taj njen zahtev. Neprestano sam razmišljala o njemu. Čak sam poslednjeg meseca pesmu vežbala svako veče, sve dok mi komšija na vrata nije zalepio cedulju na kojoj je pisalo: DOSTA JE BILO BET MIDLER.

Zbog nekih zaostalih mormonskih verovanja, mislim da to znači da će me danas mama razočarano posmatrati sa svog trona u Carstvu nebeskom – najvišem carstvu u mormonskoj veri. Nema šanse da je

mama završila u onom smeću od Terestrijalnog ili Telestijalnog carstva. Odrvatno.

Iz misli me je prenula Sarina vrhunska izvedba poslednjeg refrena. Znaš šta? Možda je ona u pravu. Možda treba da budem hrabra. Možda treba da otpevam *Vetar u mojim krilima* na maminoj sahrani. Za ime boga, moj zagrobni život bukvalno zavisi od toga.

Markus skreće na parking Šestog ogranka Crkve Isusa Hrista svetaca poslednjih dana u Garden Grouvu, crkve u kojoj smo odrasli. Popeli smo se uz stepenice i ušli na zadnja vrata. Godinama tu nisam bila, ali sve izgleda i miriše isto onako kako ga se sećam. Sredstvo za čišćenje tepiha i juta, bebo. Bele pločice u predvorju, plavi tepih u hodnicima i posvuda različite slike Hrista s apostolima. (Duga kosa na muškarcu me ne privlači, ali sviđa mi se njegova vilica.)

Markus i Elizabet odlaze da se pozdrave s ljudima, pa ostajem sama. Krećem ka čekaonici za članove porodice i sedam pored uplakanih Dastina, Skotija i bake. Zavlačim ruku u tašnu i izvlačim note pesme *Vetar u mojim krilima*, koje sam sinoć odštampala za svaki slučaj. Prelistavam ih kako bih se uverila da sam zapamtila stihove. Pevam je u sebi, i grčim se kada dođem do refrena. Osećam kao da moram to da uradim. Ne mogu da prekršim poslednje obećanje koje sam dala majci na samrti.

Vidim pijanistkinju kako prolazi pored mene, i baš kada sam namećala da joj dam note, pojavljuju se nosači kovčega, koji unose mamu u prostoriju. Odugovlače svojih pet minuta slave. Nosači kovčega vole da budu pod reflektorima. Moja braća plaču. Baka zapomaže. „Nemamo dovoljno mezetluka! Potcenili smo broj ljudi koji će doći!“

Ja sam glavni govornik, pa moram da saslušam sve ostale, sve vreme razmatrajući da li postoji način da pokušam da otpevam pesmu. Rekla bih sebi da mogu da snizim tonalitet cele pesme, ali onda bih strofe pevala suviše dubokim glasom. Rekla sam sebi da mogu da izmenim melodiju refrena, ali da budemo realni, ne možete menjati Bet Midler. Bet je znala šta radi.

Red je na mene.

Penjem se na podijum. Trešem se. Pošto pijanistkinji nisam dala note, preostaje mi samo da *Vetar u mojim krilima* otpevam a kapela. Pročišćavam grlo, duboko udišem vazduh i potom... počinjem da plačem. Plačem iz dubine grla, tako da prevazilazim samu sebe na audiciji za *Holivudske detektive*. Nastavljam da plačem. I plačem. Sve dok me biskup nije potapšao po ramenu.

„Imate kapelu još samo petnaest minuta. Treba da se pripremimo za krštenje Džona Trejdera.“

Silazim sa pozornice. Dosta je bilo Bet Midler.

„Hvala ti za strpljenje“, kaže mi naš pomoćnik režisera uz sažaljiv za-hvalan pogled.

„Aha“, kažem monotonim glasom dok po meni skače dvoje dece to-kom priprema da po sedmi put vežbamo tu scenu, kako bi deca tačno upamtila šta treba da rade. Viđala sam Tvorca da daje otkaz deci iz sitnih razloga, na primer, ukoliko bi zaboravila tekst ili ne bi stala gde treba, tako da u danima probe, kao što je to danas, naši režiseri žele da budu sigurni da deca znaju šta rade, da ne bi odmah izgubila posao.

Tu frazu često čujem ovih dana. „Hvala ti za strpljenje.“ Čujem je svakodnevno: ne samo od pomoćnika režisera već i od menadžera kad god s njima pričam telefonom, od scenariste ili producenta bar jednom nedeljno, čak i od direktora mreže, koji mi je poslao poklon-čestitku od petsto dolara, koju mogu da potrošim u radnji *Barnis*, pri čemu je upravo tu frazu napisao na cedulji koju je prikacio na poklon-čestitku.

Znam zašto tako često čujem tu frazu. Zato što je moja partnerka u seriji *Arijana Grande*, pop zvezda u usponu, i redovno izostaje s posla kako bi pevala na raznim dodelama nagrada, snimala nove pesme i ra-dila s medijima radi promocije predstojećeg albuma, dok ja ostajem tu gde jesam i besno dežuram u tvrđavi. U praktičnom smislu, jasno mi je zašto ona mora da izostaje s posla. Međutim, istovremeno mi nije jasno zašto joj je to dozvoljeno. I ja sam imala ponude za dva dugometražna filma tokom serije *Aj Karli*, koje sam morala da odbijem jer tim nije že-leo da me izbací iz epizoda, kako bih mogla ih snimim.

Pokušala sam da se smirim podrobno razmišljajući o celoj situaciji. U redu, dobro. Možda meni nisu mogli da dozvole da snimam filmove zato što bi morali potpuno da me izbace iz epizoda, dok mojoj partnerki

dozvoljavaju da izvrši obaveze vezane za njenu muziku zato što propušta samo probe i delove dana u kojima obavljamo snimanje, a ne cele nedelje.

A onda se desila ova nedelja. Nedelja u kojoj su mi rekli da Arijana uopšte neće dolaziti, i da će prepraviti tekst ove epizode tako što će njen lik biti zarobljen u kutiji.

Šalite se!

Znači, ja sam morala da odbijam filmove, a Arijane nema zato što peva na dodeli muzičkih nagrada?

Jebeš to!

Nekada sam komentar *hvala ti na strpljenju* prihvatila kao istinski kompliment. Bila sam ponosna na to. Dok sam odrastala, mama me je uvek učila da budem strpljiva, uvek je želela da budem strpljiva kako bih dobila više uloga i stekla dobru reputaciju, ne bi li mi glumačka karijera napredovala. Tako da, kada bi mi zahvalili na strpljenju, znala sam da nešto radim kako treba. *Da. Ja sam strpljiva. Ja sam dobrica. Poslušna sam i ne pravim probleme, ja sam učiteljčina miljenica.*

Međutim, sad mi je dosta toga. Postala sam ogorčena osoba i pomirila sam se s tim. Ne mogu da izmenim sopstvene životne okolnosti, pa zašto bih pokušavala da promenim ono što sam zbog njih postala? Dosta je bilo strpljenja. Prezirem strpljenje. Da nisam bila tako strpljiva, ne bih se uopšte ni našla u ovom problemu. Ne bih bila u ovoj usranoj seriji i izgovarala ovaj usrani tekst na ovom usranom setu s ovom usranom frizurom. Možda bi mi život sad bio potpuno drugačiji. Maštam o tome da bude drugačiji.

Međutim, nije drugačiji. Ovo je to. Ovo je to što jeste. Arijana izostaje s posla da bi gradila svoju muzičku karijeru, a ja glumim s kutijom. Ljuta sam zbog toga. I ljuta sam na nju. Ljubomorna sam na nju. Iz nekoliko razloga.

Prvo zbog toga što je imala mnogo lakše detinjstvo od mene. Ja sam odrasla u Lugu smeća, u proklesoj horderskoj kući, sa mamom obolelom od raka, koja je stalno kukala što ne može da plati rentu i komunalije.

Arijana je odrasla u Boka Ratonu na Floridi, u neverovatno bogatom i idiličnom gradu, sa zdravom mamom, koja joj je kupovala sve što je poželela, kad god je želela – tašne *Guči*, luksuzna putovanja, odeću *Šanel*. Ja čak i ne želim odeću *Šanel* – ne sviđa mi se kako izgleda materijal – a ipak sam ljubomorna na to što ju je ona imala.

Drugo, zato što sam pre nekoliko godina, kada sam inicijalno dobila ponudu od *Nikelodeona* za sopstvenu seriju, mislila da će to ona i biti... moja sopstvena serija. Trebalo je da ovo bude serija *Samo Paket*, potresna priča o drskoj maloletničkoj delinkventkinji koja postaje školska savetnica. A sad je to tek neki polovični dvojac – *Sem i Ket* – o drskoj maloletničkoj delinkventkinji koja, sa svojom „priglupom najboljom prijateljicom“, pokreće kompaniju za čuvanje dece pod nazivom *Agencija za superzabavno čuvanje dece „Sem i Ket“*. To nije potresno.

Treće, Arijanina karijera je u fazi u kojoj se pojavljuje na svakoj postojećoj top-listi 30 najpoznatijih osoba koje imaju manje od 30 godina. A moja karijera je u fazi u kojoj se moj tim raduje što sam novo naslovno lice *Rebeke Bonbon*, nove linije tinejdžerske odeće, čiji je zaštitni znak mačka s isplaženim jezikom. I prodaje se isključivo u *Volmartu*. I često pravim istu grešku tako što poredim svoju karijeru s Arijaninom. Ne mogu da se uzdržim. Stalno smo u istom okruženju, a ona baš i ne pokušava da sakrije svoj uspeh.

U početku sam dobro izlazila na kraj s ljubomorom. Kada bi doskakutala na set i rekla da će nastupati na dodeli muzičkih nagrada, to mi nije bilo važno. Pa šta? Ona gradi muzičku karijeru – od koje sam ja odustala, jer sam je mrzela. I dok bude gradila tu karijeru, pevaće neke srceparajuće pesme na pozornici, što mi je zvučalo kao grozan provod. Nije me doticalo.

Potom je doskakutala na set i rekla da će biti na naslovnoj stranici časopisa *El*. To me je pogodilo, ali samo zbog sopstvenog osećaja nesigurnosti. Zar nisam dovoljno lepa da budem na naslovnoj stranici časopisa? Da li bih bila na naslovnica da ova serija nema dve zvezde?

Da li mi ona krade šansu koja bi bila moja? Progutala sam osećaj ljubomore i nastavila dalje.

Međutim, na kraju me je dotuklo to što je Arijana došla pevajući od uzbuđenja jer je prethodno veče provela igrajući pantomime u kući Toma Henksa. Tad sam se slomila. Nisam to više mogla da izdržim. Muzički nastupi i naslovnice časopisa... šta god, preći ću preko toga. Međutim, igranje porodičnih igara u kući nacionalnog blaga Toma Henksa, koji je dva puta osvajao i šest puta bio nominovan za *Oskara*? To je bio kraj.

Od tog trenutka mi se više nije sviđala. Nije mogla da mi se sviđa. Mogla sam da izađem na kraj s njenim uspehom pop zvezde, ali to što se družila sa Šerifom Vudijem i Forestom jebenim Gampom? To je otišlo predaleko!

I sad, kad god izostane s posla, meni to izgleda kao lični napad. Kad god joj se desi nešto uzbudljivo, osećam se kao da mi je ukrala to iskustvo. I kad god mi neko kaže da sam strpljiva, osećam jedino da ne želim više to da budem. Jebeš strpljenje, radije bih igrala pantomime s Tomom Henksom.

Kolton i ja ispijamo unučiče tekile na zadnjem sedištu Lijamove tojote korole iz 2009. godine dok Lijam vozi. Unučići su odvrtni. Skoro da se davimo dok ih ispijamo, ali nastavljamo da ih ispijamo. Želimo da, kad stignemo na odredište, budemo fino urađeni.

„Kako ide, ljudi?“, sramežljivo pita Lijam, okrećući se nakon što se zaustavio ispred znaka STOP. To pita već peti ili šesti put, i svaki put gleda u mene kao da ga jedino zanima moj odgovor.

Lijam i ja smo se upoznali pre par meseci na Činko de majo zabavi Koltonovog prijatelja. Pravio je sebi neke fahite za švedskim stolom. Bio je visok 188 centimetara, imao je razbarušenu kosu i široko postavljene oči, pa sam pojurila ka njemu. Sprijateljili smo se uz margarite i zahvaljujući uzajamnoj privlačnosti. Suštinski važne stvari.

„Ne može bolje biti“, zaplitala sam jezikom dok sam delila još jedno unučće s Koltonom. *Gospode, tako sam zabavna!*

„Dobro. Dobro“, rekao je Lijam namigujući. Oduvek su me impresionirali muškarci koji umeju da namignu tako da ne izgledaju sablasno. Nastavio je da vozi.

Još nisam imala seks, ali počinje da mi deluje da je sad pravo vreme. Više ga se ne plašim. Više se ničeg ne plašim, jer otkad je mama umrla, ništa mi više nije važno.

Lijam mi deluje kao solidna osoba s kojom bih mogla da izgubim nevinost. Dovoljno mi se sviđa, ali nije mi mnogo stalo do njega, pa ne moram da se plašim da ću se previše vezati za njega čim budemo imali seks – što je iskren strah koji imam, s obzirom na to da sam na stotinu puta slušala o toj ženskoj slabosti. Želim da uradim sve što je u mojoj moći da to izbegnem. Ne želim da budem neka slaba zaljubljena žena,

koja se vezuje za nekog muškarca samo zato što je on bio u njoj. Želim da budem jača od toga.

Lijam i ja ćemo to uskoro uraditi. Prosto znam. Možda ćemo se večeras poljubiti po prvi put, a onda ćemo možda za nedelju-dve konačno imati seks, kada se nagomila dovoljno tenzije, koje ćemo prosto morati da se oslobodimo. Uzbudena sam dok maštam o tome. Iskapila sam još jedno unučje.

Dvadeset minuta kasnije stigli smo u plesni klub, u kome naša prijateljica Emi proslavlja dvadeset prvi rođendan.

Kolton i Lijam mi pomažu da uđem, jer sam užasno pijana i nosim visoke potpetice, pa ne uspevam da hodam pravo. Ulazimo unutra i upućujemo se ka baru. Naručujemo tri pića i sručujemo ih u gblo.

Sama žurka je u redu, donekle dosadna čak i kada ste pijani. Vidim da Ema krišom posmatra Lijama. Mrzim kad žene tako otvoreno pokazuju svoje naklonosti. Ako je to očigledno, neka druga mala kučka može doći i iskoristiti to, okrenuti to protiv vas, izdati vas. To sam naučila iz maminih dugačkih govora o tome da ženama treba verovati čak i manje nego muškarcima. „Muškarci će te povrediti čak i kad te stvarno ne poznaju“, često mi je govorila. „Ali žene... žene će te duboko i intimno upoznati, pa će te onda povrediti. Reci mi šta je gore.“

I zato ne verujem ženama. Samo ih posmatram. Gledam njihovo očajno, slabo i patetično ponašanje. Sramota je biti žena. Proučavam žene poput Emi kako bih bila drugačija od njih. Bolja od njih.

Pijuckam još jedno piće dok posmatram kako Emi previše živahno časka s Lijamom. I predugo. I uz previše koketnog treptanja, pomeranja kose iza uвета i slučajnih dodira njegove ruke. Potpuno greši. Jadnica. Radim sve suprotno od Emi i ostatak zabave potpuno ignorišem Lijama. To je skoro isuviše lako.

Dva sata kasnije vratili smo se u moj dom. Lijam je prvo odvezao Koltona kući, pa smo ostali samo nas dvoje. Lijam me baca na krevet i

skida mi haljinu bakarne boje. Vrti mi se u glavi. Soba mi se okreće. Pijana sam. Zbunjena sam. Gde se to jebeno nalazim?

„Šta se dešava?“, konačno pitam.

„Imam seks s tobom“, kaže Lijam glasom od koga me spopada muka. Zvuči skoro kao da mi tepa, ima taj bebeći izgovor, ali nije povisio glas za oktavu.

Nekako želim da prestane. Ovo uopšte nije način na koji sam namevala da izgubim nevinost. Nisam očekivala da će se to desiti večeras. Mislila sam da će večeras doći do magičnog prvog poljupca, a da se nevinosti mogu osloboditi za nedelju-dve. Mislila sam da ću imati vremena da se mentalno i emotivno pripremim.

Međutim, istovremeno nekako želim i da nastavim. Koga briga za rituale i pripremu? Činjenica je da osećam olakšanje što ću se osloboditi nevinosti.

Jebeš to. Ne kažem ništa. Suzila sam oči u pokušaju da se usredsredim, da mi se ne bi vrtelo u glavi. Konačno uspevam. Lijam mi drži kukove dok se iznova nabija u mene. Niz čelo mu se sliva kapljica znoja. Odvratno.

Nakon nekog vremena, Lijam se povlači iz mene. Svršava. Ja ne.

Sledećeg jutra se budim u bari znoja. Osećam da se gušim. Kao da sam u zamci. U ludačkoj košulji. Naglo otvaram oči. Lijam se privio uz mene i zagrlio me s leđa. S obzirom na to koliko se znojim, mora da me je grlio celu noć. Pokušavam da se oslobodim, ali ne uspavam. Uvijena sam u jebenog džina. Vrpoljim se. Ni to ne daje rezultat. Na kraju počinjem da ga bockam da bi se probudio, a onda se pretvaram da ga nisam bockala i da mora da je osetio nešto drugo.

Duboko se zagledao u moje oči i osmehnuo mi se. Kaže mi da je prošla noć bila čudesna. Lažem ga tako što to potvrđujem. Razmišljam kako ću kasnije, kad budem bila sama, osmisliti plan kako da ga otkačim.

On pokušava opet da me zagrli, ali mu kažem da stvarno moram da piškim. Skočila sam kako bih krenula u kupatilo i iznenada shvatam da osećam neverovatnu bol. Hodanje mi nanosi bol, pa se umesto toga

gegam. Stižem u kupatilo i skidam gaćice da bih piškila. Na njima ima nešto krvi. Znam da to nije menstruacija – zbog različitih poremećaja u ishrani, nisam je imala već godinama. Mora da je zbog toga što sam po prvi put imala seks.

Boli me i peče dok piškim, pa to obavljam u kratkim mlazovima, kao da će odlaganje nekako uspeti da umanji bol. Ne umanjuje ga. Konačno sam završila.

Deset minuta perem ruke, sapunjavajući ih, pa ispirajući, ponovo ih sapunjavajući i ponovo ih ispirajući. Odugovlačim. Ne želim da se vratim kod Lijama. U njegovom prisustvu se osećam nekako neprijatno.

Kuc-kuc-kuc.

„Da li si dobro?“

Kažem mu da se ne osećam dobro. On odlazi.

Naručujem sebi doručak. Jaja, slaninu, tost, krompire i late sa šlagom. Jedem brzo, očajnički, sve dok ne pojedem pola hrane. *Sad mogu da stanem. Sita sam, ne moram da nastavim. Mogu da prekinem taj ciklus.* Bacam kutiju dostavljene hrane u smeće. Osećam kako mi se celo telo uzbunilo. Žurim u kupatilo, podižem poklopac WC šolje i oslobađam se doručka. Umivam se.

U ovom trenutku sam obično iscrpljena, ali ne i sad. Još uvek osećam nagomilanu anksioznost. Moram da se oslobodim tih jebenih osećanja.

Trčim do korpe sa smećem i izvlačim kutiju sa dostavljenom hranom. Punim usta jajima i brzo ih žvaćem. *Jebote, šta to radim, moram da prestanem, moram da prestanem.* Pljujem napola sažvakana jaja u kantu za smeće. Grabim bočicu parfema iz kupatila i špricam parfem po ostatku hrane, da bih bila sigurna da je više neću jesti. Ali onda sam pojela još. Parfem me tera na povraćanje. Povraćam.

Sjajno izgledaš.

Stvarno si procvetala.

Nikad nisi bolje izgledala, ali bih se ja tu zaustavila. Ako još smršaš, izgledaćeš neuhranjeno.

Telo ti izgleda čudesno.

Sve te komentare čula sam tokom proteklih nekoliko nedelja od producenata, agenata i članova ekipe s kojima radim. Ovih poslednjih nekoliko nedelja dobila sam više pozitivnih – a i nepristojnih – komentara o svom telu nego ikad ranije.

U tom trenutku imam deceniju iskustva s poremećajima ishrane. Iza mene su godine anoreksije, prejedanja i, trenutno, bulimije. Što sam postajala iskusnija, to sam postajala svesnija da telo nije pouzdan odraz onoga što se u njemu dešava. Moje telo se tokom poslednje decenije često i drastično menjalo, ali bez obzira na to kako se menjalo, bez obzira na to da li je moje telo imalo najveću dečju mršavu veličinu ili najmanju odraslu, u njemu sam čuvala problem.

Ako nemaju iskustva s poremećajima u ishrani, ljudi to ne mogu da shvate. Ljudi su skloni tome da mršavost opisuju kao dobru, a debljinu kao lošu, mada i preveliku mršavost opisuju kao lošu. Pridev *dobra* je rezervisan za tako mali opseg telesne težine. To je opseg u koji se trenutno uklapam, mada su moje navike daleko od dobrih. Svakodnevno zlostavljam sopstveno telo. Očajna sam. Iscrpljena. A komplimenti nastavljaju da dolaze.

Moram da ti kažem da, nakon što uvežbaš tekst i prođeš kroz ta vrata da bi snimila neku scenu, stvarno mi je teško da se ne usredsredim na tvoje dupe. Nadam se da ti nije neprijatno što to kažem. Mislim to kao kompliment.

Ponedjeljak je, moj omiljeni dan u nedelji iz dva razloga. Prvo, zato što tad najmanje vremena provodimo na probi. Drugi je taj što svakog ponedjeljka, nakon što sednemo za sto da bismo čitali tekst, na sto se stavlja novi raspored kako bismo videli nazive epizoda, režisere i datume snimanja predstojećih epizoda. I svaki put kad se taj raspored stavi ispred mene, čekam da ispod naziva epizoda vidim potpisano sopstveno ime kao režisera.

Ugovor za spin-of potpisala sam uglavnom da bih udovoljila mami. Međutim, potpisala sam ga i zato što mi je Tvorac obećao upravo ovo – poziciju režisera u jednoj od epizoda. Naravno, režiranje neke Tvorčeve serije nije baš najbolji način da se kreativno izrazite, pošto je Tvorac stalno prisutan na snimanju, čvrsto se drži svojih ideja i nije prijemčiv za tuđe. Međutim, šansa da režiram jednu televizijsku epizodu jeste šansa da me filmska industrija konačno vidi kao nešto više od puke dečje televizijske glumice. Tako mogu da pokažem da imam vrednost i izvan kutije u koju su me strpali. Stvarno to želim.

Datumi kad ću režirati nekoliko puta su pomerani, ali su me iznova uveravali da je to samo zbog nemogućnosti da se datumi usklade s drugim angažovanim režiserima. Takođe su me uveravali da su najnoviji datumi koje sam dobila – datumi jedne od naših poslednjih epizoda – definitivni. Režiraću.

Zgrabila sam kafu, sela na stolicu i posmatrala pomoćnika producenta kako spušta dorađene rasporede pred svaku osobu za stolom. Hajde, Bredli, požuri malo.

„Izvoli“, kaže dok pred mene spušta papir boje lososa.

Podižem ga i spuštam pogled ka dnu stranice, na mesto na kojem je spisak poslednjih epizoda. Na mesto gde bi trebalo da ugledam svoje ime u jednom od onih malih kvadratića sa natpisom *režiser*.

Međutim, umesto njega vidim reč *nedefinisano*. Mora da je reč o štamparskoj grešci. Osvrćem se oko sebe kako bih uhvatila nečiji pogled, ali trenutno je tu tek nekoliko članova ekipe, a naša garderoberka, koja neprestano šije, ne zna ništa o ovome.

Disanje mi postaje čudno i ubrzano. Pogledom tražim bilo kog producenta koji bi mogao znati nešto o ovome, ali niko od njih još nije u prostoriji. Ne mogu da verujem. Upravo su mi isekli krila.

Direktori i producenti počinju da dolaze. Uхватила sam pogled jednog od njih, onog kome najviše verujem među tim ljudima kojima ne verujem.

Prićaćemo kasnije, nemo mi kaže usnama.

Ne. Ne želim da o tome pričam kasnije. Želim da to odmah rešim. Šta se jebeno dešava? Nema šanse da očekuju da ću sedeti ovde, biti profesionalna i čitati tekst za stolom nakon što su mi oduzeli ono zbog čega sam uopšte želela ceo taj proces.

Borim se sa suzama dok shvatam da sam ispala glupa. Verovala sam da će ti ljudi uraditi ono što su obećali. Da će mi dati ono što su obećali. Sad, nakon što sam svakodnevno dolazila na posao, bila profesionalna, progutala svoj bes i iznela seriju od skoro četrdeset epizoda, sad kad su od mene dobili ono što su želeli – oduzimaju mi jedini razlog zbog koga sam sve to uopšte i radila. Osećam se izneverenom.

Nakon što se završilo čitanje za stolom, telefonirala sam svojim agentima i menadžerima, a oni su me savetovali da iskuliram, da budem *strpljiva*, kao i uvek. Ali ja sam tako jebeno umorna od strpljivosti. Ne znam koliko dugo to još mogu biti.

* * *

Petak je iste nedelje. Dan snimanja. Trebalo je sat i po da me Peti – moja šminkerka i dobra prijateljica u ovoj ekipi – našminka, budući da nisam mogla da prestanem da plaćem. U haosu sam. Rastrojena. Osećam se prevareno, povređena sam i besna. Rekla sam Peti šta se dešava, pa me je ona čak u par navrata pratila do kancelarija različitih producenata, dok sam pokušavala da ugovorim razgovor s njima, ali sam svaki put bivala odbijena. Niko neće da razgovara sa mnom. Svi drže jezik za zubima. Očigledno su se dogovorili, i to uopšte nije zabavno.

Nevoljno navlačim kostim i upućujem se na set. Nisam naučila tekst jer mi više nije ni do čega stalo. Volela bih da me prosto otpuste. Ovo mesto je toksično i loše po moje već krhko mentalno zdravlje. Želim da ga napustim.

Stigla sam na set za scenu u boksterskom ringu. (Jedan moj glumački partner igra boksera kome je menadžer desetogodišnjak.) Prelistavam svoj tekst u tišini.

Počinjemo da snimamo. Prvo snimanje jedva uspevam da obavim. I drugo snimanje jedva uspevam da obavim. Treće – uopšte ne obavljam. Usred druge rečenice izgubila sam kontrolu nad disanjem i ono se ubrzalo, kao što se to dešava kad god sledi panični napad. Sranje. Vidim zvezdice. Plašim se da ću se onesvestiti. Potom sam pala na pod. Grudi mi se podižu i spuštaju. Pljuvačka mi klizi iz usta dok iz mene izleće najpotresniji i najglasniji plač moga života. Pred svima: glumcima, ekipom, statistima.

Na kraju me jedan kolega glumac, onaj koji igra boksera, podiže i odnosi sa seta. Odnosi me u moju garderobu i seda sa mnom. Peti mu se pridružuje. Teše me i govore mi da me razumeju. Tu su da mi pruže podršku.

Potom je neko zakucao na vrata. Istog trenutka sam se sledila od straha. Peti je doviknula da ćemo doći za minut. Snažan dubok glas s druge strane vrata zahteva da uđe. Shvatam da je to jedan od producenata.

„Pa, ne može sad“, kaže Peti grubo producentu s druge strane vrata. Obožavam je. Cenim je. Ona ima petlju da se usprotivi tim ljudima.

„Mogu li samo da porazgovaram s Dženet na minut? Saosećam s njom“, kaže producent.

Jedan deo mene mu veruje. Ili bar želi da mu veruje. Drugi deo mene je sumnjičav. Biram da mu verujem. Puštam ga unutra. Pita me možemo li razgovarati nasamo. Drugi ljudi odlaze.

On seda na kauč naspram mene.

„Sviđa mi se kako si ukasila ovo mesto“, šali se jer nisam apsolutno ništa dodala toj hladnoj kutijici od garderobe.

Ne smejem se. Pročistio je grlo.

„Pretpostavljam da se radi o tome što si skinuta s liste režisera.“

„Radi se o mnogo čemu.“

Načas je nastupila tišina. Nastavio je.

„Želim da znaš da sam se zauzeo za tebe. Želim da režiraš. Ali postoji neko drugi ko ne želi da režiraš. Toliko ne želi da režiraš da je rekao da će napustiti seriju ukoliko budeš režirala. A to ne možemo sebi da priuštimo. Zato smo morali da te skinemo sa spiska. Samo hoću da znaš da nisi ti kriva.“

Zapanjena sam. Nemam reči. Producent ustaje i odlazi, zatvarajući tiho vrata za sobom.

Neko nije želeo da ja režiram? U tolikoj meri da je rekao da će dati otkaz ukoliko budem režirala? Čak i ne razumem kako je tako nešto moguće. Navodim sebe na povraćanje nekoliko puta. Ne znam kako drugačije da izađem na kraj sa svim ovim što se dešava oko mene. Ne znam kako drugačije da se izborim s činjenicom da je tako veliki deo mog života potpuno van moje kontrole. Osvrnula sam se oko sebe i pogledala bele zidove. Možda bi trebalo da ukasim ovo mesto. Na vrata mi kuca koreograf koji mi donosi čarapu s puterom za sledeću scenu.

62.

Šetam po supermarketu i kupujem namirnice za sledeću nedelju. Trošim mnogo novca na namirnice i zamrznute obroke jer se nadam da će, ukoliko potrošim nenormalno mnogo novca za jednu kesu namirnica, šanse da je bacim biti manje.

Do tog trenutka sam shvatila da ne mogu više da budem bulimična. Grlo mi svakodnevno krvari, zubi su mi mekši, obrazi mi deluju otečeno, stomak mi se muči da svari hranu, a pojavila se i šačica šupljina otkad sam počela. Mislim da želim promenu, ali dosad snagom volje nisam uspela ništa da postignem. Svako jutro sebi kažem da taj dan neću povraćati, i svako jutro povraćam do deset pre podne. Pošto snaga volje nije dala rezultat, ovaj plan s namirnicama je moj pokušaj drugačije strategije.

Uzimam zamrznuto rolovano meso s police i proveravam etiketu s podacima o kalorijama i mastima: 440 kalorija, 15 grama masti. Nema šanse. Vraćam to sranje nazad.

Još jedna od mojih ganc-novih strategija jeste smanjivanje unosa kalorija, kao što sam to radila dok sam bila dete. Razmišljam da, ako iznos kalorija koji unosim bude nizak, možda će nestati poriv da povraćam i možda ću moći da zadržim hranu u stomaku. Bar to tako sebi površno kažem. Međutim, duboko u sebi znam istinu.

Istina je da bih volela da imam anoreksiju, a ne bulimiju. Čeznem za anoreksijom. Zbog bulimije se osećam poniženo, a mislila sam da je ona bolji srednji put – da mogu da jedem šta god želim, sve isporučam i ostanem mršava. Međutim, sada mi to ne izgleda kao najbolji srednji put. Izgleda mi užasno.

Kad god jedem, osećam toliku sramotu i napetost da prosto ne znam kako da se oslobodim tih osećanja, izuzev da povraćam. I nakon što to

obavim, donekle se i osećam slobodnom. Deo mene oseća se iscedeno, iscrpljeno, kao da me više nema, i to mi pomaže. Drugi deo mene ima glavobolju, bolno grlo, povraćku koja se sliva niz ruke i koja se upliće u kosu, i još više ga je sramota nego ranije, jer ne samo da sam jela već sam i povraćala. Bulimija nije odgovor.

Anoreksija je odgovor.

Anoreksija je za kraljeve, daje vam kontrolu i moć. Bulimija je van kontrole, haotična, patetična. Anoreksija za siromašne. Imam prijateljice s anoreksijom, i vidim da me sažaljevaju. Znam da znaju, jer svako s nekim poremećajem u ishrani može da prepozna druge s poremećajem u ishrani. To je kao neka tajna šifra koju ne možete a da ne provalite.

Sad, nakon što sam smislila plan za samoposlugu i odredila buduću misiju kao anoreksiju, osećam motivaciju kakvu nisam imala otkad je mama umrla. Naravno, većina toga je van moje kontrole. Gubitak ljudi koje volim, učešće u seriji koje se stidim, oduzimanje režiserskih poslova – ali ovo? Ovo mogu da kontrolišem.

Gurnula sam kolica malo dalje kroz prolaz i pokupila nekoliko hamburgera od crnog pasulja: 180 kalorija po komadu, 5 grama masti. Stavljam tog delikatnog anđela od hrane u svoja kolica s poštovanjem, jer je on na mojoj strani. Pomaže mojoj misiji.

Guram kolica dalje. Telefon počinje da mi zvoni. Baka.

Baka mi se nikad nije previše sviđala. Dok sam bila mala, mrzela sam način na koji mi je mazila leđa i rukama prolazila kroz kosu. Izgledalo mi je kao da ona ne zna kako da nekog dodiruje nežno i utešno, već samo zavodljivo. To mi se gadilo.

Dok sam odrastala, bakini omiljeni hobiji bili su tračarenje preko telefona, pravljenje trajne frizure i zvocanje. Noge je bole, košulja joj je suviše uska, trajna joj nije dobro ofarbana, Luiza nikad ne uzvraća njene pozive, deka ne dolazi s posla dovoljno rano, benzin je preskup, u restoranu su uklonili proju iz jelovnika.

Ne radi se samo o tome da je ona ogorčena starica koja suvoparno iznosi svoje žalbe dok joj iz usta visi cigareta, jer to bi bilo bar smešno. Uvek je uplakana, uvek zapomaže, uvek sve opterećuje svojim problemima.

Iz svih tih razloga je ne volim, niti je poštujem. A mislim da se i ja njoj previše ne sviđam, ali to nikad ne bi priznala jer je suviše zauzeta kuknjavom da ja nju ne volim.

Otkad je mama umrla, pokušala sam da malo poradim na našem odnosu. Pokušavam da joj odgovorim na poruku kad god mogu, zovem je svakih nekoliko dana i šaljem joj imejl jednom nedeljno. Održavanje tog odnosa zahteva mnogo više nego što želim da dam, ali njoj to ipak nije ni približno dovoljno, što mi kaže kad god razgovaramo.

Emotivno sam iscrpljena, ali nastavljam da se dajem tom odnosu jer ne želim da budem idiot i odbacim svoju babu koja je nedavno ostala bez ćerke.

Vraćam telefon nazad u džep. Idem kroz radnju i pronalazim neko zamrznuto povrće. Uzimam jednu kesu i stavljam je u kolica. Telefon opet počinje da zvoni.

Baka.

Šaljem joj poruku: *Zvaću te za minut.*

Uvlačim telefon nazad u džep, ovaj put osećajući veću iritaciju, i krećem ka delu radnje sa svežim voćem i povrćem. Grabim kesu jabuka, nešto šargarepe i kokosov orah, za koji nisam sigurna šta ću da uradim s njim, ali izgleda lepo, pa zašto da ne.

Ona ponovo zove. Dobijam želju da bacim telefon. Umesto toga se javljam, donekle iritiranim glasom, kako bi baka znala da sam iznervirana.

„Bako, mogu li da te zovem kad dođem kući? Kupujem namirnice.“

Ona kuka. Govori nešto, ali je ne razumem zato što zapomaže. Zabrinuta sam. Pitam da li je sve u redu. Ona nastavlja da plače. Pitam ponovo.

„Ti... ti... Nikad me ne zoveeeeeeeš!“, konačno izgovara.

Kad god pozove i zaplače, pomislim prvo da je deka umro. Zdravlje mu se naglo pogoršava. Znam da ona zna da to pomišljam, jer sam joj

to već rekla. Pitala sam je može li da obuzda svoje zapomaganje i plač. Kad god joj to kažem, ona me uverava da to više nikad neće uraditi. I svaki put to ponovo uradi.

Odsečno joj kažem da ću je zvati kada dođem kući, a potom prekidam vezu. Telefon ponovo počinje da zvoni. Sad više nisam pod stresom samo ja, već i nenašminkana joginka u tunici od kudelje, koja pazari ispred mene. Zavidim joj na staklastoj koži. Ona me posmatra. Sramota me je.

Baka ponovo zove. Odustajem. Ostavljam kolica s namirnicama i izlazim iz prodavnice. Staklasta Koža deluje zadovoljno. Pitam se da li bi trebalo da pokušam terapiju indukcije kolagenom.

Prešla sam preko parkinga, a dok sam ja bila u radnji, počela je oluja. Jedna od retkih oluja s grmljavinom u Los Anđelesu tokom godine. Obično izbegavam da vozim po kiši, jer inače ne volim da vozim, a kamoli kad to podrazumeva i kišu. Ulazim u svoj mini kuper, i čim sam upalila motor i brisače, ona ponovo počinje da zove. Povezujem mobilni na blutut, pa joj glas odzvanja sa zvučnika. I dalje plače.

„Bako“, smireno kažem, pokušavajući da je umirim. Histerična je. Nera-zgovetno kaže nešto o tome da sam joj prekinula vezu. Izlazim sa parkinga i skrećem desno, upućujući se ka glavnoj ulici, koja vodi do moje kuće.

„Bako“, ponovo kažem, što smirenije mogu, mada mi lice gori od besa. „Kupovala sam namirnice. Sad sam pri telefonu. Zašto si zvala?“

Njene suze se istog trenutka pretvaraju u otrov.

„Nema potrebe da budeš tako grozna prema meni, *kučko*.“

Moja baka me često naziva kučkom. I uvek tu reč posebno naglašava, radi dodatnog efekta.

„Bako, kao što sam ti već ranije rekla, ukoliko me budeš vređala i naturala mi osećaj krivice kad god razgovaramo telefonom, blokiraću te.“

„Nemoj da mi pretiš, *devojčice*.“

„Ne pretim ti. Govorim ti.“

„Govorim ti“, ponavlja baka, imitirajući moj glas. „Svi ostali unuci zovu me mnogo češće od tebe“, žali se baka.

„Kako si?“

„Kako misliš da sam, a? Da li si čula šta sam upravo rekla? Loša si prema meni. Tvoja majka mora da se prevrće u grobu.“

Volela bih da na to poslednje što je rekla mogu samo da prevrnem očima, da to prosto pripišem činjenici da je grozna starica. Ali ne mogu. Mama je moja slaba tačka, ona koju ne dozvoljavam da se poteže. Neću dozvoliti da se mama koristi protiv mene. A kada se to desi, preduzimam očajničke mere.

„U redu, bako, prekidam vezu i blokiram te.“

„Da se nisi usudila! Majka će ti plakati na nebu.“

Ona to uvek jebeno radi. Ako zna da me nešto duboko pogađa, ako zna da me boli, zabija nož dublje i okreće ga ukrug. Kako je moguće da neka baka želi da unučetu nanese bol? Znam da je imala težak život, znam da je tužna i da očajnički želi pažnju, i znam da je boli moje hladno ophođenje prema njoj, ali ipak. Mislim da ne postoji opravdanje za njeno ponašanje.

„Zdravo!“ Prekidam vezu. Ona iznova zove. Zaustavljam kola, otvaram telefon i blokiram je. Osećaj je dobar. Osećam da je to ispravno. Nagomilan stres napušta moje telo. Ponovo mogu normalno da dišem.

Stižem kući i penjem se uz stepenice do ulaza, lagano, zbog kiše. Ulazim unutra praznih ruku, jer sam namirnice od besa ostavila u supermarketu. Planirala sam da večeras krenem da sprovodim svoj plan niskokaloričnih anoreksičnih obroka, ali sad sam već suviše iscrpljena. Plan će morati da sačeka. Naručujem dostavu – slaninu, prokelj, pomfrit i goveđe ražnjiće iz radnje niz ulicu, koja mi se sviđa. Sipam sebi do vrha punu čašu tekile, koju ću popiti uz hranu.

Tekilu sam iskapila pre nego što je hrana stigla. Tad sam već umirala od gladi. Proždrala sam je što sam brže mogla. Čim sam završila, sve sam ispovraćala.

Jebiga. Tako to sad funkcioniše. Bulimija mi pomaže. Baka mi je blokirana, telo mi je prazno, a to je ono što mi je potrebno.

Već nedeljama radim po automatizmu. Ujutro bacim pogled na tekst, ne trudeći se da ga zapamtim za probu. Potpuno se isključujem u pauzama između snimanja i tokom razgovora s medijima – drugi deo pauze za ručak obično je prepun intervjua za razne tinejdžerske časopise. Još od one situacije s režiranjem, odbrojavam dane do kraja serije.

Nakon današnjeg dana, preostaje još dvadeset dana. Još samo četiri epizode. A, ipak, nisam potpuno sigurna da ću uspeti da izdržim do tada.

Počinjem da očekujem srčani udar izazvan bulimijom. Teško je to da se objasni ali jedan deo mene želi da se to desi. Onda više ne bih morala da budem ovde. Poslednjih nedelja misli su mi postale tako mračne i dramatične. I mada sam u početku bila svesna te promene i zabrinuta zbog nje, više mi to ne deluje kao promena. Deluje mi kao da sam to ja.

U mom životu gomilaju se razočaranja, a uz svako sledeće, raste i moj očaj. I sama mamina smrt mogla me je dotući, ali otad je gomila problema postajala sve veća.

Ne mogu da stavim bulimiju pod kontrolu. Ona je preuzela kontrolu nada mnom i prestala sam da se borim protiv toga. U čemu je poenta? Jača je nego što ću to ja ikad biti. Lakše je ne suprotstavljati joj se. Lakše je prihvatiti je, čak i prigrliti.

Pomirila sam se s činjenicom da ne volim glumu. Mada sam, zbog obećanja da ću režirati, uspela da izguram celu sezonu, sad kad mi je ta prilika oduzeta, osećam da sam oduvek bila i da ću zauvek biti samo glumica. Bivša glumica, jer ko će želeći da me zaposli nakon što sam na *Nikelodeonu* provela skoro deset godina? Kako ću ikad moći da dobijem pravi glumački posao, bilo šta izvan ove bizarne sfere? Nikad nisam studirala i ne posedujem nikakve veštine potrebne za stvaran život, pa čak

i kad bih poželega da se bavim nekom profesijom van industrije zabave, moraće da prođu godine pre nego što to za mene postane realna opcija.

Ni muškarci mi ne donose zadovoljstvo. Svi mi deluju samo kao nešto što mi odvlači pažnju. A čak i u tom slučaju, radije bih da mi uveće pažnju odvuće flaša vina ili puna čaša viskija, šta god da mi se nađe pri ruci. Čak ću piti i votku, mada je moje telo počelo da je odbacuje, jer svaki put kad je popijem, dobijem koprivnjaču. Meni to nije važno, osećaj opijenosti vredan je kožnog osipa.

Osećam se beznadežno. I ne mogu a da tu beznadežnost ne nosim svuda sa sobom. Hodam sporo, povijenih ramena. Očni kapci su mi stalno napola zatvoreni. Ne mogu da se setim kad sam se poslednji put osmehnula a da to nije bilo zbog nekog snimanja.

Da sam naivna, rekla bih da se moja loša energija prenosi na sve oko mene i kvari atmosferu na setu do neslućenih razmera, kao što je to slučaj u poslednje vreme. Ali nisam naivna. Znam šta je pravi razlog.

Tvorac je upao u problem s direktorima mreže zbog optužbi za emotivno zlostavljanje. Osećam kako se to odavno kuvalo i da je odavno i trebalo da se desi.

Drago mi je zbog veličine problema u koji je upao. Nije dobio samo packe po prstima. Došlo je do toga da mu više nije dozvoljeno da bude na setu s bilo kojim glumcem, usled čega je komunikacija u pauzama snimanja komplikovana.

Tvorac sedi u maloj sobi koja liči na pećinu i nalazi se s jedne strane scene, okružen gomilom mezetluka, svojim omiljenim grickalicama i nagradama koje je dobio, a koje predstavljaju njegova omiljena životna dostignuća. Posmatra naša snimanja na četiri različita monitora u njegovoj jazbini, po jedan za svaku kameru. Kad god poželi da nam pošalje poruku, kaže je pomoćniku režisera, koji onda trči preko cele scene da bi nam je preneo. I tako su se naši dani snimanja sa trinaest sati dnevno produžili na sedamnaest. Generalna atmosfera na setu ovih dana može se opisati kao kombinacija nelagodnosti i nestrpljenja da se sve završi.

Na poslednjoj smo sceni za taj dan, onoj koja se odvija na jednom od naših glavnih setova – restoranu koji za temu ima robote, i u kome su svi konobari – pogodili ste – roboti. Moj lik treba da skoči na sto i napadne nekog... ili nešto. Nisam sigurna i nije me briga. Scene, akcije, tekst – sve mi je to trenutno u magli.

Ponovila sam to par puta. Nakon izvođenja napada, dugih sati i bulimije, iscrpljena sam. Želim samo da se vratim kući i popijem viski.

Konačno, nešto iza jedan po ponoći, završili smo posao. Stižem kući, sipam sebi punu čašu i ispijam pola pre nego što sa sebe sperem lažne trepavice, gomilu pudera i laka za kosu. Dok sam to završila, viski je počeo da deluje. Oči su mi umorne i vlažne dok proveravam imejllove. Imam gomilu poruka – a polovinu neću čak ni pogledati, jer prema svom imejl-sandučetu imam isti nasumičan pristup kao i prema svemu ostalom u svom životu u poslednje vreme. Baš kada sam nameravala da zatvorim sanduče, ugledala sam zloslutni imejl, koji se nalazio pri dnu nepročitanih imejllova. Piše mi moja menadžerska kompanija i kaže da odmah ujutro moramo da porazgovaramo.

Zatvaram sanduče, praznim čašu i pokušavam da zaspim.

Sledećeg jutra sam na konferencijskom pozivu sa tri agenta, dva menadžera i dva advokata. Ne sećam se kada se tačno tim toliko uvećao i još uvek nisam sigurna zašto – ne sećam se da je iko iz ovog tima imao neku uzbudljivu ideju, a polovinu vremena prosto ponavljaju nešto što je neko već rekao tokom konferencijskog poziva, a zatim se predugo smeju – ali navodno je to nešto što radite kada ste uspešni u šou-biznisu.

„Čekajte, otkazuju seriju?“, kažem ne uspevajući da sakrijem radost.

„Da, znali smo da ćeš biti uzbuđena“, kaže Agent Br. 1.

„A najbolje od svega je...“, ubacuje se Agent Br. 2, ali onda pravi dramsku pauzu (kunem se da su agenti najbolji glumci), „to što ti nude trista hiljada dolara.“

Začutala sam. Meni to ne zvuči kako treba. „Zašto?“

Ubacuje se Menadžer Br. 2. Primećujem da se oseća kao da ga ostali muškarci ugrožavaju, pa kada konačno progovori, to što kaže iz njega izleće naglo, kao da se za to pripremao i skupljao hrabrost dok su drugi pričali.

„Pa, razmišljaj o tome kao o poklonu zahvalnosti“, izgovorio je u jednom dahu. Nakon što je to ispljunuo, odahnuo je od olakšanja, kao da je odradio svoje i do kraja razgovora više ne mora ništa da kaže.

Poklon zahvalnosti? Sumnjičava sam.

„Da, poklon zahvalnosti“, ponavlja Menadžer Br. 1. „Daju ti tri stotine hiljada dolara, i jedino što žele jeste da nikad javno ne pričaš o svom iskustvu na *Nikelodeonu*.“ A posebno kada je reč o Tvorcu.

„Ne“, instinktivno kažem istog trenutka.

Nastupa duga pauza.

„N-ne?“, konačno pita Agent Br. 3.

„Apsolutno ne.“

„To je besplatan novac“, kaže Menadžer Br. 1.

„Ne, nije. Nije to besplatan novac. Pre mi liči na ućutkivanje.“

Nastupa napeta tišina. Jedan od njih pročišćava grlo.

Tokom godina sam postepeno naučila da je ono što se u industriji zabave izgovara retko i ono o čemu se zaista radi. Ta vrsta funkcionisanja ne samo da mi ne odgovara već mi deluje nemoguće da se na to naviknem. Svi ostali kao da su sposobni da diskretno zauzmu svoj stav i frazama okolišaju oko suštine onog o čemu se priča, ali na kraju se desi da ja obično ne razumem o čemu je reč i moram da postavim direktno pitanje.

Međutim, povremeno se desi i da tačno shvatim šta se dešava, kao što je sad slučaj. U tim situacijama, umesto da direktno pitam šta se dešava, samo kažem ono što mislim. Reakcije su različite. Ponekad je to smeh. Ponekad osećaj neprijatnosti. U ovom slučaju to je osećaj neprijatnosti.

„Pa, j-ja ne bih o tome tako razmišljao da sam na tvom mestu“, kaže Menadžer Br. 1 uz nervozan smeh.

„Ali o tome se radi. Neću uzeti novac koji bi me ućutkao.“

„Pa, ovaj, važi. Ako si sigurna...“, kaže Agent Br. 1 ili Br. 2 (nemoguće je razlikovati im glasove).

I nakon toga su svi prekinuli vezu. *Klik. Klik. Klik.* Jedino ja ostajem na konferencijskom pozivu. I ja prekidam vezu i sedam na ivicu kreveta.

Šta koji kurac? *Nikelodeon* mi nudi trista hiljada dolara da ne bih javno pričala o svom iskustvu u seriji? O ličnom iskustvu Tvorčevog zlostavljanja? A ovo je mreža koja pravi program za decu. Zar ne bi trebalo da imaju neki moralni kompas? Zar ne bi trebalo bar da pokušaju da se drže nekih etičkih standarda?

Naslanjam se na uzglavlje kreveta i prekrštam noge ispred sebe. Stavljam ruke iza glave i odmaram ih, osećajući ponos. Ko bi drugi imao tu moralnu snagu? Upravo sam odbila trista hiljada dolara.

Čekaj malo...

Upravo sam odbila trista hiljada dolara. To je mnogo novca. Zaradila sam pristojnu svotu na spin-ofu *Sem i Ket*, ali definitivno ne toliko da trista hiljada dolara ne bi napravilo veliku razliku. Sranje. Možda je ipak trebalo da ih prihvatim.

Seriya se završila pre tri i po nedelje, a mediji pišu o tome da se završila zato što sam ja bila iznervirana što je moja partnerka bila plaćena više od mene, što me potresa zato što nije tačno. Menadžer mi je rekao da je serija otkazana zbog žalbe na seksualno zlostavljanje protiv jednog od producenata.

Kakogod. Moraju da okrive nekog, pa su odabrali mene, i ja tu ništa ne mogu da uradim.

Izuzev da kažem istinu. Što u više navrata razmatram da učinim, ali se nikad na to ne odlučujem jer, ako budem pričala o seriji i vremenu koje sam provela u *Nikelodeonu*, to će ljude samo naterati da razmišljaju o mojoj povezanosti sa serijom i *Nikelodeonom*. Jedino što bih postigla jeste da se zacementiram kao *devojčica s „Nikelodeona“*. Kao Sem.

Mrzim što me prepoznaju kao Sem. Zaista to mrzim. Pokušala sam da se nekako pomirim s tim, ali nisam uspela. Kad ljudi kažu: „Izgledaš kao ona devojčica iz serije *Aj Karli*“, prosto kažem: „Ne, to nisam ja“. Ljudi mi svakodnevno, po više puta, dovikuju: „Sem!“, „Pržena piletina!“, ili: „Devojčica iz serije *Aj Karli*!“, a potom traže da se slikaju sa mnom. Odbijam i udaljavam se od njih. Ponekad dovikuju za mnom i kažu da sam nepristojna. Ja samo nastavljam da se udaljavam.

Međutim, slikaću se sa svakim ko zna moje pravo ime, jer to stvarno cenim. Ali s ostalima – ne.

Znam da sam postala ogorčena. Znam da sam postala ozlojeđena. Ali me stvarno nije briga. Imam osećaj da mi je ta serija ukrala mladost i normalnu adolescenciju, tokom koje sam mogla da iskusim život bez kritike, rasprave i ruganja i najmanjem ličnom potezu.

Do šesnaeste godine počela sam žestoko da mrzim slavu, ali sad, s dvadeset jednom, prosto je prezirem.

Činjenica da sam poznata zbog nečeg što sam počela da radim dok sam bila dete nije od pomoći. Razmišljam kako bi bilo kada bi svi bili poznati po onome što su uradili kada su imali trinaest godina: učešću u školskom orkestru, naučnom projektu iz sedmog razreda osnovne škole, školskoj predstavi dok su bili osmi razred. Viši razredi osnovne škole predstavljaju godine u kojima treba posrtati, padati, i da sve to onda pometete pod tepih čim se završi, jer do petnaeste godine to već prerastete.

Ne i ja. Ja sam u umovima ljudi cementirana kao osoba koja sam bila dok sam bila dete. Osoba za koju osećam da sam je odavno prerasla. Međutim, svet mi ne dozvoljava da je prerastem. Svet mi ne dozvoljava da budem bilo ko drugi. Svet želi da budem jedino Sem Paket.

Dovoljno sam svesna da znam koliko sve to zvuči jebeno iritirajuće i kao kuknjava. Milioni ljudi sanjaju o tome da budu slavni, a ja sam slavna i to mrzim. Nekako osećam da imam pravo na tu mržnju, jer nisam ja bila ta koja je sanjala da bude slavna. Mama je. Mama mi je to naturila. Imam pravo da mrzim nečiji tuđi san, čak i kad je on moja realnost.

Nalazim se na zadnjem sedištu ubera s Koltonom. Nosim vrlo malu crnu haljinu i neke cipele s previsokim potpeticama. Razmišljam da, što su potpetice više, to je veća i šansa da će mi umanjiti osećaj nesigurnosti. Dosad nisam bila te sreće.

Prvih nekoliko meseci bulimija mi je pomagala da se ne ugojim. Međutim, nakon toga, bulimija me je izdala. Izgleda mi kao da moje telo zadržava svaku hranu koju može. Odbija da se smanji, čak postaje i veće.

Nakon tih prvih nekoliko meseci bulimije, kad sam imala telesnu težinu koju je mama odredila kao moj cilj, ugojila sam se četiri i po kilograma. Ta četiri i po kilograma su prvo što primetim ujutro, i poslednje što primetim uveče, kada stavim glavu na jastuk, i nešto što najčešće primećujem tokom bilo kog dana. Opsednuta sam tim kilogramima. Muče me.

Ne razumem. Zašto moje telo odbija da uradi ono što zahtevam od njega? Zašto mi bulimija više ne pomaže? Mislila sam da smo prijatelji. Mislila sam da mi čuva leđa. Očigledno nije tako. Očigledno sam potpuno pogrešno razumela naš odnos. Ipak, ne uspevam da je se oslobodim. Osećam da me je bulimija zarobila, porobila, i da sam postala zavisna od nje.

Vozač staje ispred bara i pušta nas da izađemo. Kolton i ja izlazimo na ulicu i žurno ulazimo u bar u kome se već nalaze neki naši prijatelji, koji pijuckaju piće.

„Srećan rođendan!“, svi su istovremeno uzviknuli. Neko od njih mi dodaje čašicu tekile. Iskapljujem je, pa još jednu. I još jednu.

Nakon sat vremena sam mrtva pijana. Do tada se pojavilo već oko pedeset prijatelja i sasvim pristojno smo se provodili, sve dok se nisam sledila ugledavši kako mi prilazi prijateljica Betani. Nosila je tortu sa svećicama.

Sranje! Nije valjda torta sa svećicama? Samo ne torta sa svećicama!

Betani pruža svoju slobodnu ruku ka meni i privija me u čvrst zagrljaj. Uprkos tome što to radi samo s jednom rukom, zagrljaj je donekle bolan. Betani je snažna žena.

„Nisi baš dobra u grljenju“, kaže mi svojim upečatljivim veselim raspevanim glasom devojke iz doline San Fernanda.

„Da, pa...“

„Donela sam tortu. Od vanile, tvoja omiljena. Ima i taj, ono, stvarno kul fil od vanile, koji bi trebalo da je, ono, neverovatan.“

„Sjajno“, lažem.

„Zar ne? Hoćeš da sad jedemo tortu? Hajde da sad jedemo tortu. Hej!“, povikala je ka grupi ljudi puckajući prstima. Svi su počeli da pevaju.

Suviše sam pijana da bih mogla jasno da razaznam osobe koje stoje ispred mene i pevaju različitim tonalitetima. Zašto je *Danas nam je divan dan* jedna od najtežih pesama NA SVETU za pevanje, kad je istovremeno i najpopularnija pesma na svetu? Kakav je to glupi vic?

Bar više nema onog *ča-ča-ča*. Zadovoljiću se time. Pevanje prestaje i svi zure u mene, čekajući da oduvam male plamenove na sitnim voštanim štapićima.

To je to. To je razlog zbog koga uopšte nisam želela tortu i svećice. Nisam želela da sebe dovedem u situaciju da smišljam rođendansku želju. S dvadeset dve godine, ovo će biti prvi put da moram da pomislim rođendansku želju, a da pri tome ne znam šta da poželim, jer je ono što sam celog života želela nestalo. Okončalo se. Slučaj je završen. Svih ovih godina nadala sam se da nad tim imam kontrolu, a sad znam da nemam i da je nikad nisam ni imala.

Kompletna moja životna svrha, da mamu održim u životu i srećnom stanju, bila je uzaludna. Sve te godine koje sam provela usredsređujući se na nju, sve to vreme koje sam provela usklađujući svaku svoju misao i delo s onim što sam mislila da će joj najviše udovoljiti, bili su besmisleni. Jer nje više nema.

Očajnički sam pokušavala da razumem i upoznam svoju majku – šta je rastužuje, šta je usrećuje i tako dalje – po cenu toga da nikad nisam stvarno upoznala sebe. Sad kad mame više nema, ne znam šta želim. Ne znam šta mi je potrebno. Ne znam ko sam. I svakako ne znam šta da poželim.

Naginjem se napred i duvam u svećice, ne poželevši ništa.

„Moraš da probaš tortu! Fil s puterom!“, uzvikuje Betani, koja već seče tortu i deli je. Meni dodaje prvo parče.

Uzimam zalogaj i očima kažem: „Oooh, odlično je“, nadajući se da će to zadovoljiti Betani. Izgleda da jeste. Počela je da pljeska rukama i poskakuje. Krećem u kupatilo da bih to isprovocirala.

Ima nade. Po prvi put nakon mnogo godina, osećam nadu. Ponuđena mi je glavna uloga u nekoj novoj seriji *Netfliksa* – **NETFLIKSA!!!** <trenutak da polete konfete> – i to ne s nekim drugim, čoveče! Ja sam potpuno u centru pažnje. Pa, u stvari, reč je o ansamblu, ali ja imam glavnu ulogu, a s obzirom na unapređenje televizijske mreže, prihvatam to.

Naravno, nije mi bilo lako da prihvatim. Na samom početku izrazila sam zabrinutost zbog scenarija pilot-epizode. Ljubazna fraza za to u glumačkoj profesiji glasi: „Ne leži mi taj materijal“, mada je tačan smisao više poput: „Užasno se plašim da bi ovo moglo biti teško sranje.“ Međutim, agenti su me podsticali da uzmem učešća u tom projektu jer je plaćanje bilo sasvim dobro, a jedini drugi projekti koji su mi se nudili bile su loše uloge u komedijama i rijaliti programima. Rekli su i da se isplati povezati se sa jednom tako cenjenom kompanijom u usponu kao što je to *Netfliks*. Meni je to zvučalo logično, pa sam potpisala ugovor.

U Toronto, čistiju i gostoprимljiviju verziju Njujorka, koji ću naredna tri meseca života zvati domom, stigla sam 1. oktobra. U hotelski apartman došla sam uzbuđena, čak i inspirisana. Uverena sam da mi život kreće u boljem pravcu, da je ovaj novi posao upravo ona vrsta motivacije koja mi je neophodna da život vratim na pravi put.

Imam glavnu ulogu u pravoj seriji. Nema više dečjih serija. Zvezde dečjih serija mogu biti u haosu zbog alkoholizma i bulimije. One prave zvezde – zvezde *Netfliksa* – nisu u haosu. Prave zvezde su stabilne.

Zato istog dana kad stignem u Jorkvil, predgrađe Toronta u kome odsedam, krećem u misiju postajanja prave zvezde i odlazim u knjižaru da bih kupila gomilu knjiga o samopomoći. Prolazim kroz njih tokom nedelju dana i osmišljam solidnu definiciju misije u afirmativnom

tonu, koja treba da mi pomogne da izvršim plan, definiciju misije za koju smatram da sažima srž sveg znanja o samopomoći koje sam akumulirala tokom poslednjih nedelju dana.

Usredsređiću se na sebe. Zapisujem tu frazu u svoj dnevnik i dodirujem ga pet puta. (To je jedan od onih opsesivno-kompulzivnih tikova kojih se još uvek nisam oslobodila. Takođe se okrećem ukrug nakon što uđem u kupatilo, ali to je bar nekako zabavno.)

Znam da mi neće biti lako da se usredsredim na sebe. Moraću stalno da ulažem napor, vreme i pažnju. To znači da ću raditi na svojim problemima, da ću se suočiti s njima umesto što im dozvoljavam da mi odvlače pažnju ili da se pretvaram da nisu toliko veliki. To znači da ću OBAVITI POSAO. Introspektivno ću kopati po svojoj duši kako bih razumela odakle potiču loše navike, nesigurnosti i obrazac ponašanja kojim sabotiram sebe, kao i zašto. Pronaći ću motivaciju da se uhvatim ukoštac s tim lošim navikama, nesigurnostima i obrascima ponašanja, te da ih promenim kad god ih različiti životni događaji podstaknu da se ispolje.

Spremna sam da, ako to bude neophodno, iz svog života izbrišem sve i svakog. Spremna sam da se usredsredim isključivo na sebe.

A onda sam upoznala Stivena.

Danas je prvi dan snimanja. Sedim u svojoj prikolici, prolazim kroz scenarija epizoda od druge do šeste, i onda dolazim do užasne spoznaje.

Može se desiti da budem deo *Netfliksovog* prvog neuspeha. Ni ovi scenariji mi ne leže ništa bolje od scenarija pilot-epizode. Budžet je manji nego što sam očekivala – mada nema ništa loše u niskobudžetnim projektima, ali to prosto nije vrsta budžeta koji želite za dugotrajnu postapokaliptičnu dramu o malom gradu kojim se širi virusna zaraza od koje počinju da umiru svi stariji od dvadeset jedne godine. Ni na jednoj zabavi dobrodošlice za glumce i ekipu, koje se organizuju pre snimanja,

nije bio prisutan nijedan predstavnik *Netfliksa*, što takođe nema smisla. Na tim zabavama uvek je prisutan neki predstavnik mreže.

Uzimam telefon i zovem svoje agente. Jedan od njih prihvata poziv i, nakon što sam mu izrazila svoju zabrinutost, on objašnjava da je razlog zašto na setu nema predstavnika *Netfliksa* taj što je ta serija partnerski projekat *Netfliksa* i jedne kanadske mreže koja se zove *Siti TV*. *Siti TV* je producentska kuća, a *Netfliks* je samo distributer.

Ooooooooo. O, o, ooooooooo.

Dakle, ovo nije *Netfliksova* (vreme je za konfete) serija. Ovo je serija *Siti TV*-a (vreme je za... nešto drugo).

Jednim delom želim da ništa nisam ni pitala, da sam prosto sedela tu i naivno mislila da snimam seriju za *Netfliks*. A drugi deo mene poželeo je da sam to pitala ranije, kako bih mogla da se izvučem na vreme.

Prekidam vezu i sedim u prikolici posmatrajući svoj odraz u ogledalu. Tako se stidim sebe. Sopstvene karijere. Znam da ima i gorih stvari od učešća u televizijskim serijama na koje niste ponosni, ali to što sam toga svesna ništa ne menja. Za mene je to istina. Stidim se.

Želim da obavim dobar posao. Želim da budem ponosna na to kako sam obavila posao. To mi mnogo znači na nekom dubokom, suštinskom nivou. Želim da to što radim bude vredno, ili bar da osećam da moj posao nešto vredi. Bez tog osećanja, bez te povezanosti, posao mi deluje besmisleno i bljutavo. *Ja* se osećam besmisleno i bljutavo.

Ako sada budem povraćala, znam da će mi obrazi biti natečeni, a oči vlažne, i da će se to primetiti na snimku. Međutim, ne mogu da se uzdržim. Moram. Stid koji osećam je nepodnošljiv. Treba mi moj odbrambeni mehanizam. Potrebno mi je osećanje iscrpljenosti, koje imam nakon dobrog praznjenja. Skaćem s kauča, ali baš u tom trenutku čuje se kucanje na mojim vratima. To je naš pomoćnik producenta, koji je spreman da me odvede na set. Sranje, nemam vremena da se ispraznim. Silazim niz stepenice ispred prikolice i sledim pomoćnika producenta

dok idemo ka mestu gde ćemo snimati prvu scenu tog dana, a koja se odvija usred snežne oluje.

I tad sam ga ugledala, usred vihora pahuljica i snažnih vetrova: kestenjaste kose, sanjivo zelenih očiju i šarmantno lošeg držanja. Nosio je pamučne pantalone, pernatu jaknu i zimsku kapu, koja je na vrhu imala čubu. Bio je naslonjen na prikolicu, s jednom nogom podignutom na gumu, dok je pušio cigaretu – bio je *tako* nervozan. Pričao je preko ajfona mešajući loš italijanski i engleski jezik.

„Daa. Daaa. U redu. *Ti amo. Ciao*, mama.“

On u pauzama zove svoju mamu? To je suviše dobro da bi bilo istinito. Prekida vezu i gura telefon u džep svoje jakne. Izvlači novu cigaretu i pali je.

„Stivene! Postavljamo scenu!“, doviknuo je pomoćnik producenta mojoj novoj ljubavi. Znači, Stiven je pomoćnik režisera na našem snimanju. Srce mi je poskočilo. To znači da ću ga vidati svakog radnog dana tokom sledeća tri meseca.

„Važi“, ležerno je rekao Stiven, a potom se uputio ka setu.

Već maštam o tome kako ću završiti sa Stivenom. Knjige o samopomoći kažu da treba da budemo fleksibilni s postavljenim ciljevima, spremni da ih po potrebi uskladimo i doradimo. Gospode Bože, koliko sam samo spremna da ih uskladim i doradim! Spremna sam da odbacim svoj cilj usredsređivanja na sebe. Ne želim da radim na svom osećaju stida, poniženosti, tuge, bulimiji i alkoholizmu.

Možda i nije tako loše što sam u ovoj seriji *Siti TV*-a. Možda ona ipak zaslužuje konfete.

Nakon bolno duge dve i po nedelje slučajnih lukavo osmišljenih susreta, Stiven me je konačno pozvao da izađemo.

Otišli smo na piće u bar *Sasafras*, koji se nalazi u istoj ulici kao i hotel u kom odsedam. Stiven naručuje viski s đumbirom. Ja naručujem džin-tonik.

Stiven je sladak na način koji ne podseća na slatkoću finog momka jer je to – budimo realni – dosadno. Njegova slatkoća je nekako kul. Možda je to zbog njegovog glasa. O moj *bože*, kakav je to glas. To mi se najviše sviđa kod njega – tih je i promukao, verovatno zbog toga što puši dve pakle dnevno, ali to je u redu, o raku pluća brinućemo kasnije.

Stiven je donekle nervozan, ali je to nekako u savršenom skladu s činjenicom da je nenametljiv. Nikad nisam videla nekog tako nervoznog a tako skromnog, i obrnuto. On predstavlja anomaliju. To me privlači.

Na drugi sastanak izašli smo u restoran *Džek Astor* – što je kanadski lanac restorana koji liči na *TGI Frajdejs* – i podelili načose i supu. Ispo-vraćala sam ih u kupatilu, isprala usta listerinom i uputila se nazad u salu za obedovanje, u kojoj mi je Stiven mahnuo rukom da dođem. Ne mogu da verujem da sam pre samo nekoliko nedelja bila spremna da radim na tome da se oslobodim bulimije. Deluje mi kao sastavni deo mene, moja osnovna navika. Osećam olakšanje što i dalje mogu da se oslonim na nju.

Popili smo par pića, a potom otišli do mog smeštaja na još nekoliko, usput gledajući posebne epizode stendap komičara na mom laptopu. Naša dinamika je lagodna i udobna. Pričamo o tome šta od života želimo, a šta ne. Šta nam smeta u ranim dvadesetim godinama. O bivšim emotivnim vezama. Nekadašnjim bolnim osećanjima. Nadama. Snovima. Sve je to

dobro! Pričamo do jedan po ponoći, sat vremena mazimo se na mom kauču, a potom nastavljamo da pričamo do četiri ujutro.

Za treći sastanak otišli smo na ples (Stivenova ideja). Dovoljno sam se napila da izgubim svaku inhibiciju. Stiven i ja smo plesali zajedno. Ono što bi trebalo da bude neverovatno ljigavo deluje neverovatno magično, i sve to zbog Stivena. Nikad se ranije nisam tako osećala zbog nekog momka. Čak mi i osećanja za Džoa – koga sam do tog trenutka smatrala svojom prvom ljubavlju – deluju tako nezrelo i tako detinjasto u poređenju s ovim osećanjima, šta god da su. Ovo je stvarno. Ovo je čisto. Ovo je duboko. Osećam da me Stiven potpuno shvata i prihvata, a izgleda da i on oseća isto.

Na četvrtom sastanku gledali smo *Prvi glas Amerike* kod Stivena. Njegov ukus za televizijske emisije je... upitan, ali nemam ništa protiv toga da gledam kako Kristina Agilera daje unapred snimljene komplimente takmičarima, ako to znači da ću provesti vreme sa Stivenom. Ispraznili smo flašu tekile i, nakon što smo popili i poslednju kap, počeli smo da se mazimo na njegovom kauču. On skida košulju, pa pantalone. Stavlja kondom. I odgovoran je?!

Imamo seks po prvi put, i to neverovatan. Nigde nema tipičnih misli koje mi obično prolaze kroz glavu tokom seksa.

Kad god sam ranije imala seks, osećala sam kao da je to nešto što se dešava u pozadini onoga što mi se dešava u glavi. Zaječala bih par puta, da oni ne bi ništa primetili. Ali ne i sad. Ovog puta sam se izgubila u trenutku. Stiven me navodi da zaboravim sebe. Obožavam taj osećaj.

Počinjem da plačem. Stiven me pita da li sam dobro. Kažem mu istinu. Plačem jer shvatam da seks ovako treba da izgleda. On me ljubi još jače. Imali smo seks još nekoliko puta. Pozvao me je da prespavam. Kaže da više nikad ne želi da spava bez mene. Kristina daje komplimente nekoj mladoj ženi koja je odvršitala pesmu Vitni Hjuston. Sve je dobro.

Sedim u dnevnoj sobi na pretrpanom kauču. Bili čekića na spratu. Već tri duge nedelje sam kod kuće u Kaliforniji, a magija Toronta je iščilela.

Opsednutost Stivenom umirila mi je nervozu zbog kvaliteta ne-*Net-fliksove* serije i generalnog stanja u kome se nalazim, ali sad kad Stivena nema u blizini, anksioznost se vratila.

Hoće li ova serija označiti kraj moje karijere? Ili još gore, hoće li eksplodirati u još jedan sramotni fenomen, koji će mi pomračiti identitet?

Šta je uopšte moj identitet? Šta je uopšte jebeni identitet? Kako bih to mogla znati? Ceo život pretvaram se da sam neko drugi, celo detinjstvo, adolescenciju i odrasli život. Godine koje treba da provedete tražeći sebe, ja sam provela pretvarajući se da sam neko drugi. Godine koje treba da provedete gradeći ličnost, ja sam provela gradeći likove.

Sigurnija sam nego ikad da treba da napustim glumu. Da ona ne doprinosi mom mentalnom i emotivnom zdravlju. Da je štetna i po jedno i po drugo. Razmišljam šta je još bilo štetno po moje mentalno i emotivno zdravlje... poremećaji u ishrani, naravno, kao i problemi s alkoholom.

A onda shvatam da, ma koliko god sam uverena u to da moram da se odrekнем svega toga – glume, bulimije, alkohola – znam da to nisam u stanju. Ma koliko ih prezirem, oni me na neki čudan način i definišu. Oni su moj identitet. Možda ih zato i mrzim.

Stres te spoznaje odvlači me u kupatilo, baš kao što to čini svaki stres. Praznim se. Kad se vratim na svoje mesto na kauču, vidim propušten poziv od Stivena.

Stiven i ja počeli smo zvanično da se zabavljamo onog dana kada sam napustila Toronto i, gospode, kakvo je to samo olakšanje bilo. Strepela sam da je naša veza tek afera. Prolazna. Nešto da se ubije vreme tokom

kojeg bi inače na radnom mestu carevala dosada da toga nema. To bi značilo da sam stekla pogrešan utisak, da sam sve pogrešno protumačila. Da sam bila glupa. Bila sam uverena da među nama postoji nešto stvarno, ali bila mi je potrebna definicija koja bi to podržala, koja bi potvrdila moju stvarnost.

Jutra kada je trebalo da poletim, Stiven me je probudio ljubavnim pismom, u kome me je pitao da budem njegova *ženska*. Bila sam u agoniji što moram da ga napustim. Trenutak kad sam ušla u taksi i oprostila se s njim bio je ispunjen najsnažnijim osećanjima koja sam ikad u životu iskusiła – drhtala sam, strepela, gorela od strasti i osećala nemoć. Nisam imala predstavu gde će nas budućnost odvesti, naročito s obzirom na veliku udaljenost. Moguće je da su poslednjih par meseci bili tek fantazija, obmana. Možda će se Stiven vratiti svom životu, a ja svom, i prosto ćemo upasti u naše uobičajene obrasce ponašanja, pa s vremenom zaboraviti jedno na drugo, uprkos definiciji.

Zato sad, kada me Stiven pozove, osećam olakšanje. Znam šta taj poziv znači. Sinoć, dok smo bili na uobičajenom večernjem tročasovnom video-pozivu, pomenuo je da će proučiti letove za Los Anđeles i nazvati me ujutru ukoliko uspe da u poslednjem trenutku nađe kartu za neki let, jer više nismo mogli da izdržimo da budemo razdvojeni. Taj poziv znači da je uspeo da nađe kartu. Taj poziv znači da Stiven dolazi da me poseti... danas. Taj poziv znači da naša veza nije samo prolazna avantura.

Stivenov avion je sleteo. Spakovao je samo ručni prtljag, jer će ostati par dana, tako da je brzo ušao u uber i celim putem smo razmenjivali poruke. Ne mogu da dočekam. Izbacujem Bilija. On ostavlja svoj alat posvuda. (KADA će taj tip završiti svoje radove? Prošlo je više od godinu dana?)

Čuje se kucanje na mojim vratima. Puštam Stivena unutra. Sjajno je to što ga vidim uživo nakon što sam ga tri nedelje viđala samo na ekranu telefona. U početku smo uzdržani. Razgovor je usporen. Umirem

od straha. Da li je ovo naša Los Anđeles verzija? Da li je naša magična verzija vezana za Toronto, a verzija nas u Los Anđelesu je ovakva, šta god da je ovo?

Konačno, nakon najduža tri minuta mog života, Stiven me grabi u zagrljaj i krećemo da se mazimo. Skida mi odeću, a ja skidam njegovu, on vadi kondom iz džepa (naravno), navlači ga i maše svojim penisom obučenim u kondom ka meni, a ja sam očarana. Jebemo se tri puta na kauču, a potom počinjemo da pričamo i sve ponovo deluje normalno. Lako. Udobno. Ona čudnovatost bila je tek seksualna tenzija. Ura!

Nakon sat vremena maženja i časkanja, Stiven odlazi u kupatilo da piški. Vraća se u sobu sporim hodom i zabrinutog izgleda lica. Zastaje ispod luka dnevne sobe, ostajući na udaljenosti od mene. Deluje mi da je na oprezu. Ništa ne govori.

„Šta je bilo?“, konačno pitam.

„Dženi...“, zabrinuto kaže Stiven.

„Šta je bilo?“, ponovo pitam, zabrinutija nego ranije. „Plašiš me. Šta se dešava?“

„Samo...“ Stiven spušta pogled i počinje da trlja noge u čarapama o tvrd pod od trešnjinog drveta. Nemam predstavu šta Stiven namerava da kaže, a njegovo oklevanje mi tanji živce. Želim da to prosto izgovori.

„Da li ti imaš problem?“, konačno pita.

„Problem?“, pitam.

„Da. Problem.“

„Nisam sigurna na šta misliš...“

„Na sedištu WC šolje vide se tragovi povraćanja.“

„Ooooh, samo to?“, pitam pokušavajući da zvučim ležerno. „Pa, ne bih to stvarno smatrala problemom, to je prosto nešto... što radim.“

Ne naseda na to.

„Znaš već, kao što ti pušiš.“ Pokušavam da se nađem u istoj ravni s njim. „Ti pušiš cigarete, a ja sebe teram da povraćam. To je prosto nešto što radimo.“

„Ne, to su dve različite stvari“, uverava me Stiven. „Bulimija može da te ubije.“

„Kao i cigarete.“

„Da, ali ja ću prestati da pušim.“

„Naravno. I ja ću.“

Stiven uzdiše.

„Samo želim da budeš dobro i zdravo, Dženi.“

„Pa, uglavnom jesam.“

„Ali nisi.“

„Ali uglavnom jesam.“

Dugo i odlučno se zagledao u mene. Nikad me ranije nije tako posmatrao. Pogled mu je ispitivački i roditeljski nastrojen. Ne sviđa mi se, ali ima nešto u dubini tog pogleda, zbog čega shvatam da on neće popustiti. Neću uspeti da ga uverim.

„Vidi, Dženi, moraš da tražiš pomoć za to ili ja... ja ne mogu da budem s tobom. Ne mogu da gledam kako to sebi radiš.“

Zatečena sam. *Stvarno?*

Odgovara mi pogledom. *Stvarno.*

Pa, sranje.

Sedim u Lorinoj ordinaciji u Senčuri Sitiju. Prvi put sam u čekaonici terapeuta i uopšte nije onakva kakva sam očekivala da bude. Zar ne bi trebalo da ovakva mesta liče na bolnicu? Ova prostorija joj nije ni nalik. Udobna je i primamljiva. Naravno, Lora je terapeut i životni trener, pa možda terapeuti sa više zvanja dodatno uređuju svoje ordinacije. Skeptična sam.

U jednom ćošku, pored police ispunjene gomilom knjiga o samopomoći, nalazi se tirkizno heklano jastuče. Ja sedim na narandžastoj stolici, preko čijeg naslona je preklopljeno pleteno krem ćebe. Boemski šik stil. Možda bih sve to znala da sam pročitala komentare na *Jelpu*, ali čim sam videla pet zvezdica, zakazala sam termin i nisam se više na to osvrkala. Osim toga, ko želi da pročita komentar nekoga ko odvoji vreme da napiše komentar? Ne može im se verovati, imaju previše vremena za gubljenje.

Usred sam maženja mekog ćebeta, koje je prebačeno preko mene, i planiram kako da počnem. Želim da krenem ležerno. Ne želim da budem od onih jadnika što se sruče u stolicu kod terapeuta i kukaju o svojim problemima, navodeći sirotog terapeuta da zažali zbog svoje diplome. Lora izlazi da me pozdravi.

„Dženet?“, pitala me je, iako u toj čekaonici sedim samo ja, i uprkos tome što sam samo ja zakazala taj termin.

Udovoljila sam joj. „Lora?“

Raširila je osmeh na licu, pokazujući mi jedan od najlepših osmeha koje sam ikad videla. Mora da i Lora koristi sredstvo za izbeljivanje zuba.

„Zdravo!“ Prišla mi je na način koji se jedino može opisati kao lepršav. Nisam sigurna da li ona leprša zato što joj široka duga suknja leti

preko poda uz svaki korak koji napravi ka meni, ili zato što je ona sama prosto lepršava. Zaintrigirala me je.

Povukla me je u zagrljaj. Tipično ne volim zagrljaje, ali u Lori ima neke topline i trenutnog osećaja poverenja, zbog čega se prepuštam njenom naručju. Miriše na sveže opran veš. Onjušila sam je, nadajući se da sam to uradila diskretno. Daj mi taj miris *Lenora*, Lora.

Lora se povlači i drži me za obe podlaktice dok me intimno gleda u oči. Moja dosadašnja interakcija s Lorom tipično bi me naterala da zauzmem odbrambeni stav da je Lora bilo ko drugi. Ali Lora je Lora. Ovde ne važe uobičajena pravila.

„Hajde da počnemo, hoćemo li?“, pita me uz, kunem se bogom, sjaj u očima. Da, hoćemo, Lora. Mi. Počinjemo.

Sedam naspram Lore u njenoj maloj kancelariji, koja u estetskom smislu odgovara njenoj čekaonici. Ono što sam smislila da kažem isparilo je nakon što me je potpuno razoružala.

Pita me šta me je navelo da dođem, i ja joj kažem za Stivenov ultimatum, kao i to koliko ga volim i koliko želim da među nama sve funkcionise, pa sam pristala da dođem.

„Dobro, to je u redu. Međutim, terapija je nešto što *mi* moramo da odlučimo da uradimo. *Mi* moramo da poželimo da se promenimo, ne zbog nekog drugog, već zbog sebe.“ Lora otpija dug gutljaj čaja. „Dakle, Dženet, da li želiš da se promeniš?“

„Da“, kažem, znajući da, iako u svemu tome ima mnogo nijansi, to je ono što treba da kažem. Skoro kao da je Lora direktor kastinga, a ja dete glumac, koje pokušava da kaže tačno ono što će mu osigurati drugi krug. Da, znam da plivam. Da, znam da skačem sa pogo-štapom. Da, želim da se promenim.

„Važi, vrlo dobro“, kaže Lora.

Lora me pita šta me trenutno muči u životu, zašto je Stiven tačno sugerisao da dođem i ja krećem priču – mamina smrt, bulimija, problemi

s alkoholom, sve živo. Pokušavam da joj ispričam kratku verziju. Kapi-ram da imamo još seansi tokom kojih možemo da raspakujemo detalje.

Lora mi svojim svilenkastim glasom kratko objašnjava kako ćemo raditi.

„Moj pristup oporavku je holistički, tako da će naše seanse biti razno-vrsne. Danas ćemo se usredsrediti na točak života, da možemo da pro-cenimo odakle počinješ, kako bismo mogle da pratimo tvoj napredak tokom vremena.“

Klimam glavom u znak slaganja. Predstavu nemam šta je točak ži-vota, Lora, ali hajde da ga zavrtime.

„Tokom sledeća četiri meseca, ići ćemo u nabavku namirnica, kuva-ćemo zajedno, otkrićemo tvoje hobije i strasti kroz eksperimentisanje, čitaćemo gomilu knjiga posvećenih isključivo poremećajima u ishrani i beležiti šta se odnosi na tebe, a šta ne, i zajedno istražiti opcije balansira-nih i neopsesivnih fizičkih aktivnosti.“ (Moj poremećaj u ishrani preliiva se i na fizičku aktivnost. Dva puta nedeljno istrčavam polumaraton, a svaki drugi dan trčim deset do petnaest kilometara.)

Sve mi to zvuči fino i dobro, naročito što će Lora biti uz mene kroz sve to, a ako to ne uradim, izgubiću Stivena. Gde treba da potpišem, curo? Upiši me. Spremna sam da se menjam.

Osećam miris pregorelog tosta i psećeg urina – nepogrešiv miris veštačkog tena koji sam nanela sprejom. Pitam se da li ga je osetio i Dvejn „Stena“ Džonson. Ako ga je osetio, ne pokazuje. Blagosloven da je.

Stojim iza scene na dodeli nekih nagrada, da li po izboru tinejdžera, ljudi ili kluba obožavatelja, ne znam – sve mi se pomešalo – i čekam da se završi reklamni blok i počne moj segment. Nosim preskupe cipele s visokim potpeticama i kaiševima, koji mi žuljaju nožne članke, kao i dvodelni tirkizni kostim, iako ne volim cvetne dezene. Međutim, to je odeća koju je mreža odobrila, pa to nosim.

Netfliksova serija još nije lansirana, tako da sam i dalje poznata samo na osnovu rada na *Nikelodeonu*. Oni još emituju nove epizode serije *Sem i Ket*, tako da sam i dalje na naslovnim stranicama svih tinejdžerskih časopisa, s drsko postavljenom rukom na kuku i širokim osmehom na licu, odajući utisak bezbrižne starlete koja vlada svetom. Ha-ha.

Iako Loru viđam već mesec dana, osećam se gore nego kada sam prvi put sela na njenu tapaciranu stolicu. Prvo zbog toga što Stiven, zbog koga sam uopšte i sela u Lorinu tapaciranu stolicu, nije u gradu, jer radi na nekoj seriji u Atlanti, pa ne mogu da se oslonim na njega za podršku. Drugo, zato što sam sad svesna toga koliko stvari loše stoje. Više ne mogu da poričem koliko je veliki moj problem s alkoholom (veliki) i bulimijom (još veći). Više ne poričem veličinu tuge koju osećam zbog mamine smrti (nepremostiva).

Prve tri nedelje programa s Lorom proveli smo ocenjujući gde se tačno nalazim na osnovu prikupljenih informacija. Zasad mi se ne sviđaju informacije koje smo prikupile.

Prejedam se i praznim pet do deset puta dnevno i pijem najmanje osam do deset čašica žestokog pića svake večeri. Prve tri nedelje s Lorom pokazale su mi koliko je moja situacija mračna, koliko sam poražena.

Međutim, sad smo u četvrtoj nedelji našeg rasporeda od pet seansi nedeljno. A četvrta nedelja je trenutak kad Lora, umesto da prosto procenjuje koliko je patetičan moj svakodnevni život, počinje da mi pomaže da se promenim. Već smo identifikovale glavne okidače mog prejedanja, pražnjenja i konzumiranja alkohola, a DOGAĐAJI NA CRVENOM TEPIHU našli su se na vrhu spiska, ispisani velikim slovima – ne samo zbog stresa i same prirode tih događaja već i zato što uz događaje na crvenom tepihu neizbežno ide i vrlo mnogo hrane. A vrlo mnogo hrane znači vrlo mnogo prilika za prejedanje i/ili pražnjenje. Zbog toga je Lora odlučila da će tokom sledećih nekoliko meseci Lora biti moja pratnja na tim događajima, kako bi mogla da nadzire moje ponašanje i bude mi emotivna/mentalna podrška.

Svetlo je prigušeno. Mogu da vidim publiku. Lora sedi u prvom redu. Hvatam joj pogled. Lora se osmehuje i nemo mi usnama kaže: *Možeš ti to*, ali kad je stigla do *ti*, neka majka pokušala je da okupi jato svoje dece, cupkajući pored nje. Lora se namrštila dok nije shvatila da je ta majka Andželina Džoli. Namršteno lice se smesta pretvorilo u lice koje kaže: „Oh, samo napred, predivni anđelu.“

Ponovo pokušavam da uhvatim Lorin pogled, makar i na sekund, pre nego što se reflektori opet uključe. Očajnički mi je potrebna njena podrška. Sigurna sam da moje očajanje prodire u njenu dušu, ali to nema veze. Otela mi ju je Andželina. Mada ne mogu da krivim Loru. Razumem to.

Kamerman Čip – mada mu, u stvari, ne znam pravo ime, ali postoji 90% šansi da bilo koji kamerman nosi ime Čip – počinje da mi odbrojava od pet ka nuli. Gutam pljuvačku da bih smirila tremu.

Svetla su me šokirala kada su se upalila. Bez obzira na to koliko sam puta učestvovala na različitim tinejdžerskim dodelama nagrada, nikad se nisam navikla na svetla. Zaslepljujuća su i zapanjena sam što ljudi na

pozornici, koji uručuju ili primaju nagrade za nevažne stvari, ne žmiraju dok su na njoj.

Počinjem da pričam, izgovarajući ono što je na teleprompteru, uz širok osmeh i zabavan glas. Primećujem da mašem rukama, ali ne uspevam da ih kontrolišem. Celo to iskustvo kao da se odvija van mog tela.

Nik Džonas je doplesao i preuzeo nagradu, a svetla su se ponovo ugasila. Halapljivo udišem vazduh kao da sam predugo zadržavala dah pod vodom. Gledam u svoje šake. Ne vidim ih jer mi se oči još nisu navikle na ugašeno svetlo, ali ne moram da ih vidim da bih znala da se tresu.

Prilazi mi jedan radnik obezbeđenja, koji ima stav nekog ko jede suviše ljuta pileća krilca samo da bi nešto dokazao. Dok me prati u prostor iza pozornice, osećam male vrele trake kako mi se spuštaju niz obraze. Sranje. Suze.

Konačno, kada smo stigli do požutelog tunela iza scene s fluorescentnim osvetljenjem, mogu dobro da vidim svoje šake. Tresu se i stegnute su u čvrste pesnice. Nije mi potreban nikakav drugi dokaz. Imam napad panike. I tačno znam zašto ga imam.

Nisam povraćala ceo dan. Lora je pristala da mi bude pratnja samo pod uslovom da se pre događaja nađemo kako bismo zajedno ručale. Lora je znala da ću instinktivno imati želju da se izgladnim pred dodelu nagrada, što bi onda moglo voditi prežderavanju i potonjem pražnjenju.

Naručila nam je zdrave obroke i strpljivo sedela pored mene dok sam razvlačila hranu u tanjiru poput razmažene trogodišnjakinje.

„Znam da ne želiš da jedeš, ali moraš. Ne možeš da odeš da radiš praznog stomaka.“

Sedele smo tu skoro sat, a ja nisam ni dotakla hranu. Onda su se pojavila kola, koja je trebalo da nas odvezu na događaj. Odgurnula sam stolicu i ustala, ali mi je Lora uputila pogled koji je govorio: „Ne dolazi u obzir.“ Znala sam da neće ući u kadilak eskaladu dok ne ispunim svoj deo obećanja. Naterala sam sebe da uzmem nekoliko zalogaja u usta, a Lora me je podstakla da uzmem još nekoliko pre nego što smo krenule.

Vožnja do paviljona bila je pakao. Nisam mogla da se usredsredim ni na šta drugo do na osećaj sramote zbog hrane koju sam pojela, kalorija koje ona ima i činjenicu da se toga ne mogu osloboditi. Jedino što sam želela bio je toalet, a jedino što sam dobila bila je četrdesetpetominutna vožnja kroz saobraćaj u Los Anđelesu, uz nešto lagane muzike za odrasle na radiju. (Lorin muzički ukus je upitan.)

„Ovaj, da li ste dobro, gospođo?“

Ne sad, Ljuto Pileće Krilce. Usred sam diskretnog raspada. Promrmljala sam neki polovičan odgovor, obrisala oči i gurnula vrata koja vode u prostor iza pozornice. Prvo što sam videla, naravno, bio je švedski sto. Neizbežan švedski sto iza scene, prepun iseckanog svežeg povrća, maslina, mini-kobasica, koktela s račićima, mini-sendviča s grilovanim sirom, parčića pržene piletine i mini-čizburgera.

SRAAAANJE! Jebeni čizburgeri! Umirem od želje da u usta ubacim nešto mesnatih sirastih čizburgera, a potom ih ispuvavam u kupatilu. Čin pražnjenja podstiče mi nalet adrenalina, i sve je to toliko fizički iscrpljujuće da posle jedva ima ikakvog prostora za anksioznost. Treba mi taj fiks.

Ali znam da ne bih smela. Zato je Lora tu. Lora! Ona mi treba. Treba mi Lora. Gde je Lora?

Mahnito prelazim pogledom po prostoriji. Mani iz *Moderne porodice* časka sa Šeldonom iz *Štrebera*. Fergi razgovara s Kristen Stjuart, koja stoji u čošku i grize nokte. Na drugoj strani prostorije primećujem Loru, koja ozareno deli komplimente Adamu Sandleru. Jasno je da joj se sviđa. Kome se ne sviđa? Adam Sandler bez košulje u sceni *Šampon je bolji* u filmu *Bili Medison* za mene je bila istinska pornografija dok sam bila dete.

Ne znam šta da radim. Da li da prekinem Lorin trenutni razgovor s Omiljenim Američkim Šaljivdžijom / Povremenim Indi Miljenikom kako bih joj dala do znanja da sam usred paničnog napada? Ili da otrčim do švedskog stola i prežderem se gomilom hrane, a potom odem u kupatilo i ispuvavam je. Da li da uzmem svoj fiks?

Pronalazim najkraći put do švedskog stola i čak ne uzimam tanjir. Uzimam mini-čizburgere s obe ruke i krećem da ih trpam u usta. Okrećem leđa prostoriji kako niko ne bi mogao da vidi šta radim. Uzimam zalogaj za zalogajem. Nakon što sam završila prvi čizburger i bila na polovini drugog, začula sam...

„Mislim da je sjajno što jedeš. Mada bih volela da malo usporiš. I želim da budem sigurna da ćemo nakon toga otići na neko mirno mesto, gde ćeš moći da obradiš svoje emocije bez pražnjenja. Kako ti to zvuči?“

Srce mi je potonulo. I mini-čizburger takođe. Osećam ga poput kamenja u stomaku. Znam da Lora ima dobre namere, ali u tom trenutku je mrzim. Prezirem to što me ometa u procesu pražnjenja.

„Znaš šta? Zašto ne bismo sad izašle malo napolje?“, predlaže Lora. Mora da je primetila osušene tragove suza na mojim obrazima, ili moje stisnute pesnice, ili me je možda toliko dobro protumačila da zna koliko ću očajna biti ukoliko čizburgere zadržim u stomaku.

Ulazimo u kola i ja istog trenutka počinjem da jecam. Panični napad je u punom jeku. Osećam se kao da ću umreti.

„NEEEEEEE! NE ČIZBURGERI! ZAŠTO SAM POJELA JEBENE ČIZBURGEREEEEEE!!!“, zavijam kroz plač.

„Znam, dušo“, nežno kaže Lora. Mazi me po kosi. „Odlično ti ide. Odlično ti ide.“

Stvarno? Nemam osećaj da mi ide odlično. Imam osećaj kao da sam usred potpunog sloma nakon što sam jedva uspela da pročitam tri rečenice s telepromptera, i ne mogu da izađem na kraj sa činjenicom da sam pojela dva omanja čizburgera koji predstavljaju verziju *Mekovih* čizburgera za bogate. Lora me uverava da je normalno imati takvu vrstu reakcije nakon uzdržavanja od pražnjenja, pošto je moje telo u tolikoj meri tako dugo naviklo na to, a ta navika mi je bila način da potisnem emocije. Međutim, meni to ne deluje normalno. Moja reakcija deluje mi ponižavajuće, ali nemoguće je uzdržati se od nje.

Nastavljam da jaučem. Vozač blede zuri napred. Ako ovaj tip ne reaguje na histeričnu bulimičarku koja mu razmazuje veštački ten nanet sprejom po sveže ispoliranim kožnim sedištima, mrsko mi je pomisliti šta je sve drugo viđao na zadnjem sedištu svog kadilaka.

„Možete li pomeriti radio na stanicu KOST 103.5?“, ljubazno pita Lora.

Vozač menja radio-stanicu. Glorija Estefan počinje da peva *Rhythm is Gonna Get You*.

„Mama je mnooooooogo volela Gloriju Estefaaaaan!“, jecam, padajući u Lorino krilo. Primećujem kako udara ritam nožnim prstom. Nju je ritam stvarno pokrenuo.

„Dženet...“, kaže Lora, zastajući kako bi protrljala usne jednu o drugu, što čini svaki put kad namerava da kaže nešto važno. „Ovako izgleda oporavak.“

Najužasniju emotivnu udaljenost s nekim osećam kad taj neko kaže nešto što oni misle da je dirljivo, a ja u tome vidim potpuno sranje. Ovo je jedna takva udaljenost. Da bi udaljenost postala još gora, Lora ZATVARA SVOJE OČI i ponavlja.

„Ovako...“

NE, Lora, molim te, nemoj da praviš dramatičnu pauzu kako bi to naglasila. NEMOJ da praviš tu dramu...

„... izgleda oporavak.“

Sedim u tapaciranoj fotelji naspram Lore i uzdišem. Međutim, ne otežano. Više je to onaj uzdah koji imate kada postignete nešto za šta ste istovremeno srećni da je sad iza vas, i zbog čega isto tako očajnički želite da se hvalite.

Konačno sam to uspela. Čitava dvadeset četiri sata nisam naterala sebe na povraćanje. Možda to ne zvuči baš impresivno, ali meni jeste. Prošlo je tri godine otkako se prejedam i praznim svakodnevno, čak i više puta na dan. Osećala sam da taj poremećaj u ishrani ima kontrolu nada mnom. Čak i otkad sam počela da radim s Lorom, nisam uspela da proživim ceo dan a da sebe ne nateram na povraćanje. Suzdržavala bih se tokom naših seansi, a potom bih, čim bih se vratila kući, potpuno sebe ispraznila svih nagomilanih uzdržanih osećanja, koja bi se nakupila od poslednjeg pražnjenja. Sledećeg dana bih posetila Loru i sa žaljenjem je informisala o svom neuspehu. Potom bismo krenule iz početka i pokušale ponovo. Taj obrazac ponašanja bio je naporan, a ja sam bila užasno razočarana u sebe. Međutim, sad sam konačno uspela.

Od naše poslednje seanse juče ujutro, nisam se ispraznila nijednom. Moj uzdah je uzdah jebenog pobednika, i Lori je to jasno. Blago se osmejujući, pita me imam li nešto da podelim s njom. Saopštavam joj dobre vesti. Ona aplaudira, a potom me pita kako sam to uspela, kako je bilo.

To je trenutak u kome ponos počinje da mi bleđi. Bilo je stvarno teško i nisam uverena da ću to moći da ponovim. Da ne bih povraćala dvadeset četiri sata, skoro neprestano sam pisala dnevnik da bih stavila svoja osećanja na papir, što je izazovno jer se mučim da identifikujem svoja osećanja. Mogu li da napišem „sve sama neprijatna osećanja“? Par puta sam imala napad jecanja i sinoć sam tri puta zvala Loru, pošto je

otvorila tu liniju komunikacije u pokušaju da mi pomogne da ostvarim neki opipljiviji napredak.

Zadatak da OSEĆAM tu zbunjujuću ogromnu mešavinu emocija, umesto da sebi bulimijom skrenem pažnju s njih, potpuno je obeshra-brujući. Bulimija mi pomaže da se oslobodim emocija, makar i samo privremeno, ako ne i trajno. Deluje mi nemoguće da se suočim s njima. Ako ne mogu čak ni da ih identifikujem, kako ću onda uopšte moći da ih tolerišem?

Izražavam svoje strahove Lori i ona me uverava da će to biti postepen proces. Biće potrebno vreme. Ali zajedno ćemo stići do cilja. Osećam se utešeno. Potom mi objašnjava da sad, kada sam iskusila kako je to ne prazniti se ceo jedan dan, kad znam da to mogu da uradim, moramo da zaronimo dublje. Iako je trebalo da to iskustvo posluži kao lična motiva-cija, ne možemo se baviti samo problemom, a ne i uzrokom. Da bismo stigli do onoga što se nalazi u korenu bulimije, onoga što je pokreće, moramo detaljnije da otpakujemo moj život.

„Važi...“ Oklevam. Šta će to podrazumevati? Mrzim tu neizvesnost.

„Želim bolje da shvatim malu Dženet“, nežno kaže Lora. „Koliko sam shvatila, bila si pod velikim pritiskom, vrlo rano si na sebe preuzela mnogo odgovornosti. Međutim, želim da čujem detalje.“

Ti terapeuti *stalno* hoće da pričaju o detinjstvu. Odgledala sam do-voljno filmova i TV serija da znam kako je to klasično terapijsko re-šenje. U detinjstvu vam se desilo neko sranje, poremetilo vas, i zato ste sad ovakvi kakvi ste.

Međutim, ne i ja. Tata mi nije bio alkoholičar, a braća me nisu mal-tretirala kad roditelji nisu bili kod kuće. Bili smo siromašni, naravno, i živeli smo u horderskoj kući, da, i mama je imala rak kad sam bila vrlo mala, što je bilo baš zastrašujuće. Ali generalno je sve bilo u redu. Kažem to Lori nežno, tonom koji jasno sugerise da odbijam da učestvujem u igri *jao, detinjstvo mi je bilo katastrofa*.

„U redu“, kaže Lora uz naznaku znalačkog osmeha, koji me iz nekog razloga izuzetno iritira. Ta iritacija me zbunjuje. Obično mi se Lora veoma sviđa.

„Pričaj mi o svojoj mami. Pričaj mi o svom odnosu s njom iz perioda kada si bila dete.“

Istog trenutka zauzimam odbrambeni stav. Zašto ona želi da pričam o mami? Šta nije u redu s mamom? S mamom je sve u redu. Mama je bila savršena. Duboko u sebi znam da u to ne verujem, da je sve mnogo komplikovanije, ali zašto bih, pobogu, Lori pričala detalje? Nikad nikom nisam ispričala detalje i nikad neću. Čak ih i ne razumem u potpunosti. I ne želim da ih razumem. Nema potrebe da ih razumem.

„Mama je bila divna. Iskreno, bila je, ono, savršena mama.“

„Oh, stvarno? Šta je bilo tako savršeno?“

Raširila sam najbolji lažan osmeh na licu za koji sam bila sposobna. Lora je oštroumna. Sigurna sam da jasno može da prozre sve svoje klijente. Ali ne i mene. Nisam ja celu deceniju glumila u usranim komedijama a da nisam naučila kako da nekom prodam tekst u koji ne verujem.

„Pa, da budem iskrena, sve. Starala se o meni i mojoj braći, i sigurna sam da joj to nije bilo lako.“

„To joj je bio posao.“

Osećam se kao na ispitivačkoj klupi, kao da je sve što kažem pogrešno. Ubrzavam, pokušavajući da objasnim na šta sam mislila.

„Da, ali hoću da kažem da se u tome razlikovala od većine roditelja.“
Stranje. Ne sviđa mi se kako to zvuči.

„Na koji način?“

Zastala sam da bih se pribrala. Lora me neće poremetiti. Pričam jednoličnim odmerenim glasom.

„Sve je žrtvovala za mene. Stalno je sebe lišavala svega kako bi mogla da vodi računa o meni. Stavila me je na prvo mesto, ispred sebe.“

„Hm. Da li misliš da je to zdravo?“

Kakav je ovo novi pakao? Kakav je ovo test u kome je nemoguće dati tačan odgovor? Ne znam kako da odgovorim a da mamu predstavim u dobrom svetlu.

„Pa, hoću da kažem, i ja sam nju stavljala na prvo mesto, pa je tu postojala neka vrsta ravnoteže. Uravnotežavale samo jedna drugu... stavljale jedna drugu... na prvo... mesto.“

Lora ne skreće pogled sa mene. Ne mogu da protumačim taj pogled. Ništa ne kaže. Tišina je zaglušujuća.

„Bile smo najbolje prijateljice“, pojašnjavam.

„Oh? Da li je tvoja mama imala prijateljice sopstvenih godina, ili joj je glavno prijateljstvo bilo ono s tobom?“

Šta hoćeš od mene, Lora? Uzvrpoljila sam se na sedištu.

„Da li ti je udob...“

„Izuzetno mi je udobno.“

„Da li je tvoja mama imala prijateljice sopstvenih...“

„Da, čula sam pitanje“, kažem glasom kučke.

Lora deluje donekle iznenađeno. Zažalila sam zbog toga. Njen ton je sve ovo vreme bio nežno radoznao, uprkos tome što sam ja to tretirala kao lični napad. Možda tim pitanjem nije želela ništa da kaže. Možda je sve ovo bezopasno.

„Izvini.“

„Apsolutno je u redu.“

Zar ne može da bude samo u redu, Lora? Zar mora da bude *apsolutno* u redu? *Zašto me ovoliko nervira*, pitam se. Osmehnula sam joj se, osećajući veću napetost nego što sam želela. Uzvratila mi je osmeh, nežnije nego što sam želela.

„Dakle...“, počela je.

„Da, imala je poznanike. Uvek je govorila da stvarno nema vremena za prijatelje.“ Pre nego što Lora uspe da ubaci još jedno pitanje, pretičem je: „Što ima smisla, budući da je uvek imala previše posla oko mojih audicija, snimanja i sve to.“

„Ah, da.“ Lora je zamišljeno klimnula glavom. „Dakle, kada si prvi put poželela da počneš da glumiš?“

Umem da prepoznam trik-pitanje kad mi se postavi.

„U stvari, mama je želela da počnem da glumim jer je želela da imam bolji život nego ona.“

„Oh, znači ti nisi poželela da glumiš? Mama je to želela za tebe?“

„Da“, kažem nešto odsečnije nego što bih to volela. „Jer je želela da imam bolji život nego ona. To je bilo vrlo lepo i velikodušno od nje.“

„U redu.“

„Bilo je.“

„Razumeni.“

Sekund.

„Možeš li da mi ispričaš kada si prvi put postala svesna svoje telesne težine ili svog tela na...“ Lora je zastala kako bi nekako pronašla prave reči. „...poseban način?“

Na to pitanje baš i ne želim da odgovorim, ali osećam da će se Lora, ako budem okolišala, prosto još snažnije vratiti na njega dodatnim pitanjem. Postajem oprezna.

„Pa... kada sam imala jedanaest godina, brinula sam da će mi porasti sise, pa me je mama naučila ograničenju kalorija da bi mi pomogla.“

„Da bi ti pomogla?“

„Da.“

„Šta misliš pod tim *da bi ti pomogla*?“

„Pa, brinula sam se zbog toga što će mi porasti grudi.“

„Shvatam. Ali kako ti je pomoglo to što te je mama naučila ograničenju kalorija?“

„Praćenje kalorija pomoglo mi je da odložim odrastanje.“

Lora se ponovo zagledala u mene na način koji joj je tako svojstven. Mada ne mogu potpuno da je pročitam, jasno mi je da spekuliše o mnogo čemu. Osećam potrebu da dodam još nešto.

„Plus, zbog glume. Uvek sam igrala likove koji su mlađi od mene, pa ako sam želela da iznova dobijam uloge, bilo je važno da delujem mlađe. Time što me je naučila ograničenju kalorija pomogla mi je da osiguram uspeh.“

Blago sam klimnula glavom da bih naglasila svoju izjavu. Ponadala sam se da će to promeniti Lorin način razmišljanja, ali nakon par sekundi, postaje mi jasno da nije.

„Dženet, to što opisuješ je... vrlo nezdravo. Tvoja majka je, u suštini, podržavala tvoju anoreksiju, podsticala ju je. Ona te je... naučila anoreksiji. To je zlostavljanje.“

Naglo se prisećam kada sam prvi put čula reč *anoreksija*, dok sam sedela na bolničkom stolu prekrivenim papirom u ordinaciji broj 5 doktorke Tran. Ordinacija doktorke Tran. Iznenada sam se osetila kao ta mala jedanaestogodišnja devojčica, koja je bila zbunjena, uplašena i nesigurna. Jedanaestogodišnja devojčica koja je sumnjala da je upoznata s celom svojom situacijom, koja nije bila sigurna da je njena majka heroj kakav se pretvara da je, ali koja je potisnula tu sumnju.

Osećam kako mi suze naviru na oči. Sramota me je. Dobro sam uvežbana da plačem i prestanem da plačem na zahtev, pa pribegavam uobičajenim trikovima – stežem zube kako bih skrenula pažnju sa suza i brzo trepćem nekoliko puta da bih pokušala da ih zaustavim.

„U redu je da to izbaciš iz sebe.“ Lora se nagnula napred.

ZAŠTO JEBENO NE UMUKNEŠ, LORA! Ne mogu ovo više da podnesem. Jedan dan uspem da ne povraćam i već pokušavamo da zbacimo moju majku s trona i uništimo njen imidž, za koji sam se čvrsto držala celog života?

„Moram da idem“, brzo kažem dok ustajem i krećem da odlazim.

„Čekaj, Dženet, ovo je dobar posao. Važan posao.“

„Moram da idem“, ponavljam preko ramena dok otvaram vrata i izlazim odatle najbrže što mogu.

Dok vozim kući, suze mi se slivaju niz obraze i očajnički pokušavam da sve to svarim. Lora je sugerisala da me je mama zlostavljala. Moj ceo život, čitavo moje postojanje, bilo je orijentisano na priču da mama želi ono što je najbolje za mene, da radi ono što je najbolje za mene, da mama zna šta je najbolje za mene. Čak i u prošlosti, kada bih krišom osećala prezir prema njoj, ili bi se između nas pojavio jaz, izlazila sam na kraj s tim osećajem prezira i jazom, prevazilazila sam ih kako bih mogla da nastavim dalje s netaknutom pričom, pričom za koju imam osećaj da je od suštinske važnosti za moje preživljavanje.

Ako mama stvarno nije želela ono što je najbolje za mene, niti radila ono što je najbolje za mene, niti znala šta je najbolje za mene, onda to znači da su ceo moj život i moj kompletni pogled na svet i ceo moj identitet izgrađeni na lažnim temeljima. A ako su moj ceo život, pogled na svet i identitet izgrađeni na lažnim temeljima, suočavanje s tim lažnim temeljima podrazumeva njihovo uništavanje i izgradnju potpuno novih temelja. Nemam predstavu kako to da uradim. Nemam predstavu kako da kroz život idem van senke svoje majke, bez toga da mi svaki pokret diktiraju njene želje, potrebe i odobravanje.

Zaustavljam kola ispred svoje prazne kuće i sedim dok motor nastavlja da radi. Izvlačim telefon i pišem imejl Lori.

Draga Loro, hvala ti za svu pomoć tokom poslednjeg meseca, ali više neću dolaziti na terapiju. Hvala ti, Dženet.

Prst mi okleva iznad dugmeta za slanje pre nego što ga naglo pritisnem i ugasm telefon. Trčim uz prilazne stepenice, i nakon što sam ušla u kuću, utrčavam u kupatilo. Naterala sam sebe da povraćam nekoliko puta. Gurala sam prste u grlo sve jače i jače, sve dok nisam počela da kašljem. Pojavilo se i nešto krvi. Nastavila sam. Iz usta mi izleće povraćka prošarana krvlju i upada u WC šolju. Sliva mi se niz ruku. Jednim delom mi završava u kosi. Nastavljam. Ovo mi je potrebno.

Nakon toga sam se okupala i pokušala da se opustim. Kad sam izašla iz kade, osetila sam bol i groznicu u telu, onako kako se to dešava nakon svakog pražnjenja.

Uvlačim svoje bolno i umorno telo u krevet i sklupčavam se u lopoticu. Otvaram telefon. Tri propuštena poziva od Lore i jedna glasovna poruka. Brišem Lorin broj telefona. Pretpostavljam da na sledećem događaju neću imati pratnju.

Dok Stivenov taksi staje ispred moje kuće, stojim pored vrata i nervozno trljam ruke o pantalone. Stiven je ugovorio neki projekat ovde, u Los Anđelesu – šestomesečni projekat – i sve to vreme odsedaće u mojoj kući. Živećemo zajedno. To je velika stvar. I taj deo je sjajan, stvarno.

Međutim, ono što nije sjajno jeste to što Stivenu moram reći da sam prekinula terapiju. Nemam predstavu kako će on reagovati, ali sam sigurna da to neće biti dobro, jer je on taj koji ju je predložio.

On otvara vrata taksija i izlazi iz njega u džemperu i pamučnim pantalonama. Taksi odlazi, a Stiven se penje uz stepenice noseći platnenu torbu i ručni prtljag na točkiće. Ima više energije nego obično. Stiven obično nije prepun energije. Obično hoda lagano, cikcak. Pretpostavljam da je dodatna energija posledica toga što me vidi, što samo uvećava osećaj krivice koji već imam zato što ću morati da mu saopštim lošu vest. Nakon što je prošao kroz vrata, čvrsto me je zagrlio.

„Dženi, Dženi, bo beni banana fana fo feni fi faj mo Meni, Dženi!“, peva dok me okreće ukrug.

Krećem da to pevam unazad, ali odustajem na pola jer... to je previše. Stiven me spušta na pod i ja se spremam da to uradim. Reći ću mu. Uradiću to.

„Stivene...“

Pre nego što su mi te reči izašle iz usta, Stiven počinje da priča sto na sat o tome koliko je uzbuđen – ne zato što je u Los Anđelesu, ne zbog projekta na kome radi, čak ni zbog toga što ćemo živeti zajedno. Nije posredi ništa od toga zbog čega bih očekivala da bude uzbuđen. Stiven kaže da je uzbuđen zato što će me... voditi u crkvu.

U crkvu? Nisam bila u crkvi od mamine sahrane, i nisam planirala da u skorije vreme (ikad) ponovo odem u neku crkvu. Znam da je Stiven odgajan kao katolik, ali njegova porodica navodno nikad nije odlazila na službu. Nisam mislila da je religija imala bilo kakvu značajnu ulogu čak i u njegovoj mladosti, a kamoli sada. Zbunjena sam. Stiven objašnjava.

„Ne znam, prosto osećam da je život nešto više. Da je dublji, da ima veće značenje.“

Ne razumem kakve to veze ima. Kako Stiven očekuje da oseti veću dubinu kroz katolicizam? Ne želim da ga spustim na zemlju dok je toliko uzbuđen, pa ga najnežnijim mogućim tonom podsećam šta smo pričali u ranim danima zabavljanja, kada se on naizgled složio sa mnom da religija ne podstiče razvoj, već ga onemogućava.

„Tačno.“ Klima glavom. „Ali sad se s tim više uopšte ne slažem.“ Vaaaži. Tražim da mi to pojasni.

„Pa, odgledao sam *Bog nije mrtav* na *Netfliksu*, i stvarno mi se sviđelo. Prosto mislim da u tome ima mnogo istine, Dženi. Mnogo istine. I želim da probamo da posećujemo crkvu. Želim da pokušamo da pronademo neku religiju.“

„Stani malo. Odgledao si usrani hrišćanski film na *Netfliksu* i sad želiš da se odrekneš čitave svoje životne filozofije u ime Isusa?“

Moj ton glasa povredio je Stivena; vidim mu to u očima. Nastupa kraća tišina. Počinjem da se pitam da li je Stiven dobro. Ne liči mi na sebe. Ali mi smo tek nekoliko meseci u ovoj vrlo novoj emotivnoj vezi. Možda je ta promena nešto prirodno, što se dešava kada prođe medeni mesec. Možda je ovo njegovo pravo lice.

„Stivene... odustala sam od terapije.“

Ne mogu da verujem da su mi te reči skliznule s usta tek tako, reči zbog kojih sam pre deset minuta bila tako nervozna. Možda sam ih izgovorila tek da bih nešto rekla, kako bih prekinula tišinu. Ili sam ih možda rekla kako bih mu skrenula pažnju sa crkve. Bez obzira na razlog,

izgovorila sam ih i sad su tu. Čekam Stivenovu reakciju. Prestao je da pretura po torbi da bi me pogledao.

„To je u redu.“

Stvarno? U redu je? Ne mogu da verujem. Deluje mi suviše dobro da bi bilo istinito. Zauzio je da kaže još nešto.

„Ne treba ti terapija. Ne kad imaš Isusa.“

Stiven i ja sedimo u zadnjoj klupi Crkve južnih baptista u Glendejlu dok hor peva neku himnu. Himna, sama po sebi, nije ništa naročito, ali neke od tih žena su prave zvezde.

Uprkos talentovanom horu, sedim tu poluzatvorenih očiju. Ovo je četvrta crkvena služba kojoj Stiven i ja prisustvujemo ove nedelje. Nisam se tome čak ni opirala. Prosto sam bila zahvalna što me ne primorava na terapiju. Udovoljavanje nečemu što zamišljam da će biti kratkotrajna faza kod Stivena deluje mi kao mala cena koju moram platiti u zamenu za to da više nikad ne vidim Loru niti bilo kog drugog terapeuta čvrsto rešenog da potpuno uništi moju predstavu o mami.

Prvo smo išli na katoličku crkvenu službu, za koju je Stiven rekao da mu nije prijala. Potom smo išli na službu u Holivudskoj crkvi, koja ne pripada nijednoj dominaciji, a za koju je Stiven rekao da je suviše holivudska. Potom smo ušli u Sajentološki centar, prema kome je Stiven od početka bio oprezan, ali je želeo da ipak pokuša, za svaki slučaj. To isprobavanje crkava podseća me na *Zlatokosu i tri medveda*, s tim što Zlatokosi Stiven nije pronašao crkvu koja mu deluje „baš kako treba“ u prva tri pokušaja, pa smo sad i u četvrtoj.

Stiven mi deluje iskreno posvećen. Klima glavom tokom propovedi. Otvara notes na svom ajfonu kako bi zapisao stihove iz Biblije. Podiže ruke u znak obožavanja tokom himni. I konačno se služba završila. Aleluja! To je trenutak u kome sam tog dana bila najbliža veri u Boga.

Kad smo stigli kući, bila sam spremna za čašu vina pomešanog s votkom, što je nešto što pijem poslednjih nekoliko meseci. Stiven neprestano priča o službi. Nisam ga slušala sve dok nije rekao...

„I, Dženi... molio sam se zbog toga i mislim da više ne treba da imamo seks. Zavetovaću se na celibat.“

„Izvini... Šta si rekao?“

„Pa, prosto... mislim da ne treba više da činimo taj greh.“

Čvrsto sam stegla svoju vinsku čašu. Stiven nastavlja priču.

„Molio sam se zbog toga i stvarno mislim da više ne treba da imamo seks. To je greh. Nadam se da ti to odgovara.“

Ne... ne odgovara mi. Naš seks je najbolji seks koji sam ikad imala. Ne bih poželeva toga da se odrekнем čak i kada bi nam život bio u uzletu u svim ostalim područjima. Ali nije. Život mi je trenutno očajan. Seks je izbjavljenje. To je područje gde gubim sebe. Ne želim da se odrekнем te jedine svetle tačke u svom životu.

„A šta ako mi ne odgovara?“, konačno sam uspela da izgovorim.

Ispila sam poslednje ostatke svoje vinotke i spustila čašu na sto što sam zavodljivije mogla, prelazeći prstima preko oboda čaše. Jebena sam Marion Kotijar, kad vam kažem. Naginjem se napred i počinjem da ljubim Stivena. Uzvraća mi poljubac, u početku oklevajući, a potom strastveno. Imam ga.

Vrlo brzo mi je šaka na njegovom kurcu. Tvrd je. Baš tvrd.

„Vidi samo koliko si se ukrutio zbog mene“, šapućem mu na uvo.

„Dženi, prekini“, kaže mi Stiven koji se zajapurio.

„Želiš da prekinem?“, kažem svojim najboljim seksi glasom, koji je mešovina radoznalog malog deteta i razmažene tinejdžerke, ali izgleda da to pali. Zapanjena sam šta sve može da prođe kad se čovek napali. Počinjem da povlačim ruku.

„Ne... ne. Nemoj da prekidaš.“ Stiven mi uzima ruku i stavlja je ponovo na svoj kurac. Otkopčavam mu pantalone, svlačim ih i naginjem se kako bih mu popušila kurac, onako kako to nikad u životu nije iskusio. Dajem sve od sebe. Živim to, dajem se, radim to. Postoji pušenje, a postoji i ovo pušenje. Sisam, trljam, šapućem, ližem, mazim, dajem 150.000% od sebe. Svršava mi u usta.

Ponosno podižem glavu, očekujući da će Stiven sigurno objaviti da mu je nemoguće da se uzdrži od seksa sa mnom. Da to želi, da mu je POTREBNO da ga svakodnevno ima sa mnom. Baš kada sam se spremila da progutam spermu što sam zavodljivije mogla, Stiven je počeo da trlja bradu.

„Da, to nije bilo u redu, Dženi. Ne možemo više tako. Stvarno to više ne možemo da radimo.“

U Stivenovim očima vidim odlučnost koja mi govori da se u doglednoj budućnosti neću ni približiti tom kurcu. Sperma mi curi iz usta i niz bradu. Kapnula mi je na laptop. Mrtvim pogledom zurim u njega. Šta sam to uradila?

„Pa, da li je u tvom odnosu s mamom ikad postojala dobra faza, ili je to uvek bilo onako... kao što se ja sećam?“

Poznajem maminu stranu priče, da je tata „verovatno vara“ ili „ne čini dovoljno za porodicu“ ili šta god da joj je bila omiljena pritužba za taj dan. „Otac ti je lenj i nesposoban, to ne može nikako drugačije da se nazove. Distanciran je i emotivan koliko i krompir.“

A što se tiče onoga čega se ja sećam, sećam se nekoliko dobrih stvari. Sećam se da sam volela miris tatinih flanelskih košulja – miris borovih iglica i sveže farbe. Ponekad bih spavala u njima jer me je to smirivalo. Sećam se da me je učio kako da vežem svetloroze cipele sa slikom Vinija Pua dok sam sedela u kolicima u radnji, a mama se žalila koliko je toalet-papir poskupeo. Sećam se da me je pozvao na božićnu zabavu u firmi. Nisam mogla da verujem da je mene odabrao da vodi na zabavu. Mene! Nisam morala dugo da živim u neverici, jer sam ubrzo otkrila da je mama bila ta koja je želela da idem s njim, kako bih sakupila podatke o tome s kojom kolegicom bi potencijalno mogao imati aferu. „Nemoj da otpisuješ Dona. Oduvek sam se pitala da li je tvoj tata potajno gej. Ima nešto u načinu na koji sedi, u tome kako prekršta noge.“ Uprkos tome, lepo sam se provela na zabavi. Sa zidova su visile crveno-zelene šifonske zavese. Sobu su ukrašavale neprodane božićne jelke. Naučila sam kako da igram blekdžek. Tog dana sam stvarno osećala da me tata voli.

Međutim, sve ostale uspomene bile su daleko manje fantastične. Uglavnom sam se sećala da tata nije bio prisutan. Da je delovao nezainteresovano. Sećam se da je pokušavao da meni i Skotiju svake večeri čita knjigu *Sten, prodavac viršli* tokom tri-četiri nedelje, dok na kraju nismo odustali od njegovog čitanja, jer nije uspevao da pročita ni dečju knjigu

a da ne zaspi. Sećam se da je zaboravljao školske priredbe i dremao tokom porodičnih okupljanja koje je mama organizovala da bismo gledali moje televizijske emisije. Sećam se i Velikog pornografskog debakla iz 2003. godine. Mama je uhvatila tatu kako gleda pornografiju – što je veliki greh u mormonizmu – i ponovo ga izbacila iz kuće, ovaj put na mesec dana. Nakon toga je insistirala na tome da ga oslovljavam ličnim imenom – Mark. To sam i radila sve dok nije umrla.

Sad, dok sedim naspram tate i njegove nove devojke, ne obraćam pažnju na maminu stranu priče i ne pokušavam da se prisetim kako je nekad bilo. Zanima me tatina strana priče.

„Znaš, to je bilo tako davno da se toga jedva i sećam“, konačno odgovara tata nakon pauze od deset sekundi. Okreće pogled ka svojoj devojci kako bi dobio podršku.

Tatina devojka je Karen, mamina najbolja prijateljica iz srednje škole, koja joj je ukrala ime za bebu. Dok proučavam Karen, koja je na drugom kraju prostorije, shvatam da je mama pokušavala da se šminka kao Karen. Ili je možda Karen pokušavala da se šminka kao mama. Ne mogu da procenim, ali u svakom slučaju mi je neprijatno zbog toga.

Želim da tata bude srećan, ali on je donekle... *previše srećan*. Prošlo je godinu dana od mamine smrti, a on je počeo da se viđa s Karen nedelju dana nakon što je umrla. Tokom prijema nakon sahrane, tata je bio zainteresovaniji da pribavi Karenin broj telefona nego da oplaće svoju ženu, s kojom je bio trideset godina. (Može li se to nakon sahrane, kada svi jedu mini-sendviče i pričaju vam da znaju kako se osećaš jer su pre par godina ostali bez svoje mačke, nazvati prijemom?)

Tata je krenuo dalje mnogo brže nego što smo moja braća i ja to očekivali, i nije nam bilo lako. Teško nam je, ali se i dalje trudimo da se povežemo s njim. Već smo izgubili mamu, pa ne želimo da izgubimo i tatu.

Da budemo fer, tata se takođe trudi mnogo više nego dok je mama bila živa. Zove nas prilično često, da proverí kako smo, i tražio je da napravimo

spisak stvari sa *Amazona* koje želimo za Božić, kako bi znao šta da nam kupi.

Zato sam, kada me je tata prošle nedelje nazvao i rekao da želi da se vidimo, da bismo „popričali o nekim stvarima“, iako me način na koji je to rekao donekle iznenadio, pretpostavila da je ova seansa časkanja koju je zakazao za danas samo još jedan njegov napor u tom smislu.

Međutim, dok sedim naspram tate i Karen, upijajući njihov nedostatak hemije, brzo shvatam da ovo uopšte nije jedan od tih tatinih pokušaja. Govor tela mu je uštogljeniji nego obično. Razmišljam da verovatno ima da mi saopšti neke loše vesti.

Sad sam se ja ukočila. Sranje. Tata i Karen će se venčati. O bože, da li ću morati da se pretvaram da to podržavam, da sam čak uzbuđena zbog toga? Čačkam nokte kako ne bih morala da ga gledam u oči dok se spremam da mu postavim to pitanje.

„Dakle... Zašto si želeo da se vidimo?“

„Oh, pa, ovaj...“ Tata je pogledao u Karen. Ona mu je očima rekla da nastavi. O bože, ne, evo ga.

Evo ga...

„Dastin, Skoti i ti... niste... moja biološka deca.“

...

...

...

Molim?

Šokirana sam. Osećam da sam naprasno prebledela. Sigurna sam da ću se onesvestiti.

„Št...“, zaglavila mi se reč u grlu.

Tata samo klima glavom. Karen su suze pošle na oči.

„Ali on jeste tvoj otac“, kaže dok joj glas puca od emotivne napetosti. „Ovaj čovek jeste tvoj otac.“

Vrtoglavica se smiruje, ali i dalje ne mogu jasno da razmišljam. Suze mi teku niz obraze uprkos tome što sam potpuno obamrla.

„Mislio sam da to treba da znaš“, kaže tata pogleda spuštenog na šake, koje trlja jednu o drugu. Mama je uvek mrzela kada bi tata trljao šake. *Namaži kremu za ruke, Mark!*

Naginjem se ka njemu i grlim ga. On mi uzvraća zagrljaj. Karen nas posmatra.

„Hvala ti što si mi rekao“, kažem.

Glava mi je zagnjurena u njegovu flanelsku košulju. Osećam poznat miris borovih iglica i farbe. Jedino što mogu da vidim jeste karirani džep na grudima, koji mi je direktno kod očiju. Osećam kako se tkanina natapa mojim suzama.

Karen se nagine ka mom polupovijenom telu i prebacuje svoju desnu ruku preko mene, radi neke vrste poluzagrljaja. Zašto, kad god se grli dvoje od troje ljudi prisutnih u nekoj prostoriji, treća osoba oseća potrebu da se priključi zagrljaju? Zagrljaji su aktivnost namenjena za dve osobe, a ne tri. Nisi nam potrebna, treća osobo! Hvala.

„Priznao mi je, a ja sam mu rekla da mora da ti kaže“, govori mi Karen šapatom u kosu. „Rekla sam da jednostavno mora da ti kaže. Zasluguješ da znaš.“

Konačno se izvlačim iz zagrljaja i počinjem da gledam kroz prozor, da ne bih morala da posmatram tatu ili Karen. U istinski dramatičnim trenucima postoji nešto zbog čega ih direktan pogled čini još težim i dramatičnijim. To je nepotreban dodatak. Već postoji dovoljno drame. U redu je.

Gledala sam kroz prozor i počela da razmišljam da pitam tatu ko mi je onda biološki otac. Očajnički želim to da pitam. Umirem od želje da to saznam. Ko je on? Imam li išta zajedničko s njim? Da li bismo se on i ja bolje slagali nego Mark i ja? Da li bi naša dinamika bila prirodnija? Blizu sam toga da postavim to pitanje, ali se obuzdavam. Ne želim da uvredim tatu. Ili očuha? Večeras ćemo stati na ovome. Ima vremena da postavim ta pitanja kasnije.

„Dakle, hoćemo li u bioskop, ili...“, pita tata.

Krompir od čoveka!

Osećala sam tako veliku nervozu da Stivenu saopštim vesti, tako da sam to odlagala do poslednjeg trenutka – koji je upravo nastupio. Za sat krećem na promotivno putovanje u Australiju. *Netfliks* tamo počinje da radi, pa šalju nekoliko glumaca iz različitih serija kako bi to promovisali. Idemo Daril Hana, Eli Kemper, Aziz Ansari i ja, a čak sam čula glasine da će ići i boginja Robin Rajt. Držim fige.

„Imam da ti kažem nešto važno“, kažem Stivenu dok sedimo jedno naspram drugog za mojim trepezarijskim stolom.

Prošlo je nedelju dana otkad mi je Mark rekao da mi nije tata, a ja još nisam svarila tu informaciju. Svaki dan mi je otad proticao u magli. Umnogome sam se oslanjala na praznjenja i alkohol kako bih preživela tu nedelju.

Imala sam vremena da Marku postavim neka od mnogobrojnih pitanja. Da li je znao za maminu aferu dok je ona trajala? (Tvrdi da jeste.) Da li moja braća znaju za ceo taj fijasko? (Veruje da ne znaju.) Da li je apsolutno, 1.000% siguran da je to istina? (Kaže da jeste.) Da li zna ko mi je otac? (Da.) Međutim, izuzev tih osnovnih konkretnih odgovora koje sam dobila, svako drugo pitanje odbacivao je sa „ne znam“ ili nešto slično.

Zašto je ostao s mamom sve te godine ako je znao da je ona imala aferu iz koje se rodilo troje dece? (Ne znam...) Da li moj biološki otac zna da postojim? (Nisam siguran...) Kako se afera na kraju završila? (Ummmm.... ne znam.)

Pitanje na koje mi je očajnički potrebno da dobijem odgovor glasi: *Zašto nam mama to nije rekla? Zašto nam mama nije rekla dok je još imala priliku za to? Kako je moguće da nam mama to nije rekla?*

Pokušala sam da opravdam njenu odluku, da je shvatim. Ali što sam više razmišljala o tome, što sam više pokušavala da opravdam njenu odluku i da je razumem, to je bes u meni postajao veći.

Bez obzira na to *zašto* nam nije rekla, činjenica je da nije. To me samo po sebi boli.

To je osoba koja mi je značila više od bilo koga drugog na svetu. To je osoba koja je bila centar mog postojanja. Njeni snovi bili su moji snovi, njena sreća moja sreća. Kako je osoba za koju sam živela i disala mogla od mene da krije tako fundamentalni deo mog identiteta?

Mogla sam se pretvarati da nikad nije imala priliku da nam kaže, da je očajnički želela da nam kaže, ali da nikad nije bio pravi trenutak... ali to prosto nije tačno. Imala je pregršt prilika i trenutaka kad je mislila da umire, kad je bila svesna sopstvene smrtnosti. O poslednjim danima nečijeg života razmišljam kao o savršenoj prilici da dovrše sve što je ostalo nedovršeno, da dovedu svoje poslove u red, pa i da deci kažu ko im je pravi otac. Pa *zašto* onda mama svoje poslednje dane nije iskoristila za to? *Zašto* je nastavljala da izbegava istinu?

Osećam ogroman bes zbog nedostajućih odgovora i bilo čega što bi ličilo na zatvaranje tog poglavlja. Što više pitanja ostaje neodgovoreno, to više pitanja imam. Što više pitanja imam, to na manje pitanja dobijam odgovor, i izluđujem sebe pokušajima da ih pronađem. Potreban mi je neko kome mogu da se iskukam, ko će me saslušati, neki glas razuma.

Stivenu namerno nisam rekla ništa o situaciji s biološkim ocem tokom poslednje nedelje jer sam čekala da sva ta religijska inspiracija izbledi. Razmišljala sam da mogu imati ili situaciju s biološkim roditeljem, ili religijsku situaciju, ali ne i jednu i drugu u isto vreme. Međutim, sad kad moram da krenem na let, nemam izbora. Bilo bi čudno da čekam do povratka da bih to rekla najvažnijoj osobi u mom životu.

„U redu...“, kaže Stiven nakon što je saslušao najavu moje objave. „U stvari, i ja imam tebi da kažem nešto važno...“

„U redu...“, kažem donekle zbunjena. „Pa, hajde prvo ti, jer ovo što ja imam prilično je veliko.“

„Ne, prvo ti, jer je ovo moje *stvarno* veliko“, samouvereno kaže Stiven.

„Vidi, samo reci. Molim te.“

„U redu“, kaže Stiven uz težak uzdah. „Ja sam... inkarnacija Isusa Hrista.“

...

...

...

Molim?

Instinktivno mi dođe da prasnem u smeh, neprijatan smeh koji je automatski rezultat kombinacije šoka, tuge, besa i neverice. Stiven misli da je on Naš Gospod Isus Hrist Spasitelj? Ma daj! Mora da se šali! Čim sam shvatila da se ne šali, sustiže me druga instinktivna reakcija. Plače mi se. Želim da zaronim u sebe i sve to izbacim.

„Moraš da mi veruješ, Dženi“, ozbiljno kaže Stiven. „Znam da zvuči ludo, ali moraš da mi veruješ.“

Ustala sam i otišla u kupatilo da se isповраćam dok smišljam plan daljeg delanja. Dok se ne vratim nazad, pokušavam da smislim nešto što bih mogla da uradim povodom činjenice da moj dečko misli da je Isus Hrist, a tokom nekoliko minuta koje imam pre nego što moram da krenem na put.

Stivenu očigledno nije dobro, ali tu informaciju ne mogu da kažem bilo kome ko bi mi na bilo koji način mogao pomoći. Nemam brojeve telefona njegovih članova porodice i prijatelja – naša veza je suviše mlada za tako nešto. Pokušala sam diskretno da zatražim broj telefona jednog njegovog prijatelja koji živi u blizini, ali Stiven je briznuo u plač i preklinjao me da nikome ne kažem za tajnu koju mi je poverio.

„To je nešto samo između mene i tebe, Dženi“, plakao je.

„Mislim da treba da kažeš svojoj porodici“, podsticala sam ga znajući da će oni, ako to bude učinio, znati da nešto nije u redu i verovatno doputovati ovde kako bi ga zbrinuli.

„Ne mogu“, kaže odmahujući glavom. „Prosto ne mogu. Neće mi verovati. Samo ćeš mi ti verovati, Dženi.“

Ne odgovaram na to. U meni više ne postoji ništa čime bih mogla reagovati. Nemoćna sam. I rastrojena. Stiven je moja prva prava ljubav. Do pre deset minuta je radost koju mi je ta veza pružala predstavljala jedinu pozitivnu stranu mog života u poslednje vreme. Nisam spremna da je se odrekнем. Brišem suzu rukavom i bacam pogled na zidni časovnik. Zakasniću. Moram da krenem.

Grlim Stivena. On mi uzvraća zagrljaj. Na putu ka aerodromu dobila sam poruku od svog menadžera. Robin Rajt je potvrdila dolazak.

Let do Sidneja predstavlja četrnaestočasovni pakao koji provodim povraćajući u toaletu aviona. Pojela sam oba poslužena obroka u celosti, i oba ih isповraćala, kao i sve grickalice koje nam stjuardese skoro stalno nude – gumene bombone, krekerе, čips. Sve što sam progutala potom je izašlo iz mene. Potpuni haos. Ne postoji nijedan trenutak tokom leta da ne jedem, ili da ne povraćam, ili – u periodu između jela i povraćanja – da ne planiram kako da po stopedeseti put ustanem a da me biznismen s perikom, koji sedi pored mene, ne pogleda čudno.

Kad sam poslednji put povraćala, pomislila sam da ću se onesvestiti. Usta su mi bila kisela od povraćke i bolna od čina povraćanja. Gurala sam prste u grlo, pri čemu su mi oči bile izbuljene od napora, i u smeđoj grudvastoj tečnosti, koja je izašla iz mojih usta i pala u sivu WC šolju poput ružnog vodopada, uočila sam nešto malo, belo i čvrsto. Prešla sam jezikom preko zuba i shvatila da mi nedostaje jedan. Želudačna kiselina pojela mi je gleđ do te mere da sam upravo ostala bez donjeg levog kutnjaka.

Osećam ukus metala u ustima i pljujem u lavabo. Krv. Nevoljno stavljam šaku pod mlaz vode u lavabou aviona i ispiram usta vodom sumnjivog kvaliteta. Ponavljam to četiri do pet puta pre nego što ugledam sopstveni odraz u ogledalu. Pokušavam da ga izbegnem, ali ne mogu. Ne u ovako malom prostoru, s ovako velikim ogledalom. Dugo sam posmatrala sebe. Ne sviđa mi se ono što vidim.

Slećemo u Sidnej. Čeka me nisan setra, i dok mu prilazim, vidim da na telefonu imam glasovnu poruku s nepoznatog broja. Aktiviram telefon kako bih ga proverila. To su Stivenovi roditelji. Kažu mi da ih je Stiven nazvao u potpuno pomahnitalom stanju, pa su se zabrinuli i doleteli da

ga posete. Trenutno su s njim u psihijatrijskoj bolnici, gde obavljaju neke testove jer psihijatar misli da bi Stiven mogao imati šizofreniju. Završavam preslušavanje poruke i ulazim na zadnje sedište kola.

„Hej, kako ide?“, pita me dobro raspoloženi vozač ubera.

Gledam pravo ispred sebe i ne odgovaram. Kako ide? Ide jebeno užasno! Mama me je celog života lagala ko mi je biološki otac, upala sam u vrtlog bulimije, moraću da se suočim s medijima bez jednog donjeg levog kutnjaka, a dečko mi je šizofreničar. Ne može gore!

„Oh, volim ovu pesmu. Da li bi vam smetalo da je pojačam?“

Vozač pojačava ton i ne sačekavši moj odgovor. To je hit singl *Focus on Me* Arijane Grande.

„Čak je bolja i od njenog poslednjeg singla, zar ne?“, pita vozač. Klima glavom u ritmu muzike i pevuši pesmu. Entuzijastično lupka po kontrolnoj tabli.

Gledam kroz prozor i u daljini uočavam Sidnejsku operu. Duboko sam zamišljena dok prelazim jezikom preko mesta na kome više nemam kutnjak. Možda je Arijana u pravu. Možda je vreme da se fokusiram na sebe.

„Zdravo, Dženet.“

„Zdravo, Džefe.“

„Hajde, priđite i popnite se na vagu.“

Šta? Molim? Nigde u dokumentaciji o konsultacijama nisam videla klauzulu o tome da ću morati da merim telesnu težinu na prvoj seansi sa specijalistom za poremećaje u ishrani kog sam pronašla na internetu. Da sam to pročitala, nisam sigurna da bih zakazala ovu posetu. A i da sam nekako ipak uspela da je zakažem, obukla bih odeću za „merenje telesne težine u javnosti“, koju nosim svaki put kad idem kod lekara, bez obzira na vremenske prilike – suknju od puplina i najtanju moguću majicu. (Želim da moja odeća doda što je moguće manje težine.) Nikad ne bih obukla farmerke. Proklete, debele i teške farmerke. I džemper. Šljampavi teški džemper s pletenicama.

„Moram li?“

„Da. Ali ne morate da pogledate broj i neću vam ga reći ako to ne želite. To je prosto za moje kliničke podatke. Moraću da dokumentujem vašu telesnu težinu na početku svake seanse.“

Počela sam da kršim ruke od frustracije.

„Delujete uznemireno.“

„Ne želim da se merim.“

„To je samo deo procesa, i potpuno razumem koliko bi vas to moglo uznemiravati. Iskreno, vaša reakcija je i blaga u poređenju s mnogo toga što viđam.“

„Šta to viđate?“

„Ljudi počnu da jecaju, ponekad i viču, a neko je jednom prilikom bacio tašnu na drugi kraj sobe. To je bilo zabavno.“

Nasmejala sam se.

„Suočavanje sa sopstvenim emotivnim iskustvima predstavljaće najtransformativniji deo vašeg oporavka. To počinje suočavanjem s emotivnim iskustvima u vezi s hranom i vašim telom i, da, merenjem telesne težine. Biću tu da vam oko svega toga pomognem, ali ako želite da vam bude bolje, moraćete da se suočite sa svim tim.“

„Ne zvuči mi kao da postoji prostor da se iz toga izvučem, Džefe.“

On se zakikotao, a potom naglo prestao da se smeje i više ništa nije rekao. Samo me je posmatrao.

Džef je visok – možda oko metar i devedeset – ima blage plave oči i savršeno podšišanu plavu bradu, koja ide uz njegovu savršeno stilizovanu plavu kosu, uredno začešljanu u jednu stranu. Nosi široke pantalone, kariranu košulju s kravatom i crni kaiš sa srebrnom kopčom. Pokreti su mu jednako precizni kao i govor – nema *ovaj* ili *onaj*, kako u govoru, tako i u ponašanju. Ovo je čovek bez poštapalica. Poštujem ga. Nije baš da je svako sposoban da živi bez poštapalica.

Ustajem i prilazim vagi. Zatvaram oči i duboko udišem vazduh, pa zakoračujem na nju. Čujem da nešto zapisuje.

„Možete sad da siđete.“

Silazim. Vraćam se do kauča i sedam na njega. Džef mi se osmehuje – i u osmehu postoji nešto topline, ali je to više osmeh nekog ko je odlučan.

„Hajde sad da se bacimo na posao.“

79.

„Ne mogu da verujem da sam ikad pomislio da sam Isus“, kaže Stiven uz smeh dok jede pomfrit.

Sedimo jedno naspram drugog za stolom u taverni *Lorel* u Studio Sijuu. Pijuckam koktel meskal mjul i upijam Stivena onako kako sam upijala majku nakon što bi za dlaku izbegla smrt. To je najčistiji način da nekog upijete. Osećate i zahvalnost i zapanjenost. Još su tu. Još uvek su tu.

Pomišljala sam da je Stivenov odlazak na psihijatriju poslednje što ću o njemu čuti. Međutim, čim je ponovo dobio pristup telefonu, nazvao me je. Oboje smo plakali. Zvučao je kao nekad, u neku ruku. U glasu mu je bilo više letargije, neke obamrlosti koje ranije nije bilo. Rekao mi je da je to od litijuma koji pije i da će se s vremenom vratiti na staro, kakav je bio pre dijagnoze. Očajnički sam želela da se to i desi.

A sad, dok dva meseca kasnije sedim naspram njega, počinjem da mislim da se i desilo. Ponovo živimo zajedno, i izgleda da je on dobro. Aktivno posećuje terapeuta i psihijatra. Pije lekove. Njegov zavet na celibat se završio i imamo sjajan seks. Šali se na račun svoje šizofrenične epizode onako kako se neko može šaliti samo kada je tako nešto deo prošlosti.

„Ni ja ne mogu da verujem“, složila sam se.

Stiven me uzima za ruku s druge strane stola. Prsti su mu masni od pomfrita. Ne smeta mi.

„To mora da je bilo zastrašujuće“, kaže.

„Bilo je.“

„Žao mi je što nisi mogla da se osloniš na mene.“

„U redu je. Iskreno, ni ti nisi mogao da se osloniš na mene. S obzirom na sve što se dešavalo.“

„Znam. Ali sad oboje radimo na svojim problemima. Bićemo u stanju da budemo oslonac jedno drugom. Biće nam tako dobro.“

Klimam glavom. Verujem mu.

80.

Zurim u tanjir špageta koji se nalazi ispred mene. Zurim bar deset minuta dok obrađujem sve misli i emocije koje imam neposredno pre nego što ću ih pojesti.

Podižem olovku i počinjem da popunjavam svoj formular.

Misli: želim ove špagete, ali ne želim ove špagete. Užasno se plašim da ću se zbog njih ugojiti. Ne želim da se osećam kao da sam u živom blatu. Ne želim da osećam težinu. Umorna sam od tako velikog osećaja težine. Plašim se da jedem. Ne želim da to isporučam.

Osećanja: Užas – 8/10. Anksioznost – 8/10. Strah – 7/10. Požuda – 6/10.

Duboko udišem vazduh i uzimam zalogaj. Još misli. Još osećanja. Stalno još misli i osećanja. Iscrpljujuće neprestane misli i osećanja. Vraćam se formularu i počinjem da ih zapisujem.

Misli dok jedem: mama je uvek govorila da mi od natrijuma otekne lice. Plašim se da će mi sutra lice biti otečeno. Mama bi bila ljuta da me vidi da ovo jedem. Mama bi bila razočarana. Ja sam gubitnik.

Osećanja: Tuga – 8/10. Razočaranost – 8/10.

Počinjem da plaćem. Spuštam olovku i puštam suze da teku, shodno instrukcijama koje sam dobila od Džefa.

Kod Džefa odlazim sad već tri meseca, i napredak je spor, ali stalan. Obavili smo tako mnogo posla da je u ovom trenutku teško sve zapamtiti.

Posao je počeo tako što sam iz kuće izbacila sve dijetalne namirnice (zamrznute niskokalorične obroke, dijetalni sok od brusnice, dijetalne čajevе itd.), kao i svu sportsku odeću. Nema fizičkih vežbi tokom ove faze oporavka. Istezanje i razumne šetnje su u redu, ali nema više polumaratona. Sve što liči na dijetu moralo je da nestane.

Potom mi je rečeno da tokom dve nedelje beležim sva prejedanja i pražnjenja, kao i svaku, čak i najmanju stvar koju sam pojela, i vreme kad sam je pojela. Beleženje pražnjenja imalo je smisla, to me je i Lora terala da radim, pa sam to i očekivala, ali zbunjivalo me je beleženje uzete hrane. Zar nije vođenje računa o hrani deo poremećaja u ishrani? Zar to nije nešto kompulzivno, nezdravo?

„Da, beleženje hrane koju jedete spada u ponašanje kog ćemo s vremenom želeći da se oslobodimo. Štaviše, u jednom trenutku ću tražiti da ne beležite koliko to često beležite, tako da taj broj postepeno svedemo na nulu.“

„Dakle, beleženje... beleženja.“

Blagi kikut. Nagli prekid. „Tako je.“

„U redu. Pa zašto onda sad beležim svoju hranu ako ću morati da radim na tome da je ne beležim?“

„Moram da steknem jasnu sliku o vašem ponašanju s hranom. Ako budem znao šta ulazi u vaše telo i kada, to će mi pomoći da sve to bolje razumem.“

Nakon dve nedelje beleženja, Džef je čitao moje formulare dok je gladio svoju bradu.

„Hmmm. Da. Zanimljivo. Hmm. Da.“

Šta? Šta, Džefe? Šta?

„Zanimljivo...“

„Šta je zanimljivo?“, konačno pitam, jer više nikako nisam mogla da se uzdržim.

„Dakle, skoro svakodnevno preskačete doručak, a onda imate kasni ručak oko pola tri do tri po podne. Ali to nije pravi ručak. Nije potpun obrok. Vidim osam zalogaja lososa u utorak – vrlo određeno – proteinsku pločicu u sredu, dva jaja u četvrtak. Zašto ste tad povratili jaja?“

Slegla sam ramenima.

„Doći ćemo do toga. U redu, dakle, imate te vrlo kasne i nepotpune ručkove, a onda oko osam uveče kao da imate večeru, ali takođe nije

kompletna svako veče. Potom, i to je trenutak kad stvari postaju jasne, oko jedanaest uveče imate nešto što opisujete kao prejedanje. Kompletan tanjir pad taja s prženim pirinčem, plus burito iz *Del Taka*. I onda izgleda kao da svako veče izbacujete ono što pojedete u to vreme.“

Da, Džefe, znam. Ja sam napravila taj spisak.

„Da“, kažem, pretvarajući se da sam naučila nešto novo.

„Pa, vidite u čemu je stvar, Dženet. Vi sebe izglednjujete prvi deo dana. Ne jedete doručak, kasno i nedovoljno ručate i večerate, pa ste u jedanaest uveče toliko gladni da *jedete* zato što vam telo plaće za hranom. I hrana koju tad birate da jedete ima savršenog smisla. Pošto umirete od gladi, želite nešto solidno, nešto što će vas zasititi. Međutim, onda, naravno, zbog vašeg odnosa prema toj hrani i zbog duboko ukorenjenih destruktivnih misaonih obrazaca, izbacujete tu hranu. I potom sledećeg dana ponavljate ceo ciklus.“

„Iskreno, ovo je bila dobra nedelja“, objašnjavam. „Mislim da je to zato što želim da uspem u terapiji, ili šta već.“

„To ima smisla“, uverava me Džef. „Nema potrebe da to previše analiziramo. Prosto prihvatite to kako jeste. Korak napred.“ Ljubazno je klimnuo glavom, a potom spustio bradu i odlučno me pogledao. „Međutim, mislim da smo sposobni za više.“

Verujem mu. Tako je samouveren. A čovek bez poštapalica nikad nije samouveren bez razloga. Čovek bez poštapalica je siguran u ono u šta je siguran.

„Evo šta ćemo. Normalizovaćemo vašu ishranu. Tri obroka dnevno i dve užine, u unapred određeno vreme. Bez izuzetka. Pre nego što počnemo proces normalizacije ishrane, moramo da identifikujemo hranu koja je za vas rizična. Rizična hrana je ona koju izuzetno ne odobravate – hrana za koju je verovatno da ćete osetiti veći poriv da je izbacite.“

Ne moraš dva puta da mi kažeš. Krećem da recitujem spisak.

„Torte, pite, sladoled, sendviči, pomfrit, hleb, sir, puter, čips, kolači, pasta...“

„Sjajno, sjajno“, govori Džef dok vredno sve beleži, ali me ne moli da usporim. To je zbog unutrašnjeg poriva da uspe, sigurna sam. Olovka leti. On juri zlatnu medalju. Piše crtu preko slova *t* u reči pasta, pa podiže pogled ka meni.

„Dakle, jedan od krajnjih ciljeva ove terapije jeste da što manje ne odobravate hranu. Reč je o generalnom neodobravanju. Želimo da steknete neutralan odnos prema hrani. To je prosto nešto što jedete, ni dobro ni loše. Bez obzira na to da li je reč o ananasu ili palačinkama.“

„Mislim da su loši i jedno i drugo, jer imaju dosta šećera.“

Džef je trepnuo.

„Dobro, dakle, to je ono na čemu ćemo raditi.“

„Važi.“

„Ali upozoravam vas, Dženet, normalizacija obrazaca ishrane i mentalna neutralizacija hrane neće biti lake. Uopšte. Biće to naporan emotivan posao. Vaša ishrana je tako dugo bila tako... sjebaná.“

Nisam očekivala psovku, Džefe, ali cenim posvećenost.

„Biće intenzivno. Ali pomoći ću vam da kroz sve to prođete.“

Sedim ovde dok mi slane suze padaju na tanjir špageta i razblažuju marinara sos. Džef je bio u pravu. Normalizovanje ishrane i neutralisanje hrane predstavlja težak emotivni posao.

Plakanje se pojačava do mere u kojoj mi grudni koš podrhtava. Besna sam na sebe što plačem. Zbog toga se osećam dramatično. Van kontrole.

Suze padaju na moj formular i razređuju mastilo. Jebiga. Pokušavam da duvam na vlažnu mrlju, ali iz nosa mi kaplju sline i padaju na stranicu, samo sve pogoršavajući. Gužvam formular u lopticu i bacam je preko sobe, ka kanti za otpatke. Nije pala ni blizu. Isuse Hriste!

Jebeš to. Ustajem, žurim u kupatilo i povraćam.

„Potpuno je normalno da skrenete s puta. Kada skrenete s puta, uradili ste samo to. Skrenuli ste s puta. To vas ne definiše. To vas ne čini gubitnikom. Najvažnije od svega je da ne dozvolite sebi da nastavite tim putem“, kaže mi Džef, a potom mi dodaje paket na kome piše: *Ne dozvolite sebi da nastavite tim putem.* (Imam osećaj da je uvežbavao ovaj trenutak. „Kažeš to, pa im uručiš paket. Da, to će biti delotvorno.“)

Ti Džefovi paketi su nedeljna pojava. Na kraju svake seanse daje mi po jedan. Obično se u njemu nalazi neki članak, možda par upitnika i radni listovi. Teme imaju širok opseg, sve od *Kako uspostaviti zdrave odnose (i analizirati trenutne)*, preko *Izgradnja identiteta bez poremećaja ishrane*, do *Šta je, u stvari, briga o sebi?*

Volim da se bavim paketima. Sviđa mi se to što sebe mogu da stavim na papir. Meni to sve pojednostavljuje. Kada mi je sve u glavi, haotično je i pomešano. Međutim, kada mogu da pogledam na papir i vidim svoj odraz u rečima, brojkama i grafikonima, sve mi postaje jasnije.

Paketi uvek naglašavaju temu seanse, tako da znam da će današnja seansa biti o skretanju s puta.

„Dženet, ovo će biti jedan od najvažnijih delova oporavka. Prihvatanje skretanja s puta i vraćanje na pravi.“

Klimam glavom.

„Ljudi koji su skloni poremećajima u ishrani obično su tip ljudi koje lične greške mnogo muče, i kojima je teško da ih prevaziđu. Perfekcionista. Da li se prepoznajete u tome?“

„Da...“ (Taj naziv me donekle nervira, ali prepoznajem se.)

„Kada je o tome reč, problem je što sebe kritikujemo nakon greške, pa na osećaj krivice i frustraciju, koje već osećamo, dodajemo i osećaj

srama. Taj osećaj krivice i frustracije mogu nam biti od pomoći da nastavimo dalje, ali sram... sram nas koči. To je parališuća emocija. Kada upadnemo u spiralu srama, skloni smo tome da iznova pravimo iste greške zbog kojih smo uopšte i počeli da osećamo sram.“

Klimam glavom, upijajući to.

„I tad skretanje s puta može označiti nastavak pogrešnim putem.“

Džef je ponosno pokazao prstom na mene.

„Bingo!“

Moglo je da prođe i bez binga, ali to što je rekao osećam u sebi na dubok i moćan način. Shvatam uolikoj meri su spirale srama doprinele mojim problemima. Umorna sam od stalnog zaklinjanja da „ovaj put to stvarno mislim“. Možda mi je nedostajalo prihvatanje tih skretanja s pravog puta. Možda, kad skrenem s puta, mogu da prihvatim da je to razočaravajuće i frustrirajuće, a da pritom ne upadnem u spiralu srama. I da ne dozvolim toj spirali da me navede da s puta skrenem ponovo i ponovo i ponovo, sve dok ne ostanem na pogrešnom putu. Možda bi ta skretanja s puta sad mogla postati upravo to što je Džef i rekao. Samo skretanja s puta.

Sranje. Kasnim na sastanak. Grabim torbu i žurim niz stepenice, a onda ga uočavam kako sedi, gleda kroz prozor i vrti kosu kažiprstom. Izraz lica mu je katatoničan, kakav je pretežno u poslednje vreme. Plaši me kad ga vidim u takvom stanju. Kada se to prvi put desilo, pomislila sam da je to možda zbog prevelike doze litijuma. Međutim, doza litijuma mu je usklađivana već tuce puta, a katatonija nije nestala. Tad sam shvatila da je to nešto drugo.

„Hej, čoveče“, kažem pokušavajući da zvučim što je ležernije moguće. „Kako ide?“

Izgleda kao da me nije ni čuo.

„Stivene?“

Ništa. Grizem usnu.

„Ovaj, moram na sastanak. Da li želiš da podeš sa mnom? Možda možeš malo da se prošetaš dok sam ja na sastanku? Ne bi trebalo da traje više od sata.“

Počela sam da Stivena pozivam da krene sa mnom kad god imam zakazan neki termin, posao ili sastanak. Plašim se da inače nikad ne bi izašao iz kuće.

Stiven je potpuno prestao da radi i deluje mi kao da se protivi ideji da se ikad vrati na posao. Tvrdi da je „posao traćenje života“. Nema nikakve hobije i nije zainteresovan da provodi vreme s prijateljima. Jedino što Stiven radi u poslednje vreme jeste da puši travu. Budi se ujutro i odmah počinje da puši, pa to bez prekida nastavlja ceo dan. Naduvan je u svakom trenutku svog budnog stanja. Veoma naduvan. Više nego što sam ikad ikog videla da je naduvan. Naduvan do katatoničnog nivoa.

U početku sam mislila da je to u redu. Izgledalo mi je kao njegovo utočište od dijagnoze šizofrenije i svega onoga što ide uz to. Pokušala sam da mu pružim podršku. Čak sam mu pomogla i da nađe dilera koji mu može nabaviti željene količine, koje su mi izgledale ogromne.

Međutim, onda se to pretvorilo u ovo. I nije da to ne razumem. Razumem i to. Veoma razumem potrebu da se isključi iz svega u svom životu. Međutim, ja to više ne radim. I možda to i jeste problem, bar kada smo mi u pitanju. Napredujem u svom oporavku od bulimije. Više ne zlostavljam svoje telo ni približno onoliko kao nekad. Svakog dana pokušavam da se suočim sa sobom. Rezultati su različiti, ali istrajavam u naporima.

Što ja više napredujem u oporavku, to se Stiven više prepušta svojoj odabranoj drogi. I to se više udaljavamo.

I tako sam pre par nedelja došla na sjajnu ideju da nas ponovo izvedem na isti put, po svaku cenu. Stiven je pokušao da mi pomogne oko bulimije, pa ću ja pokušati da mu pomognem oko njegove zavisnosti od marihuane.

Odštamkala sam gomilu članaka o tome kako prestati s pušenjem trave. Potražila sam grupe za podršku. Predložila sam da oproba jednog novog terapeuta, koji se specijalizovao za zavisnosti. Isplanirala sam zajedničke aktivnosti kako bismo bili van kuće, a samim tim i smanjila šanse da on koristi drogu. Pozivala sam ga da ide sa mnom gde god bih krenula, kako bih mogla da ga nadzirem. Predložila sam mu nekoliko potencijalnih hobija kojima bi se mogao posvetiti. Bacila sam mu travu.

Ništa nije dalo rezultata. Nije hteo da čita članke. Nije hteo da pohađa sastanke grupa za podršku. Nije hteo da proba novog terapeuta i čak je prešao da odlazi kod postojećeg. Nije hteo nikakav hobi. Kupio je još trave.

Bespomoćna sam. Nemam nikakav uticaj na njega. Ali ga volim. I želim da budemo zajedno. Tako da nastavljam da pokušavam.

„Dakle, hoćeš li sa mnom?“, ponovo ga pitam.

„Oh, ovaj... neee, Dženi. Ostaću ovde. Ali hvala na pozivu“, kaže i nastavlja da vrti svoju kosu.

„Bobe, da li si je čuo? Potrošila je sav novac!“, zakukala je baka, a potom bacila glavu na dekinu rame i svemu tome dodala plač bez suza. Baka uopšte nije plačljivica.

„Uopšte nije to rekla, dušo“, uverava je deka s više strpljenja nego što ja to mogu da shvatim.

Sedim sa bakom i dekom u dnevnoj sobi svog doma u Studio Sitiju. Baka mi je i dalje blokirana, ali ne dozvoljava deki da me vidi ako i ona nije s njim. Upravo sam im saopštila da ću prodati svoju kuću. Nisu dobro primili te vesti.

„Šta da kažem Lindi? I Džoani? I Luizi?!“, viče baka dok zbunjeno maše rukama.

„Mislim da im prosto možeš reći istinu“, predlažem.

„Da je moja unuka, koju volim više od bilo čega drugog na ovoj planeti, iznebuha odlučila da se iseli iz svog prelepog doma i useli u mali jednosoban stan?!“

„Naravno.“

„Ne!“

„Biće u redu, dušo“, kaže deka baki, tapšući je po ruci.

Delovi mog života koji mi uzrokuju stres jesu nešto o čemu često razgovaram s Džefom na terapiji. Kuću sam pomenula dovoljno puta da me je Džef na kraju pitao zašto je ne prodam.

„Pa, već neko vreme želim da je prodam, ali ne mogu to da uradim.“

„A zašto?“, pitao je Džef.

„Zato što to... nije pametno.“

„Zašto nije pametno?“

„Zato što je dom dobra investicija.“

„Hmm. Reci mi šta vas najviše stresira u vezi s kućom.“

„Pa, stalno se raspada. Stalno nešto mora da se popravlja – preduzimač dolazi skoro svaki dan. Nisam znala da će posedovanje kuće biti još jedan posao, posao koji nisam zainteresovana da radim i za koji nemam vremena.“

„Još nešto?“

„Usamljena sam u njoj. I donekle me je strah. Prevelika je za mene. I ne sviđa mi se komšiluk. A neko je na internetu objavio moju adresu, pa se nekoliko puta pojavilo par onih koji me progone i ostavljaju užasavajuće poruke, a jednom je jedan od njih ostavio i buket ruža na kome su bile kapi krvi...“

„To je mnogo uzroka stresa...“

„Da.“

„A ipak nećete da prodate kuću jer je to dobra investicija?“

„Da.“

„Zbog čega je to dobra investicija?“

„Nisam sasvim sigurna. Prosto sam tako čula. Znaite već? Svi kažu da je posedovanje doma dobra investicija.“

„Ono što je dobra investicija za jednu osobu može biti vrlo loša investicija za drugu.“

„U redu.“

„Šta je s vašom investicijom u mentalno zdravlje? Osećaj sigurnosti je važan za mentalno zdravlje, a pomenuli ste da se u toj kući ne osećate bezbedno.“

„Ne osećam se, ali... Ne znam. Mislim da ne mogu da je prodam.“

Džef ne skida pogled s mene.

„Mogla bih da kupim neke biljke.“ Slegla sam ramenima. Bezbroj puta u životu pomislila sam kako bi kupovina biljaka mogla da promeni nešto u mom životu.

„Imate li još neke ideje?“, pita Džef.

„Mogla bih češće da odlazim na odmor.“

„Ali to neće direktno uticati na vaše glavno okruženje – vaš dom. A to je glavno okruženje koje utiče na vaše mentalno zdravlje. Zato hajde da se usredsredimo na vaš dom.“

„Ali bez biljaka?“

„Nešto veće od biljaka.“ Džef klima glavom.

„Mogla bih... unajmiti dekoratera enterijera?“

„Dobro, a kako bi to umanjilo vaš stres?“

„Pa, kuća deluje nekako prazno. A tako se u njoj i osećam. Osećam se usamljeno.“

„I tepisi će to promeniti?“

„Mogli bi“, kažem uz nešto drskosti. Ne sviđa mi se to osuđujuće pitanje, Džefe!

„Dobro“, jednostavno kaže Džef. „Zašto ne bismo počeli od toga?“

Dolazim kući i zovem svog agenta za nekretnine da ga pitam da li zna nekog dobrog dekoratera enterijera. On kaže da ima savršenu osobu za mene.

Liz kod mene dolazi u širokoj crnoj majci i helankama s dezenom leopardove kože. Trebalo je odmah da znam. Šanaja Tvejn je jedina osoba na svetu kojoj se može dozvoliti da uopšte priđe odeći s dezenom leopardove kože.

„Dakle, kako biste opisali svoj kućni stil?“, pita Liz dok seda za trpezarijski sto. Na njega stavlja svoju veliku široku torbu i kreće da iz nje izvlači uzorke tkanina, fascikle s materijalima i debele časopise za uređenje kuće.

„Ovaj...“ Osvrnula sam se po praznoj sobi. „Nemam pojma. Mislila sam da saslušam šta vi imate na umu.“

„Oooh, odlično“, uzbuđeno kaže Liz. „Imam mnoštvo ideja. Mislim da je među pobedničkim idejama... glamurozni šik uz naglašavanje detalja iz životinjskog sveta.“

Dajem sve od sebe da ne pogledam u njene helanke.

„Nisam baš veliki obožavatelj materijala koji imaju dezen životinjske kože.“

„Oh“, kaže donekle uvređeno. „Pa, bili bi to samo suptilni detalji radi naglaska. Mogli bismo da imamo dezen kože leoparda, ili krave, ili zebre, jer je to trenutno vrlo moderno.“

Zašto mi naturaš zebre, Liz?! Ne želim zebrine pruge na svojim jastucima, ćebadima niti zavesama. To nikad nisam razumela: zašto moramo da se trudimo da jastuke, ćebad i zavese učinimo veselim pomoću nekog šarenog dezena. To nisu stvari za zabavu, to su praktične stvari. Daj mi nešto jednostavnog jednobojnog nameštaja, koji je međusobno usklađen, i to je dovoljno.

„Nema veze“, kažem što delikatnije mogu. „Želim jednostavnost. Ne umem to sama da osmislim, ali znam da želim jednostavnost.“

„Ali tako ste mladi! I zabavni! Zar ne želiš da tvoj prostor to odražava?“

Ne.

„Ovaj...“

„Zašto ne bismo prosto pokušali? Zašto ne bismo počeli od ovog plana, pa sve što vam se ne bude svidelo, mogu da vratim, izuzev onih stvari koje se ne mogu refundirati.“

Biti povodljiv je loše, ali biti povodljiv i imati svoje mišljenje još je gore. Onaj ko je povodljiv fin je i sve prihvata, o čemu god da se radi. Povodljiva osoba koja ima svoje mišljenje lepo se ponaša i na sve pristaje, ali u sebi oseća tihi bes i ozlojeđenost. Ja sam povodljiva osoba koja ima svoje mišljenje.

„U redu“, ljubazno kažem negodujući u sebi.

Tri dana kasnije na vratima su se pojavile zeleno-krem zavese s dezenom leopardove kože, uz račun od 14.742 dolara. Liz je očigledno navikla da radi s klijentima koji ne mare da bace petnaest hiljada dolara na blokiranje sunca, ali ja ne spadam među njih.

Ako dezene i cenu ostavimo po strani, počinjem da prihvatam činjenicu da nema veze kakvu ćebad, zavese ili jastuke posedujem – to mi

neće rešiti problem stalnih građevinskih radova, samoće i progonitelja s krvavim ružama. Ne mogu da ostanem u ovoj kući.

Zovem Liz da bih joj rekla da mi više neće trebati njene usluge.

„Pa, razočarana sam“, kaže mi. „Ali potpuno razumem i želim vam sve najbolje prilikom dekoracije kuće.“

„Hvala, ali u stvari, mislim da ću je prodati.“

„Oh?“

„Da.“

„Pa, dobro...“

„Da. Dakle, u svakom slučaju... kažite mi gde želite da vam dostavim zavese s dezenom leopardove kože, vratila bih ih.“

„Oh, one ne mogu da se refundiraju.“

Sad, nekoliko dana kasnije, pokušavam da urazumim baku.

„Ne razumem zašto je tebi toliko važno da ja ne prodam ovu kuću.“

„Zato!“, uzvikuje baka.

Uvek zaboravljam da je urazumljivanje nerazumnih... nerazumno.

„To je ono što je najbolje za mene. I stvarno bih cenila kada bi me podržala u toj odluci.“

„Pa, ne podržavam te. Prosto ne mogu!“ Baka uranja glavu pod dekin pazuh.

„U redu je, dušo. Biće sve u redu“, kaže joj deka.

„Gde ćeš se uopšte preseliti, lutko?“, pita me baka, šmrčući.

„Selim se u stan iznad *Amerikane*.“

„*Amerikane*?“ Baka se okreće kako bi me pogledala, ne šmrčući.

„Onog luksuznog tržnog centra s fontanom i muzikom Frenka Sinatre?“

„Baš tog.“

Ona okleva.

„Pretpostavljam da neće biti tako loše. Imaju i radnju *En Tejlor Loft*...“

„Da nije ovo previše?“, pitam Koltona i Mirandu. Pomažu mi da odaberem odeću koju ću nositi na velikom događaju.

„Izbegao bih suknju. Malo je... previše“, kaže mi Kolton.

Cenim njegovu iskrenost i umesto suknje uzimam neke farmerke.

„To je bolje.“ Klima glavom.

„Šta ako mu se ne budem svidela?“, dovikujem im dok idem ka kupatilu da bih se presvukla.

„Svidećeš mu se“, dovikuje mi Miranda kako bi me smirila.

Tako sam nervozna. Nervoznija sam nego što sam ikad bila pred neki prvi sastanak. Možda zbog toga što je ulog velik. Ovo nije bilo kakav prvi sastanak. Ovo je prvi sastanak s mojim biološkim ocem.

Vozimo se Mirandinim poršeom na Putu 405, koji vodi u Njuport Bič i do hotela u kome se održava koncert.

„Dakle, tvoj biološki tata svira trubu?“, pitao je Kolton dok smo se približavali odredištu.

„Trombon“, ispravljam ga.

„Ista stvar“, kaže Kolton sležući ramenima.

Znam da pokušava da podstakne razgovor, jer što smo se više približavali hotelu, raspoloženje je postajalo sve ozbiljnije. Iz dobrog razloga. Nenajavljeno dolazim na džez koncert na kome svira moj biološki otac, za koga nisam sigurna da uopšte zna da ja postojim.

Mada od tata Marka nisam uspela da otkrijem mnogo o toj situaciji, uspela sam da saznam puno ime i zanimanje mog biološkog tate. To je bilo dovoljno za brzu pretragu na internetu, koja me je dovela do njegove zvanične internet stranice. Nabrojao je sve projekte za koje je svirao – različite filmove *Ratova zvezda*, *Svet iz doba jure*, *Izgubljene* i

mnoge druge – kao i spisak datuma turneje s džez bendom, što mu je projekat iz strasti. Odabrala sam poslednji mogući datum gostovanja u okolini Los Anđelesa, jer sam želela da imam što više vremena da se za to emotivno pripremim.

I sad sam tu, ostalo je još nekoliko minuta do tog koncerta, mnogo meseci nakon što sam odlučila da dođem, ali još se ne osećam emotivno spremnom.

Da li Endru zna da mi je otac? Da li zna da je Dastinov i Skotijev otac? Da li me je viđao dok sam bila mala? Kada su on i mama raskinuli? Da li je ostao u kontaktu s njom? Da li zna da je umrla? Da li sad ima porodicu? Da li oni znaju za ovu situaciju?

Imam tako mnogo pitanja i užasava me opseg različitih mogućih odgovora. Razmatrala sam mogućnost da on ima porodicu, da su na koncertu možda njegova deca, i da možda ne znaju za mene. A ja ne želim da budem ta koja će im uneti ove vesti u život. Zato sam odlučila da ću mu prići nakon što se koncert završi, čim napusti pozornicu, i samo ukoliko bude sam.

Takođe sam razmatrala mogućnost da on to poretne. Možda će reći prosto: „Odjebi.“ Možda i ne zna za nas. Nemam predstavu s čime ću se suočiti.

Miranda dolazi do portira i svi iskačemo iz kola. Kolton me drži za ruku kako bi mi pružio podršku – a Miranda ne. Tako mnogo ženskih prijateljstava kao da je u potpunosti ukorenjeno u fizičkom dodiru – držanje za ruke, stalno grljenje, dodirivanje kose, štagod. Miranda i ja imamo prijateljstvo koje nije potpuno lišeno fizičkog kontakta, ali skoro kao da jeste. Retko se grlimo, i to mi deluje ispravno.

Prolazimo kroz hotelske hodnike i ja zastajem kod toaleta da bih piškila. Miranda ulazi sa mnom i mislim da samo želi da se uveri da neću povraćati. To mi nikad nije direktno rekla, ali znam to. Ne ulazi u toalet sa mnom svaki put. Nije neko ko bi bio tako očigledan.

Obično bi me to nerviralo, kao i kada bi Stiven pokušao da me prekinu u povraćanju. Međutim, ne i sad, jer sad ne planiram da povraćam. U telu nemam ništa što bih ispovraćala. Ceo dan sam osećala mučninu i nisam mogla da jedem. Podsećam sebe da to pomenem sutra na terapiji, ali sad samo želim da preživim ovaj dan.

Dugo perem ruke, nadajući se da mi se onda neće znojiti dlanovi. Dodajem još nešto maskare i rumenila. Zašto sam toliko opsednuta kako ću izgledati pred svojim biološkim tatom? To sam primećivala ceo dan. Guram maskaru nazad u tašnu i prolazimo kroz hotel kako bismo ušli u dvorište gde se održava svirka. Mrzim reč *svirka*, ali sam prilično sigurna da je to ispravan termin.

Kolton, Miranda i ja sedamo za sto u pozadini par minuta pre početka koncerta. U publici su uglavnom ljudi četrdesetih i pedesetih godina i izgledaju bogato. Mnogo je *gučija*.

„Šta vas klince dovodi ovde?“, pita me žena koja sedi do mene, pijana od vina i optočena biserima.

Pomisllila sam da kažem: „Pa, moj biološki otac, koga nikad nisam upoznala, svira trombon u ovom bendu, pa sam planirala da mu se obratim nakon koncerta i pokušam da dobijem odgovore o svom disfunkcionalnom i haotičnom detinjstvu“, ali sam se uzdržala.

„Prosto volimo džez“, konačno kaže Kolton, shvatajući da ću ja samo nastaviti da blede zurim u nju.

„Oh, to je sjajno. Treba nam više mladih poput vas. Kultivisanih. Koje džez bendove voliš?“

„Prosto sve njih. Sve... njih.“ Kolton klima glavom.

„Sjajno, sjajno“, odgovara Biserka uz osmeh, naizgled zadovoljna tim neodgovorom. „Oh, evo ih!“

Biserka ekstatično aplaudira, a nas troje se okrećemo kako bismo videli bend koji ide ka pozornici. Laserski sam se usredsredila na tatu, koji nosi trombon. Ne mogu da kažem da uočavam sličnost. Možda sedim suviše daleko. Ili su možda mamini geni bili jači.

Bend počinje da svira. Kolton me par puta uzima za ruku. Miranda me posmatra krajičkom oka. Sve vreme dok je bend svirao, osećala sam kao da sam u transu.

Sat kasnije, saksofonista objavljuje da su na poslednjoj pesmi. Usta mi se suše. Dlanovi mi se znoje. Srce mi ubrzano lupa.

„U redu, idemo“, kaže Kolton uzimajući me za ruku. Sve troje ustajemo od stola i krećemo ka izlazu sa pozornice.

„Gde ste pošli?!“

Ne sad, Biserka!

Poslednja pesma stiže do poslednjih taktova, a mi još nismo stigli do izlaza s pozornice. Ubrzavamo hod.

„Ne možete ovamo“, kaže nam radnik obezbeđenja.

„Izvinite, ona mora nešto časkom da obavi“, kaže Kolton sa samopouzdanjem nekog ko saopštava istinite informacije.

Radnik obezbeđenja se dovoljno zbunio da nas je pustio da prođemo. Podižem pogled i vidim ga kako napušta pozornicu – moj biološki tata.

„Požuri!“, kaže Miranda.

Pretrčavam poslednjih tridesetak metara i stižem do njega baš dok silazi s pozornice niz stepenice. Osetio me je. Pogledi su nam se sreli. Izgleda zbunjeno, možda donekle i uspaničeno.

„Mislim da imamo nešto zajedničko“, to je jedino što uspevam da izgovorim.

Oči su mu se napolnile suzama. I moje.

Sledećih deset minuta međusobne razmene informacija protiče mi u magli. Pitam ga da li je znao za mene, da postojim. Kaže da jeste. I za moju braću. Kaže da je čekao da mi kontaktiramo s njim. On nije želeo nas da zove jer nije bio siguran da znamo. Pita me kako sam saznala. Kažem mu. Kaže mi da je raskid s mamom bio loš i da su imali veliku bitku za starateljstvo kad smo bili mali – da je mama tvrdila da nas je on fizički zlostavljao (uverava me da nije). Ona je pobedila. Pitam ga da

li zna da je mama umrla. Kaže da zna, pročitao je na sajtu *E! njuz*. Razmišljam koliko je to čudna rečenica.

Tehničari počinju da nam govore da moramo da se pomerimo odatle. Biološki tata mi daje svoj broj telefona i kaže mi da mu pošaljem poruku. Grlimo se i opraštamo. Miranda i Kolton mi prilaze. Osećam mnogo toga i mogu da identifikujem ta osećanja. Deluje mi kao napredak.

Drago mi je što je znao da postojimo. Drago mi je da sam ovo obavila. Razočarana sam koliko je kratko trajalo. Zbunjena sam i tužna što on nije prvi kontaktirao sa mnom. Nikad neću pouzdano znati da li je želeo da me upozna, ili to kaže samo zato što je to nešto što treba da kaže.

Kada je reč o prvim sastancima, ovo je svakako najzanimljiviji na kome sam bila. Nisam sigurna da će biti i drugog.

Hladna je i teška dok je držim u rukama. Hodam lagano, jer odugovlačim. Već sam je se rešavala, sedam do osam puta. Međutim, svaki put bih već sutradan odlazila i kupovala novu. Dosad nisam uspela da izdržim dvadeset četiri sata a da ne nabavim novu, ali se nadam da bi ovaj put moglo biti drugačije. Možda ću ovaj put, pošto sam od toga napravila poseban događaj, jer je oslobođanje od nje moj poklon sebi za dvadeset četvrti rođendan, uspeti da je se definitivno rešim.

Moja vaga me je suviše dugo definisala. Broj koji pokazuje govori mi da li sam uspešna ili neuspešna, da li dajem sve od sebe ili ne, da li sam dobra ili loša. Znam da je nezdravo da bilo šta ima tako mnogo uticaja na moj osećaj lične vrednosti, ali bez obzira na to koliko se trudim da se borim protiv toga, uvek sam se osećala svedenom na broj na vagi – možda zato što je tako, donekle, lakše. Teško je definisati sebe. Komplikovano. Haotično. Kada dozvolite broju na vagi da to radi umesto vas, to je jednostavno. Direktno. Bez uzdržavanja.

Ja sam neko ko ima 43 kilograma. Ili 47 kilograma. Ili 56 kilograma. Šta god da vaga pokaže, to sam ja. To je ono ko sam.

To jest, to je ono ko sam bila. Više ne želim da taj broj bude sve što jesam. Da me definiše. Spremna sam da iskusim život koji prevazilazi vagu.

To zvuči glupo: „Život koji prevazilazi vagu.“ Tako je dramatično, ali nažalost, u mom slučaju i tačno. Stidim se što je to moja stvarnost. Možda je to dobro. Možda je to znak napretka, taj stid.

Ulazim u prostoriju za bacanje smeća i podižem ručicu vrata otvora za smeće. Bacam vagu u otvor za smeće. Čujem je kako klizi niz otvor i udara o stranice dok pada. Sletela je. Odlazim.

Sledeći dan dolazi i prolazi. Ne kupujem novu vagu.

Sedimo u čamcu u obliku labuda na jezeru u Eko parku. U prokletom groznom čamcu u obliku labuda. Poslednjih par minuta niko od nas nije progovorio, a to deluje kao duže od pet minuta zato što sedimo u prokletom čamcu u obliku labuda.

Zurim u Stivena. On ne oseća da zurim u njega. Zagledan je u daljinu, donekle čežljivo, a donekle depresivno. Ovih dana je mnogo zamišljen, ali tako da to ničemu ne vodi. Točkići se okreću i misli se vrte ukруг, ali nema pomeranja napred.

Tako dugo sam pokušavala da mu pomognem. Ili da ga kontrolišem. Nisam sigurna šta je od toga tačno, jer su to dvoje usko povezani. Međutim, pre par meseci sam odustala.

Počelo je nakon što mi je Džef dao da pročitam neke materijale o uzajamnoj zavisnosti. Sve što sam pročitala bilo mi je i previše poznato, i primoralo me je da prihvatim činjenicu da smo Stiven i ja u duboko uzajamno zavisnoj vezi. Džef je sugerisao da ostanem usredsređena na pokušaje da rešim sopstvene probleme.

„Ali ja sam ovde. Ja *pokušavam* da rešim svoje probleme.“

„I odlično vam ide.“ Džef je klimnuo glavom potvrđujući. „Ali imam osećaj da biste napredovali još više kada biste svu tu energiju, koju trošite pokušavajući da upravljate Stivenovim životom, upregli da upravljate sopstvenim.“

Do promene je došlo brzo. Na Džefov predlog, svom nedeljnom režimu samopoboljšavanja dodala sam i grupnu terapiju. Čitala sam više knjiga o oporavku od poremećaja u ishrani. Što sam više vremena provodila koncentrišući se na sopstvene probleme, to sam manje bila

koncentrisana na Stivenove. A što sam manje bila koncentrisana na Stivenove probleme, to smo se više udaljavali.

Tužno je pomisliti u kojoj meri je rešavanje problema predstavljalo kičmu naše veze. Bez obzira na to da li je Stiven pokušavao da reši svoju bulimiju, ili sam ja pokušavala da rešim njegovu zavisnost od marihuane, ili ga terala da pronađe pravi koktel lekova, to je bio lepak u našoj vezi. Bez tog aspekta rešavanja problema jedno drugom nemamo o čemu ni da razgovaramo. Na primer, kao sad.

„Stivene“, konačno kažem. Trgla sam ga iz tog njegovog transa. Pogledao me je.

Ne moram da kažem ni reč. On zna šta sledi. Počinje da plače. I ja. Plaćemo i grlimo se, i pedalamo naš gigantski čamac u obliku jebene ptice.

„Dženet, ceo tim se okupio“, kaže pomoćnik jednog mog agenta preko telefona.

Kad god se na telefonu okupi *ceo tim*, reč je o jednoj od dve opcije: ili vrlo dobrim vestima, ili vrlo lošim vestima. *Ceo tim* se okuplja radi razgovora kako bi sa mnom nešto proslavio, ili da bi me tešio, i ne postoji ništa između. Članovi *celog tima* se priključuju konferencijskom pozivu jedan po jedan. Čekam da saznam o kakvoj vrsti vesti je reč.

„Da li smo svi prisutni?“, pita neki glas.

„Da, svi smo tu“, kaže drugi glas.

„Dakle, Dženet...“

Loše vesti. Pauza uvek označava loše vesti.

„... tvoja *Netfliks* serija neće imati nastavak.“

Muk. Možda je po mišljenju mojih agenata to loša vest, ali ona meni ne zvuči tako. Zvuči mi... u redu.

„Dobro.“

„Dobro?“, zbunjeno pita jedan glas.

„Dobro“, ponavljam. „Hvala vam što ste mi javili.“

„U redu“, kaže treći glas, koji zvuči kao da oseća olakšanje. „Pa, dobro, onda. Uh, da, dakle... dobra vest je da sad, kad više nisi zauzeta *Netfliksom*, možemo da počnemo da te predlažemo za druge uloge.“

„U stvari...“

Nastupila je napeta tišina dok su svi čekali da čuju šta sledi. Skoro da mogu da osetim njihov strah kroz telefon. *Da li će se rasplakati? Ne dao bog da se glumica rasplače.*

„U stvari, razmišljala sam o tome neko vreme, dok sam čekala da čujem da li će se snimati i treća sezona serije. I odlučila sam da, ukoliko

se bude snimala, nastavim. Međutim, ako se ne bude snimala, da malo pauziram od glume.“

Muk.

„Oh“, konačno se ubacuje neki glas. „U redu, onda, ovaj... ha. Da li si sigurna?“

„Da, sigurna sam.“

„Ono, sigurno sigurna?“, pita jedan od njih.

„Da, dvostruko sigurna.“

„U redu. Pa... javi nam ako se predomisliš. Voleli bismo da nastavimo da te predlažemo za uloge.“

„Javiću vam.“

Razmenjujemo nekoliko neugodnih pozdrava i razgovor se završava. Toliko je jednostavno. Osamnaestogodišnja karijera završila se tokom dvominutnog telefonskog razgovora.

Osećam se dobro zbog te odluke. Konačno. U početku nisam. Trebalo mi je više od godinu dana razmišljanja i predomišljanja u razgovoru s Džefom da bih došla dovdje. Već dugo znam da je moj odnos prema glumi komplikovan. Ne mnogo drugačiji od mog odnosa prema hrani i sopstvenom telu.

I u jednom i u drugom odnosu osećam se kao da me neprestano vuku ka sebi, kao da čeznem za njima, preklinjem ih, borim se s njima. Očajnički pokušavam da zaradim njihovo odobravanje i ljubav, ali kao da nikad potpuno ne uspevam u tome. Nikad nisam sasvim dovoljno dobra.

Ogorčena sam zbog te borbe i ona me iscrpljuje.

Konačno sam počela da uspostavljam nešto kontrole u svom odnosu prema hrani, a što je taj odnos zdraviji, to mi glumačka karijera deluje nezdravije. Razumem da je mnogo aspekata svakog posla van kontrole osobe koja ga obavlja, ali to je naročito tačno u slučaju glume.

Kada ste glumac, nemate kontrolu nad tim koji agenti će vas predstavljati, za koje uloge će vas predlagati, na koje audicije ćete biti pozvani, koliko ćete puta biti pozvani u drugi krug, kakve ćete uloge dobiti, kakav

je tekst vaših uloga, kako tragate za svojom ulogom, kako režiser usmerava vašu glumu, kako montažer prikazuje vašu glumu, da li će serija imati nastavak ili će film dobro proći, da li će se kritičarima svideti vaše izvođenje, da li ćete postati slavni, kako će vas mediji predstaviti i tako dalje. Blagoslovene da su duše koje mogu da tolerišu tako mnogo nezvesnosti u svom životu, ali ja to više ne mogu.

Tako je veliki deo mog života delovao tako mnogo van moje kontrole tako dugo. I odričem se takve stvarnosti.

Želim da imam svoj život u sopstvenim rukama. Ne verziju života mog poremećaja u ishrani, direktora kastinga, agenta ili mame. Svoj sopstveni život.

„Sviđa mi se“, kaŕem, i ne laŕem kao ŕto sam lagala kada sam napunila ŕeŕt godina i otvorila poklon u kome je bila pidŕama. Ovo mi se stvarno sviđa.

Ranac imam već tri godine i prilično se otrcao. Mesecima sam se ŕalila na to, ali nisam uspevala da nađem pristojnu zamenu. Međutim, Miranda je uspela. Pronaŕla je prelepi crni ranac sa zlatnim detaljima, marke *Tumi*. Savrŕen je.

Jedino ŕto je bolje od Mirandinih poklona jesu njene čestitke. Izvukla sam je da bih je proćitala. Rukopis joj je besprekora. Izraŕava se ljubazno i jednostavno. Uvek ubaci i par dobro osmiŕljenih ŕala. I uvek mi sve čestitke potpisuje kao Alek Boldvin. Viŕe se i ne sećam odakle je potekla ta ŕala, ali i dalje me to svaki put nasmeje.

„Da li da prvo odemo u Diznilend ili da većeramo?“, pita Miranda.

Danas mi je dvadeset ŕesti rođendan. Mada deka viŕe ne radi u *Dizniju*, poŕto je tu radio petnaest godina, dobio je počasnu doŕivotnu zalihu propusnica za parkove i popuste za zaposlene. Iskoristio je svoj popust od 40% za ovu sobu u hotelu *Grand Kalifornijan*, koja gleda na dvoriŕte. Hvala, deko.

„Hajdemo u Diznilend.“

Naravno da sam odabrala Diznilend. I to ne samo zato ŕto je to Diznilend. Kad god imam izbor između većere i nećeg drugog, biram to neŕto drugo.

Ima već dve godine kako sam se oporavila od poremećaja u ishrani, ali ta staza je i dalje trnovita. Tokom nekih nedelja ne povraćam. Tokom drugih povraćam. Dijagnostički kriterijum za bulimiju propisuje da epizode prejedanja i povraćanja moraju biti prisutne bar jednom nedeljno tokom tri meseca. I mada ponekad ispunim nedeljni kriterijum,

povraćanje je dovoljno neredovno da se, shodno Džefu, više ne smatram bulimičarkom. Sad sam samo „osoba koja se ponekad ponaša kao bulimičarka“. Što mi i dalje ne zvuči sjajno.

Drago mi je što bar, kada skrenem s pravog puta, ne ostajem na stranputici. To je veliki napredak, znam. Ali iznova govorim Džefu da ne želim da budem „osoba koja se ponekad ponaša kao bulimičarka“. Želim da budem bolja. Otpornija. Uverenija u svoj oporavak. Želim da se osećam kao da sam prerasla poremećaje u ishrani i da je to stvar moje prošlosti. Međutim, dosad to nisam uspela.

Hrana – njen nedostatak, želja za njom, požuda prema njoj, strah od nje – još mi oduzima tako mnogo energije. Čim neko pomene obrok, čim pomislim na njega, i dalje osećam nalet anksioznosti u čitavom telu.

I zato, kad mogu da biram između večere i nečeg drugog, uvek biram to nešto drugo. Želim da odgodim haos obroka što je duže moguće.

Grabim pohabanu smeđu periku i naočare za sunce sa noćnog stočića. Počela sam da koristim ta sredstva za prerušavanje kad god idem negde, kako bih izbegla da me ljudi prepoznaju. Miranda i ja šetamo Diznilendom i uskaćemo na tobogan *Svemirska planina*, a potom i na *Materhorn* jer je u blizini, mada se ni njoj ni meni ne sviđa preterano. Šetamo do partnerskog tematskog parka *Kalifornijska avantura*. Vozimo se na toboganu *Čuvari galaksije*, pa odlazimo do zgrade *Akademije za animaciju*, gde učimo kako da nacrtamo Simbu. Baš kada smo presavijale svoje crteže, desilo se ono neizbežno. Stomak je počeo da mi krči. Obe smo se nasmejale i složile se da krenemo na večeru.

Miranda zna sve o mojim problemima s hranom. Zna to već neko vreme – još od ranih dana mog oporavka, kada mi je sugerisano da to podelim sa nekoliko vernih prijatelja. Miranda mi je otad bila velika podrška.

Cenim njenu podršku, ali ponekad mi i teško pada. Pre nego što je Miranda znala za sve to, kada je bulimija bila moja tajna, mogla sam sama da se izborim s usponima i padovima. Morala sam da odgovaram samo sebi, i mogla sam razočarati samo sebe. Međutim, sad kad ona

zna tajnu, vidim da je hipersvesna mojih sklonosti ka hrani. Stalno me promatra. Moja skretanja s puta ne razočaravaju samo mene, već i nju.

„Gde želiš da idemo?“, pita Miranda.

„Negde gde nećemo morati da čekamo red.“

Želim prosto da obavim hranu, kako bih mogla da se pripremim za nalet emocija i snagom volje sebe nateram da se izborim s njihovim intenzitetom, sve dok ne prođu a da ih ne isporučam. Nadam se.

Odlazimo do centra Dizni grada, u šoping distrikt koji se nalazi pored tematskih parkova, do restorana *Tortilja Džo*, gde je red obično najkraći. Smeštene smo u separe u čošku i odmah naručujemo – čips i gvakamole za obe, dok Miranda uzima takose, a ja lososa sa salatoma. Uvek razmišljam da, ako naručim nešto zdravo, manje su šanse da ću to kasnije isporučivati. Manje srama je povezano s lososom nego s hamburgerom, pretpostavljam. Ili bih to bar pretpostavljala da upali svaki put. Ali ne upali.

Do tog trenutka sam toliko gladna da ne mogu da se obuzdam da ne jedem i čips i gvakamole. Kažem sebi da ću uzeti samo jedan, samo dva, samo četiri, samo šest, ali ne stajem ni kod jednog, ni kod dva, četiri ili šest. Nastavljam dalje. Mislim da uspevam da prodam ležernost, uprkos svemu što mi se odvija u glavi.

Mozak poremećene ishrane je tako iritantan. Svaki put kada uz obrok razgovaram s nekim, u meni se odvija još jedan razgovor – osude, kritike i prezir prema samoj sebi, koji me užasno pritiskaju. To je brutalno ometajući faktor. Nikad ne mogu da budem potpuno posvećena osobi s kojom sam. Uvek sam više usredsređena na hranu nego na tu osobu.

Kažu mi da će taj narativ, taj način razmišljanja, taj „mozak poremećaja ishrane“, s vremenom izbledeti. Pretpostavljam da ostaje da se vidi.

Dolazi glavno jelo. Na osnovu toga kako me Miranda posmatra, znam da je nervozna. Podsećam sebe da žvaćem sporo, izgledam smireno, ponašam se normalno. Potom se izvinjavam i kažem da moram da piškim.

Ulazim u kupatilo i zavirujem u sve kabine kako bih se uverila da su prazne. To sam počela da radim nakon posete Diznilendu pre tri godine,

kada sam završila vožnju *Avantura u džungli* i požurila u toalete *Zemlje avantura* kako bih isporučivala čorbu od račića. Bila sam usred povraćanja kada se jedna mala ruka pojavila ispod zida kabine pored mene i pružila mi svesku za prikupljanje autograma, na kojoj su bili nacrtani Miki Maus i prijatelji, moleći me da joj se potpišem. Nisam mogla to da uradim jer sam desnoruka, a pošto sam upravo sebe naterala na povraćanje, isporučivani komadići čorbe od račića slivali su mi se niz ruku. Da ti komadići dospeju na njenu svesku za autograme, to bi zauvek promeni-
nilo tu devojčicu.

Na svu sreću, sad su sve kabine prazne. Moram da budem brza, da me niko ne bi ovde zatekao. Požurila sam u najveću kabinu. Gurnula sam prste u grlo i povraćala nekoliko puta, sve dok više ništa nije izlazilo iz mene. Obrisala sam izbljuvak s ruke toalet-papirom. Mrzim toalet-papir u Diznilendu, jer je suviše tanak, pa se svaki put zalepi za izbljuvak, tako da te male grudvice izbljuvka i toalet-papira moram da skidam s ruke dodatnim tankim toalet-papirom, koji se iznova zalepi za te grudvice, pa moram ponovo to da skidam i tako dalje.

Bila sam nagnuta nad šoljom kada sam se setila nečeg što mi je Džef rekao.

„Ne želite da se sa četrdeset pet godina, troje dece i hipotekom, na nekoj božićnoj zabavi u kancelariji iskradate u toalet kako biste isporučivali umak od artičoke“, rekao je.

Naravno, još nemam četrdeset pet godina. A čak i ne volim umak od artičoke. Ali dvadeset šesti mi je rođendan. Starim.

Pomišljam na mamu. Ne želim da postanem kao ona. Ne želim da živim na bonžiti i povrću kivanom na pari. Ne želim da život provedem uz ograničenje kalorija i obeležavajući stranice s člancima o dijeti u časopisu *Vumans world*. Mama se nije izlečila. Ali ja hoću.

Stojim na padini travnjaka nekog bolno bogatog vlasnika. Visoke potpetice su mi upale u travu. Uopšte nije trebalo da obujem cipele s visokim potpeticama za zabavu na travnjaku, ali ja ne znam kako da se sama obučem, a više nemam *Nikelodeonove* stiliste da me spremaju za događaje.

Napolju je mračno i oko mene su blistave lampice i poznate ličnosti. Nalazim se na nekom opuštenom skupu branše, na koji me je pozvao novi menadžer, onaj koji me zastupa kao pisca. (Moji agenti su me se odrekli nakon što su shvatili da moja glumačka pauza neće biti kratkotrajna.)

Izvlačim potpetice iz trave i krećem ka švedskom stolu i nečemu što mojim radoznalim očima izgleda kao gomila mini-čizburgera... ali trenutno mi se ne jede ništa mesnato, niti sir. Osećam potrebu da pojedem nešto slatko. A ovih dana obraćam pažnju na to kako se osećam. Uočavam izdašan i topao kolač s čokoladom. Savršeno.

Dok ga žvaćem, shvatam da ovaj čokoladni kolač nikad sebi ne bih dozvolila da pojedem tokom svog anoreksičnog perioda, i da nikad sebi ne bih dozvolila da ga zadržim u stomaku tokom bulimičnog. To je čokoladni kolač čije kalorije nisam prebrojala i koji jedem ne osećajući nervozu. Razmišljam o tome kako je prošlo više od godinu dana otkad sam poslednji put izazvala povraćanje i nekoliko meseci otkad sam stvarno postala sposobna da uživam u hrani koju jedem.

Period oporavka je dosad bio podjednako težak kao i godine bulimije i alkoholizma, ali na drugačiji način, jer se po prvi put suočavam sa svojim problemima umesto da ih zakopavam ispod poremećaja u ishrani i alkohola. Ne samo što obrađujem tugu zbog mamine smrti već oplakujem i detinjstvo, adolescenciju i rano odraslo doba, za koje osećam da

nikad nisam bila iskreno sposobna da ih proživim za sebe. Teško je, ali je to ona vrsta težine na koju sam ponosna.

Iza ramena čujem bučni glas koji mi zvuči poznato. Okrećem se i uočavam Dvejna „Stenu“ Džonsona. Izgleda tako fino i ima tipičan široki osmeh Dvejna Džonsona. Taj čovek odiše harizmom.

Razmišljam o tome da mu priđem i predstavim se, da ga podsetim na onu dodelu nagrada od pre mnogo godina. Da li je Dvejn Džonson primetio koliko sam bila očajna kada smo se poslednji put videli? Da li bi mogao da primeti razliku? Da li razume sve prepreke i postignuće koje predstavlja ovaj kolač? Da li je Dvejn Džonson Bog?

Pokušavam da smislim nešto duhovito, dovrtljivo ili šarmantno što bih rekla, ali ne uspevam. Mozak mi se blokira na društvenim događajima, naročito ako je tu i Stena/Bog. Propuštam priliku. Nestao je u gomili. Vraćam se grickanju kolača. Uživanju u kolaču.

Dok sam jela večeru u svom stanu, zazvonio je telefon. Zove Miranda. Ovih dana obično ne bih očekivala poziv od nje. Udaljile smo se. To je tužna stvarnost u mojim kasnim dvadesetim godinama. Početkom deцениje, ljudi s kojima sam bila bliska delovali su mi kao doživotni prijatelji, neko koga nisam mogla da zamislim da ne viđam svaki dan. Međutim, život se dešava. Ljubav se dešava. Gubitak se dešava. Promena i razvoj dešavaju se različitom brzinom kod različitih ljudi, i ponekad ta brzina prosto nije usklađena. Uništava me preterano razmišljanje o tome, pa obično i ne razmišljam.

Međutim, znam zašto me sad zove. Očekivala sam taj poziv, samo nisam znala kad će se tačno desiti.

„Halo?“, kažem dok ustajem od stola i navlačim neke patike.

„Hej.“

Obe počinjemo da se smejemo. Ne sećam se kada smo poslednji put pričale, a opet, čim smo se čule telefonom, počele smo da se smejemo.

Izlazim iz stana da bih šetala po komšiluku dok ćaskamo. Razmenile smo informacije o uzajamnim disfunkcionalnim porodicama i važnim životnim događajima, a potom je nastupila pauza, malo zatišje pre nego što se pomene razlog zbog koga me zove.

„Miranda, neću da učestvujem u obnavljanju serije. Ne postoji ništa što bi mogla da kažeš da me uveriš u suprotno.“

„Pa ipak ću pokušati!“ Nasmejala se. I ja sam.

Kaže mi da bi obnavljanje serije moglo da predstavlja priliku da svi iz ekipe „ponovo dospemo u žižu“, možda da nam se otvore i neke nove prilike. To isto sam već čula i od direktora mreže pre par meseci, kada sam prvi put čula za obnavljanje serije *Aj Karli*.

Znam da i direktor i Miranda imaju najbolje namere kad to kažu. Ali ja se ne slažem. Ne mislim da bi obnova serije vodila novim prilikama, jer ako glumac koji učestvuje u obnovljenoj seriji u međuvremenu nije imao neki značajniji posao, obnova serije služi samo da ga na to podseti. To takođe dodatno ukopava glumca u ulogu po kojoj je prvobitno postao poznat bar deceniju ranije, u ulogu zbog koje mu karijera i jeste u zastoju, a ne u procvatu.

Ovaj biznis je opak. I u ovom poslu uloga u obnovljenoj seriji ne predstavlja oživljavanje karijere – predstavlja znak njenog kraja.

„Ali stvarno je dobro plaćeno“, kaže mi Miranda. „Pitala sam ih da li bi ti dali isti iznos kao i meni, i rekli su da bi.“

Miranda je u pravu – mreža je bila velikodušna u svojoj ponudi – i lepo je od nje što je podsticala tu ponudu.

„Znam“, kažem Mirandi. „Ali postoje stvari koje su važnije od novca. A moje mentalno zdravlje i sreća ubrajaju se u tu kategoriju.“

Nastupa tišina na neko vreme. To je jedan od onih retkih trenutaka u kojima nemam osećaj da sam rekla previše ili premalo. Imam osećaj da sam se tačno izrazila i da ne postoji ništa što bih rekla na drugačiji način. Osećam ponos. Završavamo razgovor, obećavajući da ćemo ostati u kontaktu, i prekidamo vezu. Vraćam se kući da bih završila večeru.

„Zdravo, mama“, umalo da izgovorim naglas, ali sam se obuzdala jer ne želim da ožalošćeni oko mene pomisle da sam poludela. U stvari, ožalošćeni čovek. Sam je i to je isti onaj tip koga viđam ovde svaki put kad dođem. Sedi na stolici na travnjaku, na koju je zakačen suncobran, pušta nežnu rok muziku sa stereo-uređaja i zuri u spomenik nekoga za koga pretpostavljam da mu je pokojna žena.

Gledam u mamin spomenik. Na njemu je oko dvadeset prideva, jer su svi iz porodice imali predloge i niko nije želeo da odustane od svojih.

„Moramo da napišemo *razigrana*“, insistirao je deka.

„Zašto se nikome ne sviđa *hrabra*? *Hrabra* je dobra reč!“, kukala je baka.

I zato smo prosto ugurali sve reči na spomenik. Čak je i mamino poslednje konačište prenatrpano.

Ovo je prvi put da dolazim na mamin grob od njenog rođendana prošlog jula. S godinama su se moje posete proredile, mada sam mami obećala, kako je to od mene tražila, da ću joj grob obilaziti svaki dan. U početku sam ga posećivala jednom nedeljno i osećala krivicu zbog toga, kao da to nije dovoljno. Međutim, s vremenom, i kako se realnost nametala, posete su postajale sve ređe i ređe, kao i osećaj krivice.

Sedim prekrštenih nogu ispred njenog groba. Pomnije sam se zagledala u reči na njenom spomeniku.

Hrabra, dobra, odana, slatka, puna ljubavi, milosrdna, snažna, pažljiva, duhovita, iskrena, puna nade, razigrana, pametna i tako dalje, i tako dalje...

Mada, da li je stvarno bila? Da li je bila išta od toga? Besna sam zbog tih reči. Ne mogu više da ih gledam.

Zašto romantizujemo mrtve? Zašto ne možemo biti iskreni kada pričamo o njima? Naročito o mamama. Njih romantizujemo više od svih.

Mame su svetice. Anđeli samo zahvaljujući tome što postoje. NIKO nikad ne može razumeti kako je to biti mama. Muškarci to nikad neće razumeti. Žene bez dece to nikad neće razumeti. Niko sem mama ne zna kakve su teškoće majčinstva, a mi nemame moramo samo da ih hvalimo, jer smo mi proste bedne nemame, puke seljanke u poređenju s boginjama koje nazivamo majkama.

Možda se sad ovako osećam zato što sam svoju mamu dugo posmatrala kao takvu. Držala sam je na pijedestalu, a znam koliko je taj pijedestal bio poguban za moju dobrobit i život. Taj pijedestal me je kočio, zbog njega sam emotivno zakržljala, živela u strahu, zavisnosti, u skoro stalnom stanju emotivne boli, ne znajući kako da identifikujem taj bol, a kamoli da se s njim izborim.

Moja mama nije zaslužila svoj pijedestal. Bila je narcisista. Odbila je da prizna da ima bilo kakve probleme, uprkos činjenici da su ti problemi naneli užasno mnogo štete celoj našoj porodici. Moja mama me je tako emotivno, mentalno i fizički zlostavljala da će to ostaviti večnog traga.

Sprovodila je preglede mojih grudi i vagine sve do moje sedamnaeste godine. Od tih pregleda telo mi se grčilo od nelagode. Osećala sam se obeščašćeno, a nisam imala pravo glasa, nisam mogla to da izrazim. Programirala me je da verujem da je svaka granica koju bih poževela da postavim izdaja, tako da sam ostajala nema. Kooperativna.

Kada sam imala šest godina, primorala me je na karijeru koju nisam želela. Zahvalna sam za finansijsku stabilnost koju mi je ta karijera omogućila, ali ne i za mnogo šta pored toga. Nisam bila opremljena da se borim s industrijom zabave i njenom kompetitivnošću, odbijanjima, ulozima, teškom stvarnošću, slavom. To vreme, baš te godine, bile su mi potrebne da se razvijem kao dete. Da formiram sopstveni identitet. Da porastem. Nikad više ne mogu da povratim te godine.

Naučila me je poremećaju u ishrani kada sam imala jedanaest godina – poremećaju u ishrani koji me je lišio radosti i oduzeo mi i ono malo slobodnog duha koji sam imala.

I nikad mi nije rekla da moj otac nije moj otac.

Njena smrt mi je ostavila više pitanja nego odgovora, više bola nego isceljenja, i mnogo slojeva tuge – početnu tugu zbog njene smrti, pa tugu zbog prihvatanja njenog zlostavljanja i eksploatacije, i na kraju, tugu koja isplivava sad, kada mi nedostaje i kada počinjem da plaćem – jer i dalje mi nedostaje i još zbog toga plaćem.

Nedostaju mi njeni motivacioni govori. Mama je bila talentovana da otkrije baš ono što je nekoj osobi potrebno da bi se pokrenula i pove-rovala u sebe.

Nedostaje mi njen detinjasti duh. Mama je imala energiju koja je po-vremeno umela biti tako draga. Čak zanosna.

I nedostaju mi trenuci u kojima je bila srećna. To se nije dešavalo onoliko često koliko bih ja to volela, nije se dešavalo onoliko često ko-liko sam ja pokušavala da je nateram da se to desi, ali kada je bila srećna, to je bilo zarazno.

Ponekad, dok mi nedostaje, počinjem da maštam kakav bi mi život bio da je ona još živa i zamišljam da bi se ona možda izvinila, i da bismo možda plakale jedna drugoj u naručju i obećale jedna drugoj da ćemo krenuti iz početka. Možda bi me podržala u tome da pronađem sopstveni identitet, sopstvene nade, snove i ciljeve.

Međutim, onda shvatim da samo romantizujem mrtve na isti onaj način na koji bih želela da to drugi ljudi ne rade.

Mama je jasno stavila do znanja da nije zainteresovana za to da se me-nja. Da je još uvek živa, i dalje bi se iz petnih žila trudila da manipuliše mnome da budem neko ko ona želi. I dalje bih povraćala, ograničavala kalorije, prejedala se ili sprovodila neku kombinaciju to troje, a ona bi to i dalje podržavala. I dalje bih prisiljavala sebe da glumim, očajnički odra-đujući uloge u lošim komedijama. Koliko puta možete da se, navodno

slučajno, spotaknete o tepih ili prodate ljudima tekst u koji ne verujete pre nego što vam duša umre? Velika je šansa da bih do ovog trenutka već doživela potpuni nervni slom, i to u javnosti. I dalje bih bila duboko nesrećna i ozbiljno mentalno bolesna.

Ponovo posmatram te reči. *Hrabra, dobra, odana, slatka, puna ljubavi, milosrdna...*

Odmahujem glavom. Ne plačem. Pisma *What a Fool Believes* benda *Dubi braders* oglašava se sa stereo-uređaja ožalošćenog čoveka. Ustajem, stresam prašinu sa farmerki i odlazim. Znam da se neću vraćati.

Zahvalnice

Hvala mom uredniku Šonu Maningu za uticaj koji je imao na ovu knjigu. Što je razumeo moj glas i učinio ga mnogo jačim.

Mom menadžeru Normu Aladžemu – čija početna podrška i ohrabrenje mi tako mnogo znače. Hvala ti za mudrost, strategiju, pažnju i nepokolebljivu smirenost.

Piteru Makgviganu, Mahdi Salehi i Dereku van Peltu – hvala vam za talenat i humor, a predivnom Stivenu Fertelmesu što mi je pomogao da ovo ostvarim.

Džil Frico i svima u PR agenciji *Džil Frico* – hvala vam za briljantnost i stručnost.

Erin Mejson i Džejmi C. Farkar – za transformativno vođstvo i sredstva koja ste mi obezbedili.

Konačno, hvala, Ari, za beskrajnu ljubav, podršku i ohrabrenje. Tako te volim. Ti si mi najbolji prijatelj. Tako sam srećna što smo tim. <harmonizacija> *Ovde smo zbog naaaaas.*

Dženet Makardi
DRAGO MI JE ŠTO JE MOJA MAMA UMRLA

2025.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović

Nenad Atanasković

Saša Petković

Izvršni urednik

Tamara Pavlović

Urednice

Tamara Pavlović i Marjana Kalinić

Lektura / Korektura

Igor Stanojević / Vulkan izdavaštvo

Prelom

Vulkan izdavaštvo

Štampa

Vulkan štamparija

Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.

Gospodara Vučića 245, Beograd

office@vulkani.rs

www.vulkani.rs

Tiraž: 1.000 primeraka

CIP – KATALOGIZACIJA U PUBLIKACIJI
dostupna je u Narodnoj biblioteci Srbije, Beograd

COBISS.SR-ID 163581961